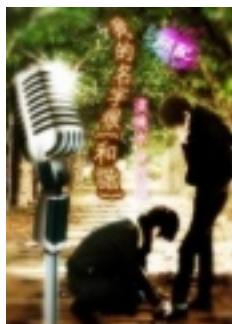

Tên Của Ta Rất Hòa Hòa

Contents

Tên Của Ta Rất Hòa Hòa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	47
23. Chương 23	51
24. Chương 24	55
25. Chương 25	58
26. Chương 26	61
27. Chương 27	62
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	72
32. Chương 32	73
33. Chương 33	75

Tên Của Ta Rất Hòa Hòa

Giới thiệu

Từ Dịch Nhiên xù lông nhìn kỹ mấy chữ “Cùng một chỗ ~ Cùng một chỗ ” trên màn hình. “Ai muốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-cua-ta-rat-hai-hoa>

1. Chương 1

Từ Dịch Nhiên vừa mới tắm xong, giống như mọi khi liền mở máy tính, đổ bộ lên QQ, âm thanh nhắc nhở tin mới vang lên liên tục.

“Sama(1), phát hành kịch mới rồi. Cậu đi xem đi ~”

“ [Http://bbs.XXXXXXXXXX](http://bbs.XXXXXXXXXX) không cần để ý cái link o(_)o~”

Từ Dịch Nhiên nhấp mở, lập tức bị Poster của lần chính(2) thu hút. Cậu luôn luôn không có sức chống cự đối với cái gì mạnh(3). Kịch của cậu phần lớn đều là rất mạnh và rất mạnh.

Không sai, Từ Dịch Nhiên là một CV, nói cụ thể thì cậu là một CV chuyên phối thụ âm. Thanh âm thiên về loại hình trong sáng của cậu cùng cái nickname trên mạng không chút cân xứng.

Lại nói đến nickname của cậu , XXOO. Bốn chữ này làm cho người ta muốn không nghĩ lệch lạc cũng không được. Nhưng mỗi khi có người lấy nick của cậu ra chế nhạo, Từ Dịch Nhiên sẽ lập tức xù lông rống lên một câu “Tên của ta rất hài hòa !”

“Login Q tôi một chút.”

“Thanh tỷ, chuyện gì ?”

Người tên Diệp Thanh này là người đầu tiên Từ Dịch Nhiên nhận thức sau khi bước chân vào giới vông phổi. Cái gọi là “nhận thức” cũng chỉ đơn thuần là quan hệ biết nick của nàng thì thỉnh thoảng đánh qua mấy câu hỏi thăm.

Lúc ban đầu, Từ Dịch Nhiên một mình lẻ loi xông vào giới vông phổi, cái gì cũng không hiểu, trải qua một chút chuyện ngu xuẩn, bị bắt chẹt là chuyện không tránh khỏi. Thân là người mới mà phải đối mặt với loại tình huống này, vẫn là Diệp Thanh giúp cậu giải vây.

“Tôi muốn làm kịch, đã sắp chuyển giao rồi, nhưng mà thiếu một cái thụ âm. Giúp tỷ một chút đi .”

“Ừ, được.”

“Tôi kéo cậu vào diễn đàn của tổ kịch.”

“Khụ khụ” (4) hai tiếng, Từ Dịch Nhiên liền bị kéo vào diễn đàn tổ kịch.

Nhấp mở biểu tượng QQ bên phải đang nhảy lên liên tục.

Tuyên truyền – Tiểu Nhất : Xòe hoa nghênh đón XX -sama. O<(*)>

Trang trí – Cá Mực Không Thể Ăn : Cầu ôm đùi sama ().

XXOO : Duỗi thẳng chân cho ôm. Thu phí nha

~ Biên Kịch –Diệp Thanh : Được rồi, đừng nhiều lời, nhanh chóng sửa lại danh thiếp diễn đàn, chúng ta tới bàn luận về kịch này một chút.

CV – XXOO: Tốt lắm. Kịch này nội dung là gì ?

Tuyên truyền – Tiểu Nhất : Sama không biết sao, ta còn tò mò, thấy lạ là không phải sama chỉ tiếp nhận manh kịch thôi sao, tự nhiên lại tiếp thể loại này.

Trang trí – Cá Mực Không Thể Ăn : Có lẽ là nể mặt mũi Thanh tỷ đi ().

Biên kịch – Diệp Thanh : Cổ trang, tôi đưa kịch bản cho cậu xem trước.

CV – XXOO : Ủ, được.

Từ Dịch Nhiên đóng diễn đàn, nhận lấy văn bản TXT Diệp Thanh gửi đến, tập trung đọc kịch bản.

Kịch này là bối cảnh cổ trang. Toàn bộ nội dung vở kịch là bi tình, cảm xúc khiến người ta rất dễ dàng nhập vai. Từ Dịch Nhiên thấy vậy, thật sự nghiêm túc lên.

Diệp Thanh : Thế nào rồi ?

Xem qua đoạn một, vẫn còn dung nhập trong bi thương không dứt, Từ Dịch Nhiên đang xuất thần thì bị âm thanh nhắc nhở tin mới của QQ làm bừng tỉnh.

XXOO: Ủ, tôi thích kịch này.

Diệp Thanh : Tôi còn nghĩ cậu nếu như chỉ tiếp manh kịch thì sẽ khó mà hứng thú với loại kịch này.

XXOO : Sẽ không a, tình tiết vở kịch hay lắm. Tôi rất thích.

Diệp Thanh : Vậy là tốt rồi.

XXOO : Thanh tỷ, tôi out trước, đến canteen chậm lại chỉ còn cơm trắng với rau. Khi nào cần trực tiếp diễn thì cho tôi biết.

Diệp Thanh : Ủ, được.

Thái dương đã lên đến đỉnh, Từ Dịch Nhiên cau mày đi vào canteen.

“Một phần cơm mang về.”

Cậu trả tiền, xách một hộp cơm mang về ký túc xá.

Từ Dịch Nhiên ngồi trước máy tình, một bên ăn cơm, một bên mở mạng XX, nghe kịch của mình mới ra kia.

Nghe được phân nửa phần hai, Từ Dịch Nhiên càng nghe càng cảm thấy không thích hợp. Âm tổn này cũng quá gay gắt đi.

Từ Dịch Nhiên mở rộng bài post phát kịch, tình cờ cũng có nhiều bài bình luận ở bên dưới tỏ ý bất mãn.

“Này cũng quá hủy nguyên tác đi. CV tìm không được thiết bị ghi âm tốt hay sao ! Chất lượng âm thanh quá kém rồi !”

“Đây là cái gì? Vật như vậy mà cũng dám phát hành sao? Người ngoài cũng có thể nghe ra là quá kém.”

“Đồng ý, trừ bỏ trang trí, còn lại không có chỗ nào chấp nhận được.”

.....

Những cái đó vẫn còn là dễ nghe, xuống chút nữa thì tràn đầy tiếng mắng chửi.

Từ Dịch Nhiên lập tức trèo lên QQ, mở khung trò chuyện với cô nàng phát kịch .

XXOO : Có đó không ?

Người Mới Nhị, Cả Nhà Người Đầu Nhị (5): Sama.

XXOO : Kịch kia Sao lại thế này ?

Người Mới Nhị, Cả Nhà Người Đầu Nhị : TvT Sama, là lỗi của chúng ta.

XXOO : Làm sao vậy ?

Người Mới Nhị, Cả Nhà Người Đầu Nhị : Hậu kỳ ban đầu của cái kịch đó không hiểu sao đột nhiên biến mất, tìm khắp nơi không thấy, đạo diễn bày tỏ không đủ sức kéo nữa, lâm thời không tìm được người, đành tự mình động thủ.

XXOO :

Người Mới Nhị, Cả Nhà Người Đầu Nhị : Bởi vì quá gấp gáp phát kịch nên đạo diễn sama mới cả đêm đẩy nhanh tốc độ, kết quả

Từ Dịch Nhiên tắt khung nói chuyện trước mặt đi, mở khung chat của người kia.

XXOO : Ông nha, không giải thích một chút sao ?

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, tôi sai rồi <(= =)>

XXOO : ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Trước ngày phát, bỏ qua kiểm duyệt là sai rồi.

XXOO : Ông cũng không xem chính mình có kỹ thuật hay không, cũng dám tự làm !

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tôi sai rồi, tôi sai rồi Thế nhưng một cô nương thì không thể thức đêm, không đúng, vấn đề đây cũng không phải là chuyên môn của chúng ta. Ông lại vắng mặt, trong tổ kịch chỉ còn thừa một mình đại lão gia tôi a.

XXOO : ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Dĩ nhiên là tôi muốn có kết quả tốt nhất.

XXOO : ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Cho nên chúng ta làm lại đi.

“Khụ khụ” Từ Dịch Nhiên đang uống nước bị những lời này khiến cho chết khiếp.

XXOO : Ông nói cái gì?? Làm lại ???

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Ông lại giúp tôi một lần.

XXOO : Âm thô kia không phải đã giao rồi sao, ông tìm một hậu kỳ khác làm lại đi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Máy tính của tôi có hệ thống Cho nên

XXOO : ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tôi có hỏi bọn họ xem có để dành một bản không, nhưng sau khi làm xong kịch đều xóa hết.

XXOO : ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Trong tay ông còn giữ bản âm thô của chính mình không ?

Từ Dịch Nhiên trầm mặc. Mỗi lần giao xong âm thô, cậu chưa từng lưu lại, làm sao còn được.

XXOO : Mỗi lần nhìn thấy nick QQ của ông thật chỉ muốn một tát đem ông đánh lên tường.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội :

Hoàn chương 1

*Chú thích :

- (1) “Sama” : trong tiếng nhật là phụ âm để xưng hô với người trên, hiện nay là trào lưu rất nổi tiếng trong cộng đồng mạng TQ.
- (2) Dân mạng Trung Quốc gọi bài post đầu tiên là lầu chính.
- (3) “Manh” : chỉ những gì dễ thương, bắt nguồn từ từ “moe” trong tiếng nhật.
- (4) Ai dùng QQ sẽ biết, có người add mình, cho mình vào nhóm, online, offline đều có âm báo.... có người nhấn tin thì biểu tượng chim cánh cụt dưới taskbar sẽ nhảy lên.
- (5) “Nhị” = ngu

2. Chương 2

Sau tiếng “Khụ khụ”, Từ Dịch Nhiên lại bị kéo vào một diễn đàn.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Về chuyện kịch, thật xin lỗi. Bởi do tôi mà một kì kịch lại biến thành cái dạng này. Thực xin lỗi

Vừa tiến vào diễn đàn, Từ Dịch Nhiên liền chứng kiến một đoạn nhận lỗi như vậy.

Thanh Nguyệt : Ha ha, không có gì. Em không cần lưu tâm.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Còn có, cảm ơn Thanh Nguyệt -sama và XX -sama bằng lòng cùng tôi làm lại kỳ cuối.

Tiếp lời, Thanh Nguyệt phát ra một cái emo mặt cười.

Tuyên truyền – Người Mới Nhị : Khụ khụ, ân ái hạnh phúc mù mắt rồi. Nhiều người như vậy mà cậu chỉ chú ý đến hai vị đó thôi hả.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Cô nha, cảm miệng ! Nếu không phải cái tên hậu kỳ cô tìm tới đột nhiên mất tích thì chúng ta đâu đi đến nước này.

Tuyên truyền – Người Mới Nhị : Tôi sai rồi . Tôi cảm miệng. Các vị tiếp tục.

Từ Dịch Nhiên đóng diễn đàn, mở một cái tư tán gẫu.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, đêm nay ông có rảnh không?

XXOO: ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : /<(= o =“)”>/~~ Tiểu Nhiên nhi, tôi sai rồi. Ông xem đó.

XXOO : Đêm nay làm gì?

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Đêm nay muốn đi YY mở lời xin lỗi mọi người. Kỳ thực Thanh Nguyệt đã nói sẽ nhân cơ hội giải thích chuyện vở kịch một chút dùm tôi. Ông đi cho tôi thêm can đảm đi.

XXOO : () Có vị kia nhà ông cho ông thêm can đảm vẫn chưa đủ ?

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : /<(= o =“)”>/~~ Tiểu Nhiên nhi không thương tôi.

XXOO : ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Đi đi, đi đi nha

~ XXOO : Mấy giờ ?

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tám giờ tối. ID phòng là XXXX. Tiểu Nhiên nhi, huynh là tốt nhất, MOA

~Ngay khi Từ Dịch Nhiên đang định tắt máy tính nghỉ ngơi, Diệp Thanh gửi đến tin nói muốn trực tiếp diễn kịch. Mở lại sổ phòng đi vào, thấy ngoài Diệp Thanh còn có một cái mã giáp lạ(1).

“Dịch Nhiên tới rồi.” Từ tai nghe truyền đến một giọng nữ trong trẻo.

Từ Dịch Nhiên liền mở mạch lên tiếng.

“Ừ, đến đây.”

“Vậy chúng ta bắt đầu đi, hôm nay đến cảnh một.” Diệp Thanh giảng qua cho bọn họ, Từ Dịch Nhiên nghe cũng thật chăm chú. Mở rộng kịch bản, có một số trọng điểm còn để làm mốc.

“Vậy đi, các cậu thử một lần ?”

“Được.” Từ Dịch Nhiên thanh thanh cuống hống, đối với người nọ nói : “Cậu chuẩn bị tốt chưa. Chuẩn bị xong thì bắt đầu.”

“Ừ, tốt rồi. Bắt đầu đi.” Từ Dịch Nhiên sững sốt, đó là một thanh âm rất có từ tính. Trong khoảng thời gian Từ Dịch Nhiên tham gia vào giới võng phối, cũng không nhớ rõ mình đã nghe qua giọng nói này. Sững sờ một hồi cũng là lúc bắt đầu diễn.

“Trước mắt đến đây đã. Các người hẳn là cũng tự mình tìm được cảm giác rồi. Vậy từng người tự về thu âm thô của phần mình là được.”

Từ Dịch Nhiên đóng kịch bản, dự định chào tạm biệt Diệp Thanh và bạn diễn của mình rồi rời khỏi.

“Đúng rồi, Dịch Nhiên, đêm nay ca hội của Thanh Nguyệt cậu sẽ đi sao?”

“Ừ, đi chứ.” Từ Dịch Nhiên hơi hiếu kỳ, Diệp Thanh làm sao đột nhiên hỏi cái này. Tựa hồ như lúc bọn họ cùng xuất hiện cũng không phải là rất nhiều.

“Ừm... Cái đó. Cậu có biết hậu kỳ bỏ dỡ kịch của các cậu là ai không ?”

“Không chú ý lắm, Làm sao vậy ?” Từ Dịch Nhiên càng thêm ngờ vực.

“Cậu cùng tên Vô tội quân ấy là bạn tốt đi ?” Hỏi câu này lại chính là bạn diễn lúc nãy của cậu.

“Ừ, đúng vậy. Chúng tôi quan hệ cũng không tệ lắm.”

“Tôi chính là hậu kỳ đột nhiên mất tích ấy.” Hẳn ngừng lại một chút, tựa hồ như không biết nói thế nào.

“Ừm... Chuyện lúc đó có phần bất ngờ, không kịp nói cho bọn họ. Cậu giúp tôi giải thích một chút với tên đó. “

Giúp giải thích một chút nguyên nhân ? Loại chuyện này không phải nên là chính mình nói rõ tương đối tốt hơn chứ.

“Việc này, tôi vốn định ở trên QQ cùng cậu ta giải thích lí do, kết quả là không tìm được cậu ta, mà tên đó hình như đã kéo tôi vào danh sách đen rồi. Cho nên”

Từ Dịch Nhiên thế mới biết hẳn vì cái gì lại tìm mình giúp đỡ, liền xù lông, đối với tên bỏ việc mà chỉ bị kéo vào danh sách đen đã là tiện nghi cho hẳn rồi.

“Ha ha, không việc gì, tôi sẽ giúp cậu nói một chút.”

“Ừ, vậy cảm ơn cậu. Còn có nếu như các cậu tìm không được hậu kỳ cứ nói với tôi, tôi nhất định hỗ trợ. Lần này tuyệt đối không bỏ việc.”

“Cứ chờ tôi nói với cậu ta đã, tôi xuống trước. Tạm biệt.”

Từ Dịch Nhiên qua loa sửa soạn, ăn xong cơm tối. Nhìn đồng hồ mới có bảy giờ, thăm nghĩ còn chút thời gian liền đi xuống siêu thị dưới lầu mua chút vật dụng hằng ngày các loại, với mua thêm mấy cái bánh mì cũng không thừa.

Đem đồng hồ vật này nọ vứt về ký túc xá cũng đã đến bảy giờ năm mươi. Từ Dịch Nhiên khẩn trương mở máy vi tính, nhập vào số phòng. Mã giáp hiện lên thành màu hồng. Tuy rằng chưa đến giờ hẹn nhưng nhân số trong phòng đã nhanh đến một nghìn, hơn nữa còn đang tăng lên.

Từ Dịch Nhiên đeo tai nghe, nghe được giọng hát truyền đến qua tai nghe. Người này hẳn là rất nhiệt tình đi. Hát cũng không tệ lắm. Công bằng mà nói cũng đã được trải hoa tràn ngập rồi.

Từ Dịch Nhiên mở trang tài khoản weibo(2), lật về trang đầu.

“Khụ khụ, mọi người tối hảo.” Tám giờ vừa đến, Thanh Nguyệt đúng giờ xuất hiện. Vẫn là loại thanh âm ôn nhu như trước. Từ Dịch Nhiên khai mở YY đã thấy đủ các loại bình luận.

[Thanh Nguyệt đại đại tối hảo o<(*)>]

[Thanh Nguyệt đại đại hảo đúng giờ nha.]

.....

“Cảm ơn mọi người đã có mặt ngày hôm nay. Trước tiên, tôi có mời đến một vị khách quý, mọi người cùng nghênh đón XX -sama nào.” Từ Dịch Nhiên cứ thế bị triệu lên.

“Mọi người hảo.” Nhìn thấy người khác trên ô bình luận đã trải hoa đến lóa mắt, Từ Dịch Nhiên giống như mọi ngày lên chào mọi người một câu.

Lẽ ra theo quy tắc của giới vông phổi mà nói, người đã từng phổi qua CP, liền thành như Từ Dịch Nhiên và Thanh Nguyệt này, còn không, chỉ cần phổi qua một bộ CP nhất định sẽ bị kéo tới YY. Thế nhưng Thanh Nguyệt đã sớm cùng mọi người công khai quan hệ của hắn và Vô tội quân, cho nên mọi người nói đã tự nhắm trong đầu, sẽ không có gì vượt giới hạn.

Nhìn thấy nhân số trong phòng tăng lên, Thanh Nguyệt mở lời “Hôm nay ngoại trừ ca hội, còn có chuyện muốn cùng mọi người nói một chút.”

Khung bình luận lại một hồi ồn ào.

[Chuyện gì?]

[Thanh Nguyệt đại đại muốn nói cái gì?]

[Là muốn cầu hôn sao o<(*)> cầu tiểu thụ hiện thân.]

“Là về bộ kịch mới xong gần đây. Trước hết là thực xin lỗi mọi người ...”

Hoàn chương 2.

*Chú thích:

(1) “Mã giáp” : cách gọi nick phụ mà giới vông phổi thường dùng.

(2) weibo là trạng mạng xã hội tương tự như twitter của Trung Quốc.

3. Chương 3

Thanh Nguyệt vừa dứt lời, khung bình luận bỗng chốc khựng lại rõ ràng.

“Để em tới nói đi.” Phía bên kia phát ra âm thanh của Lục Nhất Minh, nghe như đang đổi người cầm mic, có chút mơ hồ. Trên ô bình luận lại bắt đầu phát tin liên tục.

[Có người phía sau Thanh Nguyệt đại đại ??]

[Cầu chân thân >_<]

[Tiểu thụ nhà Thanh Nguyệt đại đại ??]

[Yooooooooo thật đáng yêu.]

“Chào mọi người, tôi là đạo diễn bộ kịch này. Trước tiên tôi xin ở đây, đối với mọi người trong tổ kịch, còn có bạn bè, thính giả của bộ kịch nói lời xin lỗi. Thực xin lỗi... Bởi vì sai lầm của tôi đã dẫn đến hiệu quả một kỳ kém như vậy. Tôi thật sự cảm thấy ân hận. Nhưng tôi không nghĩ để cho bộ kịch cứ vậy mà kết thúc, cho nên tính toán làm lại một kì cuối cùng. Nếu như mọi người còn hứng thú nghe” Đây là lần đầu

tiên Từ Dịch Nhiên nghe được một Lục Nhất Minh có ngữ khí nghiêm túc, chân thành như vậy. Cậu nhún bàn phím, lên tiếng, “Yên tâm, chúng tôi sẽ giúp cậu.” Hiếm khi Từ Dịch Nhiên ở trước mặt mọi người nói thẳng một lần. Thấy trên khung bình luận có rất nhiều người bày tỏ ý chấp nhận, Lục Nhất Minh và Từ Dịch Nhiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ca hội kê tiếp diễn ra cũng rất thuận lợi, một đám trên ô bình luận cầu phu thê lên tiếng, bắt đầu dĩ, Lục Nhất Minh đành phải cùng Thanh Nguyệt song ca một bài. Tiếp đó liền chúc ngủ ngon.

Từ Dịch Nhiên nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ đêm rồi. Ký túc xá của cậu là phòng đơn nên đêm tối càng lộ vẻ tĩnh lặng. Từ Dịch Nhiên lấy kịch bản mới ra tiến hành làm âm thô.

Tuy rằng lần trước trực tiếp phối diễn cũng đã giúp cậu tìm được một chút cảm giác, thế nhưng cậu chỉ luôn phối mạnh kịch, bỗng nhiên phối cổ đại, thật có chút không quen.

Niệm đi niệm lại vài câu từ nhưng nghe mãi vẫn không cảm thấy hài lòng. Cậu vô thức liếc về phía QQ của nhóm, lúc này mới nhớ đến ban ngày đã nói sẽ giúp tên hậu kỳ kia giải thích lý do mà.

Mở QQ, phát buzz vào một cửa sổ.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội: Tiểu Nhiên nhi, sao vậy ?

XXOO : Tên hậu kỳ kia, ông đem hần kéo vào danh sách đen rồi sao ?

Ta Tổ Về Thực Vô Tội: Hừ, Tôi chỉ đưa hần vào danh sách đen đã là tiện nghi cho hần lắm rồi !

XXOO : Được rồi, người ta nhờ tôi giúp hần giải thích với ông, chuyện xảy ra như vậy người ta cũng không đoán trước được.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội: Tiểu Nhiên nhi , huynh quen biết hần ?

XXOO : Ừ, CP trong kịch mới của tôi. Thanh âm của hần cũng không tồi.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội: Thiết, có vị kia nhà tôi mới được. (^)

XXOO : Ông nha, liền giữ mà ăn đi. Nhà ông là tốt nhất ! Được chưa. ()

XXOO : Hần có nói, nếu như ông không tìm được hậu kỳ, hần có thể giúp ông. Ông xem có được hay không.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội: Ai cần hần giúp ! Hãm hại ta một lần không chừng có thể hãm hại lần thứ hai ! Tôi không cần hần nữa !

XXOO : () Vậy được, ông cứ cố làm hết khả năng đi. Tôi out.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : Ừ, ngủ ngon.

Từ Dịch Nhiên đang chuẩn bị tắt máy đi ngủ liền nghe được âm thông báo tin mới của QQ, trong bụng thầm nghĩ xem ai muộn thế này còn đến tìm mình, tay ngay lập tức kích vào avar đang chớp động.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ở đây không ?

XXOO : Ừm, có.

Diệp Lạc Vô Thanh : Cậu bây giờ có thời gian không ?

XXOO : Có, có chuyện gì sao ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Muốn nhờ cậu giúp một chút. Cái vấn đề âm thô kia,... Chính mình làm thế nào cũng không tìm được cảm giác, vậy nên tôi muốn nói, hay là chúng ta thử trực tiếp phối diễn đi.

XXOO : Ừ, được. Tôi một mình cũng không tìm được cảm giác. Vậy đi YY đi.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ừ, tốt, tôi lập tức đến.

Hai người tới YY bắt đầu phối diễn, bắt tri bắt giác, thời gian đã trôi qua rất lâu rồi.

“Nếu không thì hôm nay đến đây đi, đã khuya rồi. Nghỉ ngơi sớm một chút.” Diệp Lạc Vô Thanh nghe được trong âm thanh của Từ Dịch Nhiên đã nhuộm phần mệt mỏi, liền lên tiếng nói.

“Ừ, được rồi .”

“Mai gặp lại.”

“A A A A !!”

“Sao vậy ??”

“Chết tiệt, Tôi quên không bật ghi âm rồi !”

.....

“Tôi sắp bị sự ngu dốt của chính mình làm cho tức chết rồi !! Cả đêm đều ghi âm trắng, thật vất vả mới tìm được cảm giác a a a! Phiền chết đi được !”

“A, vượt lòng ~ Không sao, khi nào cậu rảnh, tôi cùng cậu thu lại.” Thanh âm ôn nhu của Diệp Lạc Vô Thanh mang theo ý cười nhàn nhạt, phối với giọng nói từ tính, lục sát thương không phải là lớn bình thường đâu nha >_

“Vậy làm phiền anh rồi.” Từ Dịch Nhiên cũng trở nên ngượng ngùng.

“Không sao. Hôm nay cũng là tôi lôi kéo cậu ghi âm đến khuya thế này. Được rồi, Vậy cậu đi ngủ sớm một chút.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Hoàn chương 3.

4. Chương 4

Thứ hai đầu tuần, Từ Dịch Nhiên từ sáng sớm đã thu thập tốt sách vở để cần học.

Vừa bước chân vào lớp, cậu đã nghe thấy mấy nữ sinh đang thì thầm to nhỏ.

“Ai, lúc tới đến văn phòng đã gặp một thầy giáo siêu đẹp trai, có vẻ như là dạy lớp ta học kỳ này. Nhìn qua thì siêu cấp trẻ tuổi, siêu cấp đẹp trai ~”

“Cậu sẽ không nhìn lầm đi, không chừng là học trưởng, học đệ nào đó chẳng hạn ...”

“Sẽ không đâu. Tổ còn nghe được hướng đạo viên cùng hắn nói chuyện phiếm, chắc chắn gọi là Thầy Diệp mà. Không sai được.”

“Vậy cậu chắc là dạy lớp mình sao ?”

“Hi vọng một chút cũng không xấu mà.”

Tiếng chuông vào giờ học ngân vang, cả lớp học cũng được bao phủ bởi bầu không khí trầm lặng. Đến trường học kỳ này cũng chỉ biết do chương trình học mà nhà trường sẽ đổi giáo viên. Một số người vì hiếu kỳ đã duỗi dài cổ hướng về phía cửa nhìn trộm.

Chốc lát sau, chỉ thấy một người đàn ông đi đến, từ xa cũng nhìn ra được tuổi còn rất trẻ, còn vẻ tướng mạo Từ Dịch Nhiên bị cận thị nặng, hơn nữa bình thường lại chẳng bao giờ mang kính mắt, nên căn bản là không thấy được gì. Chỉ có thể nhìn dáng người mà ước chừng. Ừm, rất cao, đúng là thanh niên trai tráng.

“Xem đi, xem đi, tớ đã nói là thầy dạy lớp mình mà. A Ha ha ~”

“Thầy giáo mới thật đẹp trai a ~”

Chỉ thấy người đàn ông kia đi lên bục giảng, cầm bút viết hai chữ lên bảng đen.

“Chào cả lớp, tôi là giáo viên môn tiếng Anh của mọi người học kỳ này. Tôi họ Diệp, gọi là Diệp Lạc.” Thanh âm này Tựa hồ có chút quen tai. Từ Dịch Nhiên cố gắng suy nghĩ xem có phải bản thân đã từng gặp qua người này.

“Bởi vì hôm nay là buổi đầu tiên, nên chúng ta không nói đến bài vở vội, mọi người giới thiệu về bản thân đi.”

“Được.”

“Thầy Diệp, chúng em có thể đặt câu hỏi cho thầy không ạ ?”

“Đương nhiên là có thể, thế nhưng không được phép hỏi vấn đề riêng tư.” Người đàn ông trên bục giảng khẽ mỉm cười.

“Thầy Diệp, thầy năm nay bao nhiêu tuổi rồi.” Thanh âm một nữ sinh vang lên, cũng có thể nghe ra được biết bao kích động, hiển nhiên lực sát thương của thầy giáo mới đối với các nàng không phải chỉ lớn bình thường. Ngay sau đó, một loạt các câu hỏi cứ tầng tầng lớp lớp xuất hiện. Tỷ như : “Thầy có bạn gái chưa?” “Thầy đã kết hôn chưa ?” “Thầy thích môn học nào nhất ?” ..vân vân....

“A, các em không phải là muốn điều tra luôn hộ khẩu đấy chứ. Để tôi trả lời từng câu là được rồi. Tôi năm nay 24 tuổi, độc thân, chưa lập gia đình, môn học thích nhất là môn thể dục,...” Từ Dịch Nhiên nhìn theo người đàn ông đang đứng trên bục giảng tự giới thiệu, trong đầu lại không sao nhớ ra cậu đã gặp người này ở đâu. Chính là cảm thấy thanh âm hay ngữ điệu trò chuyện của hắn không hiểu sao đều rất quen thuộc.

“Được rồi, giờ đến lượt các em tự giới thiệu đi chứ. Từng người một là được rồi. Bắt đầu từ bạn này đi.” Hắn đưa tay ra chỉ vào sinh viên ngồi bàn đầu tiên.

Cứ như vậy, từng người, từng người một tự giới thiệu về bản thân, còn người kia lại đứng trên bục giảng, chăm chú lắng nghe, trên mặt vẫn luôn mỉm cười.

Mãi cho đến lúc tan học cũng không giới thiệu xong tất cả, Từ Dịch Nhiên cũng vì thế mà tự nhiên không hề giới thiệu qua. Ai kêu cậu mỗi lần đi học đều chui vào cái góc hẻo lánh mà ngồi.

“Vậy buổi học hôm nay kết thúc tại đây, mọi người, ngày mai gặp.”

“Thầy Diệp, tạm biệt.” Các sinh viên nhiệt tình theo sát nói tạm biệt. Quả nhiên nụ cười của anh đã giúp anh chiếm được không ít thiện cảm.

Học một mạch đến giữa trưa, đầu óc Từ Dịch Nhiên đã vô cùng choáng váng, vừa trở lại ký túc xá liền ngủ gục. Thành ra đến cả bữa trưa cũng bỏ qua.

Ngủ thẳng đến ba giờ chiều mới tỉnh, cậu dùng nước lạnh vỗ vào mặt, rồi lập tức mở máy tính, lên QQ.

Lần lượt xem qua các tin offline.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, trưa có rảnh không, cùng nhau ăn cơm nha.

Thời điểm gửi tin là từ mười giờ sáng.

XXOO :

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : (#) Ông chết ở xó nào vậy !! Gọi điện thoại cũng không tiếp !!

XXOO : Lên lớp nên để rung rồi, không có nghe thấy.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Buổi tối ra đây cho tôi, nghe chưa ! Nhất định phải có mặt !!

XXOO : Để làm gì ?

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tôi muốn thế. Bằng không ông nghĩ là vì sao.

XXOO : Tạm biệt.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Này này, tôi mặc kệ, bất luận thế nào tối nay ông cũng phải ra đây cho tôi, đến lúc đấy tôi sẽ gọi cho ông. Đừng có giả chết đấy !

Từ Dịch Nhiên cười cười, tắt đi khung chat, mở trang Weibo, viết một cái status mới.

Tên Của Ta Rất Hài Hòa : Nghe nói thầy giáo tiếng Anh hôm nay rất tuần tú, thực tế là nhìn không rõ ! Hơn nữa hình như là còn rất trẻ à. Ngày mai nhất định phải mang kính theo !!

Trong chốc lát đã có người bình luận.

XXX : XX-sama, cậu một mình tịnh mịch à

~XXXXXX : Vì sao không thấy rõ ? Cậu vừa vào lớp liền không tập trung sao ?

XX : Vuốt vuốt

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi , nguyên lai ông mãi ngắm soái ca đi. Thảo nào không tiếp điện thoại của tôi, hu hu hu hu

~XXXXXXX : XX –sama quyết tâm dụ dỗ về đây đi !! Đến lúc đó bắt hán đứng trước mặt cậu cho cậu ngắm bù ! o(v)o

~~Diệp Lạc Vô Thanh :

Tên Của Ta Rất Hài Hòa : Hồi đáp @Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Bình tĩnh ! Tôi là lên lớp học !!

Từ Dịch Nhiên tắt trang mạng, tính toán đi làm âm thơ cho vở kịch kia của Lục Nhất Minh. Dù sao cũng là kịch mới làm không bao lâu, có chút quen thuộc nên ghi âm cũng dễ dàng hơn nhiều.

Ghi âm một lát là xong, liền đem âm thơ gửi đến email của Lục Nhất Minh.

Vừa mới nhấp gửi, tiếng điện thoại di động liền vang lên.

“ Alo .”

“Tiểu Nhiên nhi, mau xuống lầu, tôi ở dưới này chờ ông.”

Tất máy, Từ Dịch Nhiên thay quần áo xong liền đi xuống. Mới đến cửa ký túc xá đã nhìn thấy hai dáng người từ xa, một người hơi cao, trên mặt mang nụ cười sủng nịnh hướng về nam sinh đang đứng giơng nanh múa vuốt trước mặt, mà cái tên nam sinh đó chính là Lục Nhất Minh. Từ Dịch Nhiên là bạn từ bé của tên đó. Cái thói quen kích động một chút liền đứng khoa tay múa chân không sao sửa được.

“Tôi đến rồi đây. Hai người không phải là kéo tôi tới làm bóng đèn chứ ?”

“Thiết, ông cảm tình con ốc sên à mà chậm như vậy. Nhanh lên một chút .” Lục Nhất Minh thấy cậu đi xuống liền lập tức chạy đến túm đi.

“Đi đâu ?” Từ Dịch Nhiên mù mù mờ mờ đi theo.

“Tối rồi nói, nhanh một chút.”

Nhìn hai người đằng trước, Đỗ Đình Phàm đi phía sau, bất đắc dĩ mỉm cười.

Hoàn chương 4.

5. Chương 5

Từ Dịch Nhiên đối với nam sinh trước mặt bày ra bộ dáng bắt lực, cậu cuối cùng cũng hiểu rõ Lục Nhất Minh đem cậu từ trong nhà lôi ra đây làm gì.

“Tôi nói hai người đừng có ngồi gốc ra đây. Giới thiệu lẫn nhau đi.” Cặp mắt to, tròn như hai hạt châu của Lục Nhất Minh đảo qua Từ Dịch Nhiên rồi lại nhìn nam sinh kia.

“Xin chào, tôi tên là Trình Dục. Rất vui được làm quen với cậu.” Nam sinh trước mặt mỉm cười bắt chuyện với Từ Dịch Nhiên.

“Ha ha, chào cậu.” Từ Dịch Nhiên thật không biết làm thế nào. Đây là tình huống gì hả !! Cậu lườm Lục Nhất Minh, tên kia nhà Lục Nhất Minh cũng trừng lại cậu.

“Tiểu Dục à, tôi nói cho ông, tên này đặc biệt hướng nội, ở chung lâu ngày mới nói được nhiều hơn.” Trong ánh mắt lộ ý ‘Bạn thân, đừng nản chí a, cố lên !’ khiến Từ Dịch Nhiên càng bất lực.

Một bầu không khí kỳ lạ len lỏi, đan xen giữa bốn người.

“Tôi có thể gọi cậu là Tiểu Nhiên chứ ?” Nam sinh cẩn cẩn dục dục lên tiếng hỏi.

Từ Dịch Nhiên ngẩng đầu liếc hần một cái, tùy tiện trả lời . “Ừ.”

Lại nhìn về mặt ngây ngô cười mà bày đĩa rau trước mặt Từ Dịch Nhiên của nam sinh kia. “Tiểu Nhiên, ăn cái này đi. Món này rất ngon.”

“Cảm ơn.” Từ Dịch Nhiên vẫn bày ra bản mặt bất đắc dĩ như trước.

Thật vất vả ăn xong cơm, Lục Nhất Minh lôi kéo tay Từ Dịch Nhiên, cười nói, “Tôi cùng Đinh Phàm muốn đi hẹn hò, các cậu tự đi chỗ khác chơi ha.” Dứt lời, không đợi Từ Dịch Nhiên phản ứng liền kéo Đỗ Đinh Phàm chạy nhanh như chớp.

Còn lại hai nam sinh đứng ngốc không biết làm gì, tình hình có chút xấu hổ.

“Ách, cậu kế tiếp định làm gì ?”

“Tôi quay về ký túc xá.” Từ Dịch Nhiên bắt được tia thất vọng chợt lóe lên trên khuôn mặt Trình Dục.

“Tôi đưa cậu về.” Nói xong cũng không chờ Từ Dịch Nhiên phản đối liền bước về hướng trường cậu. Từ Dịch Nhiên đi theo phía sau, trong bụng đem Lục Nhất Minh ra mắng mấy lần.

Dọc đường đi cả hai người đều im lặng, Ánh đèn đường kéo dài hai bóng hình mờ nhạt.

Chỉ chốc lát đã tới dưới ký túc xá, Từ Dịch Nhiên vừa định mở lời nói tạm biệt thì nam sinh đột nhiên nói một câu. “Chúng ta lần sau gặp lại được chứ ?”

“Hử ?”

“Lần sau tôi có thể gặp cậu chứ ? Chỉ hai chúng ta.” Trình Dục nhìn chằm chằm vào Từ Dịch Nhiên chờ cậu trả lời.

“Nếu như có thời gian.”

“Ừ ! Vậy cho tôi số di động đi.”

Trình Dục cẩn thận đem chuỗi số Từ Dịch Nhiên nói ghi vào di động, sau đó ấn gọi. Tiếng chuông điện thoại trong túi áo Từ Dịch Nhiên vang lên, âm thanh thực kỳ quái. Nam sinh nhìn cậu cười cười, tiếp tục nói, “Đây là số của tôi.”

Từ Dịch Nhiên xấu hổ, lấy điện thoại ra ấn ấn, đem số gọi đến lưu vào danh bạ.

“Tôi về trước, mai gặp lại.”

“Ừ, tạm biệt.”

Về đến phòng, Từ Dịch Nhiên lập tức gọi cho Lục Nhất Minh mắng một trận.

Lục Nhất Minh ở đầu dây bên kia cũng không thèm đếm xỉa đến đủ loại từ ngữ đầy dịu dàng của Từ Dịch Nhiên, chậm chạp mới mở lời, “Tiểu Nhiên nhi, ông cũng không còn nhỏ nữa rồi, mà hơn nữa, tên kia cũng không tồi a.”

“Ông cùng hần rất quen thuộc ?”

“Hần nói với ông sao ? Hần là học đệ của chúng tôi a, mà hần cũng thật không dễ dàng gì, gió mặc gió, mưa mặc mưa, thích thăm ông lâu như vậy, bây giờ mới đến tìm tôi nhờ giới thiệu với ông.”

“Ông nói cái gì ? Thăm mền tôi ? Lâu như vậy ?”

“Đúng vậy, hần không nói cho ông sao ? Hần thăm mền ông đã hai năm, hình như là từ hồi cấp ba. Đúng rồi, hần học cùng trường cấp ba với chúng ta, gặp ông một lần liền coi trọng ông, giấu kín đến giờ mới nói. Từ cấp ba tôi đã biết hần rồi, tới đại học lại vừa khéo gặp hần ở đây. Thế giới thật là nhỏ nha.”

Không để ý tới Lục Nhất Minh đang tự cảm thán, Từ Dịch Nhiên im lặng, trong đầu đem những lời Lục Nhất Minh vừa nói sắp xếp một chút. Nam sinh kia đã thăm mền cậu hai năm, từ hồi cấp ba đã thích, đến đại học thì lại vừa khéo cũng học một trường ??

“Mà này Tiểu Nhiên nhi, hôm nay hần không bày tỏ với ông ?”

“Bày tỏ cái đầu ông !! Ông dám hăm hại tôi !”

“Tôi làm sao mà hăm hại ông, giới thiệu cho ông đối tượng tốt như vậy. Mà hần không nói gì còn ông thì cũng coi như không biết luôn nha, coi như cái gì tôi cũng chưa nói , cái gì ông cũng chưa nghe ! Miễn cho phải xấu hổ .”

“Ông mà còn biết xấu hổ ! Vừa nãy chính mình chạy mất, ném hai chúng tôi lại mà vẫn thấy lòng thanh thản đấy thôi !” Từ Dịch Nhiên lớn tiếng nói, tâm tình kích động khá lớn.

“Tôi không phải là muốn cho các ông không gian sao, tôi còn cho rằng tên kia đã phải bày tỏ rồi cơ, ai dè cả nửa ngày mà ông vẫn chưa biết gì hết.” Cách điện thoại cũng có thể nghe ra điệu cười nham hiểm của Lục Nhất Minh.

“Ông sao không chết đi !”

“Được rồi, ngoan nha, hai người các ông liền thuận theo tự nhiên mà phát triển đi, tôi đi tắm rồi đi ngủ, đã muộn rồi.” Lục Nhất Minh gấp một cái liền dập máy.

Từ Dịch Nhiên chìm trong tĩnh lặng, suy nghĩ về tình cảnh hôm nay một chút, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái.

Lúc ăn cơm, Trình Dục luôn gấp cho mình những món ưa thích, thế cũng đủ hiểu tình cảm của hần, Lục Nhất Minh cũng không cần phải lừa gạt gì mình. Còn có lúc về ký túc xá, cả đoạn đường bản thân luôn đi đằng sau, thế nhưng Trình Dục lại biết rõ toà nhà của mình. Chẳng lẽ hần thực sự yêu mền mình lâu như vậy ? Đừng đùa chứ !!

Hoàn chương 5.

6. Chương 6

Từ Dịch Nhiên nhìn đồng hồ, chưa đến chín giờ rưỡi. Cậu liền mở máy tính, lên QQ, quét mắt liếc về số QQ của nhóm, thấy Diệp Lạc Vô Thanh đang online liền gõ qua.

XXOO : Ở đó sao ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Ừ.

XXOO : Hiện tại có rảnh không ?

Diệp Lạc Vô Thanh : có rảnh, làm sao ?

XXOO : Cái này, giúp tôi thu âm ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Ừ, được.

Tới YY , cả hai đều là mã giáp.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

“Ừ , được. Lần này đừng quên ghi âm.” Trong lời nói còn mang theo ý cười.

“Yên tâm, lần này nhớ kỹ rồi.”

Có kinh nghiệm lần trước, lần thu âm này thuận lợi hơn rất nhiều. Thu đến hơn mười một giờ cũng xong được phần lần trước.

“Đã trễ như vậy, thực làm phiền anh.” Từ Dịch Nhiên áy náy nói.

“Không có gì, tôi bình thường cũng quen ngủ muộn.”

“Tôi xuống trước, mai còn có tiết.”

“Ừ, được. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Sáng hôm sau, tiết hai lại là tiết Tiếng Anh, Từ Dịch Nhiên lôi kính mắt đã muốn đóng đầy bụi ra. Cậu lần này nhất định phải thấy được bộ dáng thầy giáo dạy Tiếng anh đầy thể nào.

Tiết một là môn chuyên ngành đầy nhàm chán, Từ Dịch Nhiên ở một bên mờ mịt mà vượt qua. Sau khi hết giờ, tinh thần cậu lập tức tỉnh táo, bắt người dậy, đeo cái kính cửa nặng vừa dày kia lên, gọng kính to màu đen, nhìn qua thực rất ngốc.

“Tiểu Nhiên.”

Từ Dịch Nhiên quay đầu đã thấy nam sinh tên Trình Dục hôm qua đang cười sáng lạn nhìn mình.

“Cậu sao lại ở đây ?” Từ Dịch Nhiên nhớ rõ hệ Tiếng Anh của hai người bọn họ khác nhau nha.

“Tôi lại đây nghe giảng, Tiếng anh không được tốt nên sang đây bổ túc lại.”Trình Dục cười vô hại. “Điểm này ở đại học thực tốt, có thể tùy tiện dự thính.”

“Ừ.” Từ Dịch Nhiên cúi đầu, lấy sách ra tùy tiện lật. Cho dù là cúi đầu cũng cảm giác được ánh nhìn bên cạnh.

“Thầy giáo Tiếng Anh của các cậu thật đẹp trai, với lại nhìn qua còn rất trẻ.”

Từ Dịch Nhiên ngẩng đầu liền thấy giáo viên đã cầm sách đứng trên bục giảng rồi. Hôm nay mang kính rồi cuộc cũng có thể nhìn rõ tướng mạo của anh ta. Thực sự rất đẹp trai a. Từ Dịch Nhiên bỗng chốc có chút mê muội.

“Tiết trước để mọi người tự giới thiệu, còn có vài người chưa nói, vậy hôm nay chúng ta tiếp tục đi?”

Bởi vì đại học không có quy định chỗ ngồi cho nên cũng không biết hôm qua kết thúc ở đâu, đành để những ai hôm trước chưa giới thiệu thì tự đứng lên nói. Thế nên cũng có người tranh thủ bỏ qua.

“Nè, cậu thì sao ? Trình Dục hỏi Từ Dịch Nhiên.

“Suyt, đừng nói.” Từ Dịch Nhiên nhỏ giọng nói, cúi đầu dùng sách che mặt. Từ nhỏ đến giờ, Từ Dịch Nhiên luôn sợ hãi phải phát biểu trước mặt đám đông.

“Điều giới thiệu xong hết rồi, mọi người cũng xem như là đã quen biết đi. Vậy chúng ta bắt đầu học.” Diệp Lạc mở sách giáo khoa bắt đầu bài giảng. Không thể phủ nhận phát âm tiếng Anh của anh thật sự rất dễ nghe. Thế nhưng một chút cũng không vào được tai Từ Dịch Nhiên,

Cái người bên cạnh cứ nhìn cậu chăm chăm mà cười ngây dại, quyết tâm không cho ai nghe giảng sao?

Tiết học dần trôi, Từ Dịch Nhiên không biết có phải ảo giác hay không, cứ cảm thấy người trên bục giảng thỉnh thoảng nhìn về phía cậu một cái, khiến cậu sợ tới mức toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ anh ta phát hiện cậu không báo danh hay đối với tên bên cạnh cậu cảm thấy hiếu kỳ ?

Quên đi, không nghĩ nữa. Chắc chắn là bị cái tên bên cạnh nhìn chăm chăm khiến đầu óc hỗn loạn rồi !

Tan học, Từ Dịch Nhiên thu thập sách vở quay về ký túc xá. Mới đi ra khỏi phòng học đã bị người phía sau gọi lại.

“Tiểu Nhiên, cậu buổi trưa có rảnh không ? Chúng ta cùng ăn cơm đi.”

“Tôi phải về ký túc xá dọn dẹp đồ đạc.”

“Chỉ là cùng tôi ăn cơm thôi mà, sẽ không mất nhiều thời gian.”

“Tôi hôm nay hơi vội, lần sau đi, tôi sẽ mời cậu.”

“Nga, vậy được rồi, Chờ khi nào cậu có thời gian nhất định phải gọi tôi.”

“Được. Tôi về ký túc xá trước.”

Từ Dịch Nhiên nhanh nói tạm biệt rồi hướng về ký túc xá mà đi.

Từ khi Lục Nhất Minh nói cho cậu Trình Dục đối với cậu có tình cảm, ý thức Từ Dịch Nhiên tự nhiên muốn lánh tránh hẳn. Theo lý thuyết Từ Dịch Nhiên không phải là chưa từng nói qua chuyện yêu đương, chẳng qua là đối với một Trình Dục nghiêm túc yêu mến cậu như vậy, cậu sợ mình không đáp lại nổi. Bởi vì cho đến bây giờ, cậu chưa từng thật lòng yêu thích một ai.

Qua canteen mua chút đồ ăn rồi trở lại ký túc xá.

Mở máy tính, lên QQ, nhấp mở mấy tin tức đang chớp động.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Hoan nghênh hậu kỳ mới của chúng ta. Tung hoa ! * , °*:. <(= =)>/\$.*: ° * .

Tuyên truyền – Người Mới Nhị : Hậu kỳ đại nhân thân ái.

Hậu kỳ – Trình Dục : Chào mọi người.

CV – XXOO : () Tình huống gì đây ?

Hậu kỳ – Trình Dục : Tiểu Nhiên.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, huynh tới rồi.

Hoàn chương 6.

7. Chương 7

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Hôm qua tôi nói chuyện với học đệ có đề cập tới mấy chuyện hậu kỳ kịch truyền thanh, vừa hay hẳn có thể làm hậu kỳ, tôi liền kéo hẳn vào đây. ^ _ ^

CV – XXOO : Nga.

Hậu kỳ – Trình Dục : Tiểu Nhiên ăn cơm xong chưa ?

CV – XXOO : Đang chuẩn bị ăn.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tôi xuống cùng Đỗ Đình Phàm đi ăn đây.

CV – XXOO : Đi đi () .

Hậu kỳ – Trình Dục : Tạm biệt học trưởng.

Từ Dịch Nhiên không để ý diễn đàn nữa, cúi đầu ăn cơm.

Lúc ngừng đầu lướt qua diễn đàn, nhìn thấy Trình Dục và cô tuyên truyền kia đang tán gẫu thực vui vẻ. Từ Dịch Nhiên đứng dậy vứt rác, trở về đã thấy Trình Dục nói chuyện riêng với mình.

Trình Dục : Tiểu Nhiên có đó không?

XXOO : Có, vừa đi vứt rác.

Trình Dục : Cậu buổi trưa nói phải sắp xếp đồ đạc. ...

Từ Dịch Nhiên thấy có chút chột dạ, câu nói kia vốn để thoái thác chứ bản thân cũng không có gì cần dọn dẹp.

XXOO : Ủ, đúng vậy. Tôi là muốn đi dọn dẹp đồ dùng, xuống trước, byebye.

Trình Dục : Vì cái gì phải trốn tránh tôi ?

Từ Dịch Nhiên ba chân bốn cẳng định logout thì thấy được bốn chữ Trình Dục gửi tới.

Trình Dục : Tôi thực thích cậu.

Từ Dịch Nhiên nhìn chằm chằm bốn chữ trên màn hình, trong lòng sững sốt. Tuy rằng đã biết rồi nhưng mà cảm giác tận mắt nhìn thấy vẫn khác. Sau khi phản ứng lại được, Từ Dịch Nhiên lập tức tắt QQ.

Cậu ngã vào giường, di động đặt bên gối. Dù nghe tiếng di động bên tai không ngừng rung, Từ Dịch Nhiên cũng không cầm lên xem. Mặc kệ là ai, cậu hiện tại cũng không muốn để ý.

Tôi thực thích cậu ? Trong tất cả các chữ Hán, Từ Dịch Nhiên không tin nhất chính là bốn chữ này.

Từ Dịch Nhiên nằm một hồi cũng thấy có chút ỉu rũ, nhắm lại một chút liền ngủ say. Ở trong mộng cũng có một người nói với cậu “Tôi thực thích cậu”, sau đó thì sao ? Bóng lưng rời đi ngày càng mờ nhạt, mãi cho đến cuối cùng thì tiêu thất, không thấy được nữa.

Từ Dịch Nhiên sau khi tỉnh lại, rửa mặt, nhìn thấy viên mắt hồng hồng trong gương.

Đi đến bên giường, cầm lấy điện thoại thấy có hơn mười cuộc gọi nhờ và mấy cái tin nhắn. Đọc từng tin một rồi lại từng cái xóa đi.

Mở máy tính, lên QQ để ẩn, nhấp vào xem các tin offline.

Diệp Lạc Vô Thanh : Khi nào có thời gian rảnh cùng nhau ghi âm ?

XXOO : Hiện tại có nè.

Từ Dịch Nhiên sau khi trả lời liền mở mạng, nhìn lên trang diễn đàn màu phấn hồng. Tuy rằng đã qua hai ngày, nhưng mà chuyện ca hội đêm đó của Thanh Nguyệt vẫn nhẹ nhàng chiếm trang đầu, tựa đề vô cùng nổi bật. Từ Dịch Nhiên chẳng muốn mở ra. Tội gì phải khiến chính mình không thoải mái.

Diệp Lạc Vô Thanh : Để ẩn sao ? Tôi vừa nãy có chút việc.

XXOO : Ủ, đi YY ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Được .

Tới YY rồi, hai người lại giống như trước, trực tiếp mở kịch bản bắt đầu diễn. Đương nhiên trước khi bắt đầu, Diệp Lạc Vô Thanh còn nhớ nhắc nhở Từ Dịch Nhiên mở ghi âm.

“Yên tâm đi, ngã một lần thì khôn lên một chút. Tôi về sau khẳng định sẽ không bao giờ quên ghi âm nữa”

Bên kia truyền đến tiếng cười khê.

Quá trình ghi âm thực rất suông sẻ, nguyên nhân đại khái là do hai người diễn một lần liền xong. Mà lần ghi âm này, có đôi khi, Từ Dịch Nhiên chỉ cần Diệp Lạc Vô Thanh nói một câu liền tìm được cảm giác.

“Hô, kì quan trọng nhất phần hai người toàn bộ đã ghi xong rồi, còn lại vài phần cá nhân, chờ tôi có cảm giác sẽ một mình ghi.”

“Ủ, được .”

Từ Dịch Nhiên nhìn kịch bản, có một đoạn độc thoại rất dài, thể hiện tình cảm tưởng niệm của vai diễn cậu phối đối với nam chính. Loại này chính là phần yếu nhất của Từ Dịch Nhiên, đến lúc đó khẳng định sẽ bị mắc kẹt.

“Đúng rồi, tôi đêm nay định lên YY mở một cái ca hội. Kỳ thực cũng không xem là ca hội, chỉ là đám em gái oán trách tôi lâu lắm không xuất hiện, anh có muốn đến không? Vừa vận ra mắt.”

“Đêm nay sao ? Tốt, tôi có thời gian .”

“Ừ, phòng số XXXXX .”

“ Được, đã nhớ kỹ .”

“Tôi xuống trước, tối nay tám giờ.”

“Được, tối gặp.”

Cơm tối của Từ Dịch Nhiên lại là giải quyết bằng bánh mì.

Ăn xong, Từ Dịch Nhiên đi tìm tải xuống list bài hát cần cho tối nay, tải xong nhạc đệm liền thanh thanh cổ họng, nhìn kim đồng hồ sắp chỉ đến tám giờ thì mở YY.

8. Chương 8

Đến tám giờ, QQ cũng bắt đầu nhấp nháy.

Diệp Lạc Vô Thanh : Tôi đến rồi.

XXOO : ID của anh là gì ? Tôi cho lên làm quản lý.

Diệp Lạc Vô Thanh : Gọi là Diệp Lạc Vô Thanh.

Từ Dịch Nhiên ở giữa mấy trăm người trên kênh, bổ thêm bốn chữ Diệp Lạc Vô Thanh thành áo hồng (1). Tiếp đến mở mạch cùng mọi người chào hỏi.

“Chào các em gái.”

Vốn sau khi cậu login trên kênh đã ồn ào, đến hiện tại, tốc độ phát tin còn nhanh hơn.

[Lão đại vĩnh viễn chỉ hướng em gái chào hỏi, bỏ qua nam giới, không công bằng <> <. =) =“”>~]

[Lão đại, nơi này còn một đám nam tử cầu được chào hỏi >_<>]

“Lão đại” là cách xưng hô của mọi người với cậu. Theo lời bọn họ, đây chính là “Tên thân mật”.

“Khụ khụ, được rồi, chào nhóm các chàng trai.” Từ Dịch Nhiên nói xong liền kéo Diệp Lạc Vô Thanh lên kênh.

Đám người mắt thấy một cái áo hồng, đã sớm ở trên khung bình luận truy hỏi.

[Cái áo hồng đó là ai ?]

[Tựa hồ là gương mặt mới, có JQ(2)]

[Lão đại, cầu giải thích.]

Từ Dịch Nhiên định bụng giới thiệu Diệp Lạc Vô Thanh thì mắt đã liếc thấy trên khung có người phát một câu.

[Kia không phải hậu kỳ hãm hại kịch ZZ sao ?]

[Thực sự a, hậu kỳ -sama >_<>]

[Mấy kỳ trước của ZZ làm thật sự tốt lắm, hậu kỳ đại nhân vì sao không làm kỳ cuối ?]

Từ Dịch Nhiên mở mạch cắt đứt đủ loại suy luận của bọn họ. “Trước mắt các người ngoan một chút. Có phải muốn TX(3) khiến người chạy mất không hả !”

“Ha ha, chào mọi người, tôi là Diệp Lạc Vô Thanh.”

[>_< hậu=“” kỳ=“” -sama=“” thanh=“” âm=“” thực=“” hoa=“”>

[CP đi CP đi.]

[Cầu hậu kỳ -sama đánh bại lão đại của chúng ta, không nên kinh suất !]

[Cùng một chỗ ~ Cùng một chỗ ~]

“Khụ khụ, Các người đủ rồi nha !! Vất vả muốn các người dịu hiền, ai dè TX một chút liền quay ra hãm hại tôi !”

[Lão đại ngạo kiều rồi.]

[Lão đại xù lông rồi.]

[Cầu áo hồng trấn an lão đại xù lông. o<(*)>]

“Các người nháo nữa, tôi sẽ bãi công !” Từ Dịch Nhiên từ lâu đã sớm xem đám người trên YY này như người nhà của chính mình, xù lông gì đó cũng chưa bao giờ kiêng dè.

[Lão đại xin đừng !]

[Lão đại, chúng tôi sai rồi]

[Lão đại đừng đi !!!]

“Vuốt lông. Cậu không phải còn muốn hát sao ?”

Lời Diệp Lạc Vô Thanh vừa nói ra liền khiến khung bình luận trong nháy mắt chìm trong tĩnh lặng. Bọn họ nghe không sai chứ ? Hậu kỳ – sama nói “Vuốt lông” . Là đang TX lão đại sao ? Thật không ??

“Ách, Tôi đây bắt đầu hát.” Từ Dịch Nhiên có chút bối rối mở nhạc đệm, cũng không phát giác giọng nói của bản thân có bao nhiêu không tự nhiên.

[Lão đại vừa rồi có phải là ngượng ngừng không ??]

[Lão đại then thùng sao !!]

[Cầu tuyệt thế tiểu thụ !]

[Tuyệt thế tiểu thụ +1!]

Từ Dịch Nhiên thu nhỏ của sổ, tập trung chuẩn bị bài hát. Mà ở máy tính bên kia, Diệp Lạc đọc những chữ trên khung bình luận, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hát liền hai bài, Từ Dịch Nhiên dừng lại nói. “Tôi đã hát hai bài rồi, đi uống miếng nước đã, Diệp Lạc Vô Thanh, anh đừng có dự thính nha, lên hát mấy bài đi.”

“Cậu muốn nghe bài gì ?”

“Gì cũng được .”

Diệp Lạc đặt tay trên bàn phím gõ mấy chữ, nhấn gửi đi. Khung bình luận tức khắc bùng nổ.

[Diệp Lạc Vô Thanh (XX:XX:XX) : Cậu phải nói anh hát gì tôi cũng thích nghe mới đúng.]

[Diệp Lạc Vô Thanh (XX:XX:XX) : Cậu phải nói anh hát gì tôi cũng thích nghe mới đúng.]

.....

Trên khung là một chuỗi những lời này.

[Tôi không nhìn lầm chứ !! Cái này là yêu hả !]

[Cùng một chỗ ~ Cùng một chỗ ~]

[XXOO (XX:XX:XX) : Lại phát lời bình sẽ đá ra !! O(= o#)>]

Hàng chữ của số 22 là lớn nhất, màu đỏ tươi, siêu cấp nổi bật.

[Lão đại xù lông rồi.]

[Cầu áo hồng xuất hiện vượt lòng >_<>]

Nhạc đêm vang lên, là “Bảo bối” của Trương Huyền. Thanh âm đầy từ tính ngân vang hát, đúng là cho một cảm giác khác. Từ Dịch Nhiên nghe đến mê mẩn, trên khung bình luận trên chộc gì cũng không biết.

“Hu la la la la la, bảo bối của anh

Mọi lúc có một người bầu bạn

Ai ya ya ya ya ya, bảo bối của anh

Cho em biết , em là đẹp nhất

Cho em biết , em là đẹp nhất.”

Khúc ca đã hết nhưng Từ Dịch Nhiên còn xuất thần. Trên khung bình luận đã sớm điên cuồng phát tin.

[Nghe quá hay !!]

[Dễ nghe đến rơi lệ rồi !!]

[A A A A A A A A Đẹp quá !!]

[Khóc đầy thì sao !]

[Hậu kỳ đại nhân hảo tinh tế !]

Chờ đến khi Từ Dịch Nhiên lấy lại tinh thần liền lập tức mở mạch, Trên khung bình luận cả hoa cũng đã phát lên ! Nhanh đến mức khiến người ta có phần hoa mắt.

“Nghe hay sao ?”

“Nghe hay !!” Từ Dịch Nhiên nói nửa ngày mới phát hiện không có phản ứng.

“Ừm ? Người đâu ?”

“A, Tôi quên mở mạch ! Thật là dễ nghe !! Anh là dân chuyên nghiệp sao !! Đúng không đúng không !”

“Ha ha .” Đây không phải là nụ cười chế nhạo đi ! Đây không phải là nụ cười chế nhạo đi!

Hai người sau đó liền trước khung bình luận đang nổ tung mà song ca một bài, ngay tức khắc trong giới võng phối sinh ra một đôi CP mới.

Cuối cùng cũng kết thúc, Diệp Lạc Vô Thanh gõ tới Từ Dịch Nhiên nói anh có việc cần giải thích một chút, Từ Dịch Nhiên đại khái có thể đoán được, liền đóng kênh.

“Vừa rồi mọi người không hề nhìn lầm, Tôi chính là hậu kỳ của kịch ZZ, cuối cùng là do tôi gặp phải chút sự cố bất ngờ, làm phiền hà cả tổ kịch, tại đây, tôi muốn hướng tổ kịch nói lời xin lỗi, thực xin lỗi ... Nếu như sau này mọi người còn cần tôi giúp, tôi nhất định có mặt !”

Lại nói về Từ Dịch Nhiên mới đi ra không bao lâu, QQ liền vang lên.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Nói cho tên kia, tôi tha thứ cho hắn. Tôi cũng không phải người nhỏ nhen như vậy.

XXOO : Ông cứ nhiên lại có thể đi dự thính !!

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : () Các người có gì giấu diếm sợ tôi nghe được ?

XXOO : Ông mới giấu diếm, cả nhà ông đều giấu diếm.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Ông toàn bộ tiểu khu đều giấu diếm !

XXOO : Ông toàn quốc đều giấu diếm !

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Giỏi lắm. ()

Phản ứng của Từ Dịch Nhiên nháy mắt trở nên nóng nảy.

XXOO : Ông nha cút đi cho tôi !!

Hoàn chương 8.

(1) Khi mọi người vào phòng YY, biểu tượng của mỗi người sẽ là 1 cái áo, phân màu theo cấp bậc.

(2) JQ : (ji1qing2) ~> gian tình.

(3) TX : (tiao2xi4) ~> trêu ghẹo.

*Bonus : Bài “Bảo Bối” — Trương Hằng : link

Thật sự rất dễ thương :> mọi người cũng nghe thử nhé.

9. Chương 9

XXOO : Không cần phải tự trách mình nữa, mới này Vô Tội Quân đã nói với tôi cậu ta tha thứ cho anh rồi.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ừ .

XXOO : Không còn sớm, tôi out. Ngủ đi.

Diệp Lạc Vô Thanh : Được, ngủ ngon.

Từ Dịch Nhiên vào nhà về sinh rửa mặt, vừa mới nằm xuống giường thì điện thoại di động liền vang lên. Cậu cầm lên xem, thấy là số lạ liền ấn nghe thử.

“Alo, ai vậy ?”

“Nhiên.” Chỉ bằng một chữ này đã khiến toàn thân Từ Dịch Nhiên hoàn toàn căng cứng, “Anh về nước rồi.”

Âm thanh quen thuộc đến vô năng. A, nghe tròn năm năm đằng đằng bảo sao không quen. Tuy rằng kia đã là chuyện của nhiều năm trước rồi.

“Xin hỏi anh tìm ai ?” Từ Dịch Nhiên cố gắng muốn giữ bình tĩnh nhưng thanh âm vẫn là run rẩy.

“Anh đi tìm em được không ?”

“Anh mẹ nó là ai ? Tôi mẹ nó có quen biết anh sao ? Ai mẹ nó cho anh đến tìm tôi !” Từ Dịch Nhiên rống loạn một trận rồi cúp máy !

Một lần nữa nằm thẳng lên giường nhưng lại không sao ngủ được, toàn bộ đầu óc đều nghĩ về câu chuyện hai người trước kia, xưa cũng xưa không ra. Từ Dịch Nhiên ở trong thâm tâm hung hăng mắng chính mình một câu “Không có tự trọng” .

Đeo tai nghe, chỉnh âm lượng lên to nhất.

Cái bài này là sau khi ca hội kết thúc, một em gái gửi đến cho cậu, bài “Bảo Bối” do Diệp Lạc Vô Thanh hát. Khúc dạo đầu vừa vang lên, tâm tình gắt gỏng của Từ Dịch Nhiên cũng yên ổn. Không biết nghe đến lần thứ mấy, cậu rốt cuộc cũng nhẹ nhàng mà đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau bị đồng hồ đánh thức, vội vội vàng vàng thu thập sách vở lên lớp, nhìn thời khóa biểu mới phát hiện sáng hôm nay không có tiết, Từ Dịch Nhiên vô lực cắm đầu vào giường, cứ vậy ngủ hết buổi sáng.

Về sau lại bị tiếng điện thoại gọi đến đánh thức, Từ Dịch Nhiên mông lung nhìn điện thoại hiện rõ ba chữ “Lục Nhất Minh” mới bắt máy.

“Ra đây cùng ăn cơm đi.”

“Ông nói xem hai người các ông cứ kéo tôi ra làm bóng đèn là sao ?”

“Ông ít nói nhảm, chúng ta hai người là huynh đệ nhiều năm như vậy, tôi dù có đôi có cặp cũng không thể quên ông còn cổ độc, lẻ loi. Ông nếu cảm thấy không tự nhiên vậy tôi kêu thêm học đệ cùng đến.”

“Ông dừng lại ! Tôi lập tức đến là được chứ gì.”

Ba người đến nhà hàng nhỏ bên ngoài trường đại học dùng bữa, chỗ ấy phần lớn đều rất an tĩnh. Từ Dịch Nhiên sâu muộn, buổi sáng sẽ không đi ăn cơm, từ này đến giờ đói đến hoa mắt, cho nên không thèm để ý hai người trước mặt, cứ vui đầu miệt mài ăn.

“Ông thế này, người khác nhìn thấy lại cho rằng chúng tôi ngược đãi ông .” Đỗ Đình Phàm trêu chọc.

“Đỗ Đình Phàm, ông bị tên này nha, phá hủy rồi ! Mau chóng rời khỏi nó mới là đúng đắn !” Từ Dịch Nhiên vừa ăn vừa nói, phát âm có chút không rõ ràng.

Lục Nhất Minh vẻ mặt ghét bỏ nhìn Từ Dịch Nhiên, thấy cậu ở trên bàn ăn thế như vũ bão Nếu không bắt tay tranh giành, chính mình chắc chắn sẽ không còn gì để ăn, sau đó liền gia nhập vào đội quân càn quét.

Hai người đang tranh đoạt vui vẻ, chợt nghe được Đỗ Đình Phàm bên cạnh kêu một tiếng “Học trưởng, anh thế nào lại về nước rồi.” Hai người đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía người đang đi tới, hai đôi đũa đang gấp đồ ăn đồng thời rơi xuống mâm.

Nhìn hai người trợn mắt há mồm, chết lặng, Đỗ Đình Phàm có phần nghi hoặc.

“Ách, các người nhận thức sao ?” Đỗ Đình Phàm mở miệng hỏi.

“Không biết .” Từ Dịch Nhiên cùng Lục Nhất Minh trầm miệng một lời, tiếp tục tranh đoạt đồ ăn. Đỗ Đình Phàm nhìn học trưởng gượng cười, liền hiểu rõ giữa bọn họ có nội tình riêng đi.

“Học trưởng có muốn cùng ăn không ?”

“Anh nhiệt tình mời cái gì hả ! Người ta đói với cơm thừa canh cặn làm sao mà có hứng thú. Đúng không .” Lục Nhất Minh ngẩng đầu nhìn người nọ, “Ngài còn có việc, không có gì thì tốt, đi không tiễn.” Giọng nói mang hàm ý đuổi người rõ ràng.

Người nọ cười khổ một cái, hướng Đỗ Đình Phàm nói một câu “Anh đi trước, lần sau lại tụ họp đi .” Đỗ Đình Phàm không biết chuyện của bọn họ, muốn đứng dậy tiễn học trưởng lại bị Lục Nhất Minh ôm chặt.

“Anh làm cái gì? Chính hấn chân tay đầy đủ mà cũng không phải không biết đường !” Những lời này một chữ cũng không thiếu rơi vào tai người nọ.

Lục Nhất Minh trừng mắt nhìn Đỗ Đình Phàm, Đỗ Đình Phàm nhận ra cậu đã tức giận rồi, cũng không đứng lên nữa.

“Ăn cơm đi !” Lục Nhất Minh cầm lấy chiếc đũa, lòng lo lắng không yên nhìn cái tên luôn bình thản trước mặt tựa hồ không sao, tâm tư rối cuộc vẫn không có cách nào hạ xuống.

Ba người trên đường trở về một câu cũng không nói. Lục Nhất Minh hiểu rõ trong lòng Từ Dịch Nhiên nhất định không thoải mái, mà Đỗ Đình Phàm đến bây giờ vẫn là không hiểu gì cả. Trong đầu Từ Dịch Nhiên cũng không biết là suy nghĩ cái gì, tự cố định cho bản thân tiến về phía trước.

Hoàn chương 9.

10. Chương 10

“Tôi về trước đây.” Từ Dịch Nhiên xoay người trong chớp mắt, nhẹ giọng nói.

“Được, tôi đưa ông về. Trở lại ký túc xá thì hảo hảo nghỉ ngơi một chút.” Lục Nhất Minh nói xong liền cùng Từ Dịch Nhiên sóng vai mà đi.

“Không có gì, tôi lớn như vậy, ông vẫn còn sợ tôi đi lạc sao. Được rồi, miệng vị kia nhà ông đã muốn méo lệch rồi, tôi đi đây.” Từ Dịch Nhiên gượng gạo tươi cười, hướng về ký túc xá mà đi.

“Nhiên.” Phía sau truyền đến âm thanh quen thuộc ngăn lại bước chân của Từ Dịch Nhiên. “Có thể cho anh chút thời gian, nghe anh nói mấy câu được không?”

“Nghe anh nói cái gì ? Nghe chính miệng anh đọc một lần thư tay anh viết cho tôi ? Nghiêm Uyên, anh đừng có quá đáng, tôi đã quên anh rồi, có thể mời anh đừng xuất hiện trước mắt tôi được không. Cảm ơn.” Từ Dịch Nhiên bước qua hắn, đi vào ký túc xá.

Về đến phòng, mở máy tính thu nốt phần âm thô còn lại, rồi phát sang cho Diệp Lạc Vô Thanh một tin.

XXOO : Có đây không ??

Diệp Lạc Vô Thanh : Ừ, có. Sao vậy ?

XXOO : Không có gì, muốn tìm anh nói chuyện phiếm.

Diệp Lạc Vô Thanh : Tâm tình không tốt ?

XXOO : Làm sao anh biết ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Vừa nãy còn không xác định, hiện tại đã biết rồi.

Diệp Lạc Vô Thanh : Xảy ra chuyện gì ?

XXOO : Cũng không có gì, chính là gặp lại một người không muốn nghĩ tới.

Diệp Lạc Vô Thanh : Vậy không cần gặp, hà tất phải ủy khuất chính mình.

XXOO : /<(= o =“)>/~~ Chúng ta nói chuyện khác đi.

Diệp Lạc Vô Thanh : Được, cậu muốn nói chuyện gì ?

XXOO : Đám em gái trong diễn đàn muốn đem anh kéo vào ().

Diệp Lạc Vô Thanh : A, được.

XXOO – số 1 : Hậu kỳ – sama ! Tung hoa nghênh đón.

XXOO – số 2 : Bong bóng (1) nổi lên xem JQ.

XXOO – số 3 : Gục Chuyện liền giao cho lão đại rồi !!

Diệp Lạc Vô Thanh : Ha ha ! Chào mọi người.

XXOO – số 4 : Ôm đùi hậu kỳ -sama. Chúng ta mỗi ngày đều bị lão đại giày vò thê thảm /<(= o =“)>/~~ rất cuộc thời cơ đã đến rồi, hậu kỳ -sama nhất định phải TX lão đại chúng ta.

XXOO – số 2 : <|='o =|> Ngao ~~ không nên khinh suất !

XXOO : Tôi muốn lui khỏi diễn đàn, tôi muốn lui khỏi diễn đàn !!!

XXOO – số 1 : Lão đại không nên !

XXOO – số 2 : Lão đại mới luyện tiếu chúng ta, lão đại không cần ngao kiêu. Hắn đang đợi hậu kỳ – sama đến vuốt vuốt xoa lông đấy.

Diệp Lạc Vô Thanh : Vuốt vuốt xoa lông.

XXOO : A A A A A Các người !!!!! ! O(= o#)> êe tiện !

XXOO – số 5 : Lão đại xù lông hảo mạnh !

XXOO – số 3 : Hảo mạnh hảo mạnh

~~Diệp Lạc Vô Thanh : Ừ, đúng là rất mạnh.

XXOO – số 1 : Cùng một chỗ đi !

XXOO – số 2 : +1

XXOO – số 3 : +2

XXOO – số 4 : +3

XXOO – số 5 : +10086, lão đại then thùng, theo hậu kỳ -sama đi

~~XXOO – số 2 : Lão đại ??? Người đâu ??

Avar tối thui !! Thật sự xù lông ??

XXOO – số 4 : Bị chơi đùa đến phát hỏa ?? /<(= o =“)>/~~ Lão đại, chúng tôi sai rồi.

XXOO – số 1 : Lão đại mau ra đây ! Chúng tôi không trêu cậu nữa !!!

XXOO : Lão tử trịnh trọng nhắc lại !! Về sau ai tái phạm liền đá ra không giải thích o(= o#)> .

Diệp Lạc Vô Thanh : Lão đại then thùng, ngoan.

XXOO : Anh bị bọn họ độc hại !!

Trải qua một hồi nháo loạn như vậy, tâm tình Từ Dịch Nhiên cũng khôi phục không ít.

Diệp Lạc Vô Thanh : Tôi vừa nghe xong ghi âm của cậu, không tồi.

XXOO : Ủ ? Anh sao lại có?

Diệp Lạc Vô Thanh : Tôi là hậu kỳ a, đương nhiên được nghe.

XXOO : (_) Kiêm nhiều việc nha.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ha Ha.

XXOO : Đang làm hậu kỳ ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Ủ, đúng vậy.

XXOO: Tôi đây không quấy rầy anh nữa.

Diệp Lạc Vô Thanh : Không sao, theo tôi tâm sự nữa đi.

Diệp Lạc Vô Thanh : Cùng tôi nói một chút chuyện cậu và Vô Tội Quân đi.

XXOO : Hậu kỳ -sama anh hảo bát quái !

Diệp Lạc Vô Thanh : Đêm đêm bát quái so với cà phê càng nâng cao tinh thần a.

XXOO : Tôi cùng cậu ta là bạn từ nhỏ trong hiện thực. Ngày bé thường xuyên ngủ chung giường, mặc chung đồ. Cảm tình đặc biệt tốt.

XXOO : Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.

Diệp Lạc Vô Thanh : Cái gì?

XXOO : Tôi nói cho anh biết, âm thanh của anh đặc biệt giống thầy giáo dạy Tiếng Anh của chúng tôi.

Diệp Lạc Vô Thanh : Thật không ?

XXOO : Đúng vậy, nhưng mà cũng có điểm không quá giống.

Hai người cứ vậy trò chuyện. Tuy rằng Diệp Lạc Vô Thanh đang làm hậu kỳ, nhưng Từ Dịch Nhiên phát tin xong, không lâu sau Diệp Lạc Vô Thanh đã hồi đáp.

Diệp Lạc Vô Thanh : Xong rồi.

XXOO : Xong rồi ?? Nhanh như vậy.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ủ, lại bắt cậu thức đêm cùng tôi, thực ngại quá.

XXOO : Không sao. Cái kịch kia, mau gửi tôi nghe thử.

Diệp Lạc Vô Thanh : Này không được, phải giữ vẻ thần bí a. Cậu ngày mai là có thể nghe.

XXOO: o(= o#)>

Diệp Lạc Vô Thanh : Được rồi, đã trễ lắm rồi, nhanh đi ngủ.

XXOO : Ủ, ngủ ngon.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ngủ ngon.

Hoàn chương 10.

(1)Để giải thích một chút : Trên QQ ẩn thân , dân mạng Trung Quốc gọi “lặn”, mình phát hiện bạn “lặn”, mình gửi tin nhắn cho bạn, bạn trả lời mình. Hành động bạn rep mình gọi là “Bong bóng”. Mọi người có hiểu không ?

11. Chương 11

Ngày hôm sau, Từ Dịch Nhiên vừa trông thấy Lục Nhất Minh liền hỏi về vụ võ kịch.

“Ủ, không sai biệt lắm, đêm nay có thể phát rồi. Em gái tuyên truyền đang làm số hiệu.”

“Không phải chứ, nhanh như vậy Đừng có lại vì đẩy nhanh tốc độ mà làm gấp rút để người ta mắng chửi nha.”

“Cái mồm quạ của ông !! Âm thô của ông giao xong liền bắt đầu làm, mà âm thô của các CV khác đều vẫn còn, tôi trực tiếp dùng luôn. Lần này cực nhọc cho học đệ kia rồi.” Mỗi lần Lục Nhất Minh nhắc đến Trình Dục lại tận lực hướng đến cho Từ Dịch Nhiên, mà mỗi lần như thế Từ Dịch Nhiên đều làm như không thấy. Lục Nhất Minh thấy Từ Dịch Nhiên mỗi lần đều trốn tránh rốt cuộc nhịn không được, “Họ Từ kia, Tôi nói ông !! Sao không cùng hấn tiến tới thử xem hả ?”

“Ông nói hấn yêu thâm tôi suốt hai năm, suốt hai năm trời, tôi với hấn có khả năng sao ? Ông cho dù là vội vã đem tôi đẩy đi cũng không thể không đau lòng cho học đệ của ông chứ .”

“Vậy ông đừng đùa, nghiêm túc một chút a. Hấn thực là một người tốt.”

“Tôi cùng không nói hấn không tốt, tôi đây không phải là không muốn làm chậm trễ hấn sao. Được rồi, Tôi không nói lung tung nữa. Ông cũng nhằm lúc Đỗ Đình Phàm không có nhà theo tôi đi, nhanh lên một chút, ngấm lại tôi cũng chưa ăn trưa.”

“Tôi đây là không nỡ nhìn ông lẻ loi, nghĩ muốn tìm cho ông một chốn đi về, ông lại còn không biết tốt xấu !!”

“Ông đừng có nói như đang gả con gái nữa !”

“Cũng không phải là gả con gái sao, ta nói con gái à, con đều lớn như vậy, nên vì chuyện chung thân đại sự của mình mà cân nhắc đi.” Lục Nhất Minh bày ra bộ dạng ông cụ non giảng giải.

“ Tôi đánh chết ông !! Cút cho tôi !!!” Từ Dịch Nhiên khoa trương, vừa tức giận vừa buồn cười đập một cái lên mũi tên kia. Lục Nhất Minh cười cười chạy về phía trước, né tránh chân của Từ Dịch Nhiên, “Được rồi, được rồi, không náo loạn nữa, đi ăn cơm đi .”

Cùng Lục Nhất Minh giải quyết xong bữa trưa, trở lại ký túc xá mở máy tính, đổ bộ lên QQ. Avar hai đoàn kịch cùng chớp động, mở ra đều là nói về giờ phát kịch đêm nay.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : Thành công hay thất bại đều là ở một lần này đây. Lần này có vấn đề gì thì không ai cứu được !

Tuyên truyền – Người Mới Nhị : Hảo khấn tương .

CV – Thanh Nguyệt : Tác phẩm lần này tôi nghe rồi, yên tâm đi, không có vấn đề gì.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : Cái đó, Nhị Nhị, Số hiệu cô làm thế nào rồi.

Tuyên truyền – Người Mới Nhì : () Tôi ghét bỏ cái tên này.

Tuyên truyền – Người Mới Nhì : Cái trang XXXXXXXXXX này là điểm phát thí nghiệm, các người xem có được không.

CV – Thanh Nguyệt : Ừ, rất đẹp.

Tuyên truyền – Người Mới Nhì : Tạ ơn sama khen ngợi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Ừ, Trang trí đáng tuyên dương, trong khoảng thời gian như vậy liền có thể ra poster mới, hôn một cái

~ Trang trí – Tiểu Trọng Suốt : o(*//// ///*)q

CV – Thanh Nguyệt : Khụ khụ.

Trang trí – Tiểu Trọng Suốt : Thanh Nguyệt –sama, tôi sai rồi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : ()

CV – XXOO : Mọi người vất vả rồi.

Hậu kỳ – Trình Dục : Tiểu Nhiên.

CV – XXOO : Ách, chào buổi chiều.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Học đệ vô lương tâm !!

Hậu kỳ – Trình Dục : Học trưởng Em mới login. Đêm nay phát kịch đúng không.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Đúng vậy, nhớ kỹ đấy.

Hậu kỳ – Trình Dục : Ừ, được.

Diệp Thanh : Tiểu Nhiên ở sao?

XXOO : Ừ, tôi ở đây.

Diệp Thanh : Đêm nay phát kịch.

XXOO : Tốt, mấy giờ ?

Diệp Thanh : Tám giờ đi, lúc tám giờ sẽ có tương đối nhiều người.

XXOO : Ân ân, được.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, kịch của chúng ta phát lúc tám giờ, nhớ trời lên đó !!

XXOO : Tám giờ ???

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Đúng vậy, Tám giờ là thời điểm có tương đối nhiều người nha.

XXOO : Kịch kia của tôi cũng là tám giờ.....

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : () Không việc gì, vậy ông liền chạy cả hai bên đi.

XXOO : ()

Từ Dịch Nhiên giải quyết xong bát mỳ, tám giờ cũng lặng lẽ đến. Tạo mới trang diễn đàn phần hồng, thấy được hai cái tên kịch quen thuộc, hai cái phát cùng giờ, cùng post bài.

Bởi vì kỳ cuối cùng của kịch XFXXY huyền ảo như vậy nên Từ Dịch Nhiên ghé vào xem kịch đó trước, tâm thần bất định, trải qua sự thất bại lần trước, nếu như hiệu quả lần này vẫn không làm người ta hài lòng

Từ Dịch Nhiên đeo tai nghe, nghe được thanh âm quen thuộc, trong lòng thấp thỏm.

Cuối cùng cũng phát hết hai mươi phút, Từ Dịch Nhiên cũng nhẹ nhõm thở dài.

Tuy rằng không thể tính là hoàn mỹ, không chút khuyết điểm nhưng cũng không thất bại đi.

Từ Dịch Nhiên tạo mới trang, nhìn xuống nhận xét phía dưới. Có thể là do mới phát kịch không lâu nên cũng không có bình luận nào dài. Có điều, khá, mấy lần trước đều toàn khẩu khí châm chọc “Kịch này lại xuất hiện rồi ? Thời gian ngắn như vậy lại đến, với trình độ lần trước còn dám ra đây, không sợ mất mặt sao .” Sau đó là bình luận nói lại lần một. Hai bên khẩu chiến kéo dài. Từ Dịch Nhiên F5 lần nữa, kéo xuống, cuối cùng cũng thấy được một số bình luận tương đối đúng trọng tâm.

Tuyên truyền – Người Mới Nhì : Làm tôi sợ muốn chết, tưởng là lại bị bóp chết đi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Không có gì, đừng lo lắng, không cần lo chuyện đó.

CV – XXOO : Tôi nghe qua rồi, làm tốt lắm.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, ôm một cái

[Hậu kỳ] – Trình Dục : :D

[CV] – XXOO : Tôi đi nghe kịch mới ra của tôi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tôi vừa mới nghe xong, cổ phong nhã vận () nghe xong nói cho tôi biết xem ông có khóc không.

[CV] – XXOO : () Đừng nói với tôi ông nghe xong đã khóc.

[Tuyên truyền] – Người Mới Nhì : Tôi nghe xong cũng khóc.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Ai nghe xong là khóc, ai nghe xong là khóc !! Đại lão gia ta làm sao mà khóc được.
o(= o#)>

[CV] – XXOO : ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Được rồi, tôi nghe xong đã khóc Hảo động lòng người. Tiểu Nhiên nhi, tôi cũng không dám tin đó là ông phối.

[CV] – XXOO : Tôi đi tải xuống nghe.

Hoàn chương 11.

12. Chương 12

Mở đầu vở kịch là khoảnh khắc tạo ngộ giữa một Vân du Công tử với một Hiệp khách bí ẩn, hai người nhất kiến như cố, kết bái huynh đệ, mỗi ngày gắn bó như hình với bóng.

Chỉ có điều mấy ngày sau, tùy tùng của Công tử phát hiện Công tử có điểm dị thường, mỗi đêm đều đứng trước cửa sổ, ngắm người thưởng trăng.

Có một ngày, tùy tùng bất ngờ nghe được Công tử cùng vị Hiệp khách kia hàn huyên.

“Người đều biết rồi ? Tại sao không trốn đi ?”

“Ha, ta trốn không thoát. Trốn thế nào ?” Giọng nói của Công tử nhuốm đượm bi thương.

Lúc này lời nội tâm của Công tử vang lên : Tâm đều ở trên người người rồi, có thể trốn đến nơi nào.

Nguyên lai Hiệp khách chính là mật thám của triều đình, mà thân phận thật sự của Công tử lại là thái tử nước láng giềng. Nhiệm vụ lần này của Hiệp khách là tiếp cận y rồi nhân cơ hội hạ sát y.

Tiếng rút kiếm thanh thúy hòa với nhạc dạo khúc ED. Bối cảnh nhân vật đều được dựng lên từ khúc dạo đầu của bài ED này.

“Động thủ đi, Ta không nghĩ muốn làm người khó xử.”

Giữa khúc ED mang theo phần kết thúc kịch, đoạn độc thoại của Công tử.

Lần đó, Hiệp khách cũng không có đắc thủ, Công tử được người cứu sống nhưng trong thâm tâm lại đối Hiệp khách nhớ mãi không quên.

Cốt truyện này có chút cũ, nhưng khi phối với âm hiệu của hậu kỳ, thật sự làm cho người nghe rung động đến tận tâm khảm. Từ Dịch Nhiên nghe xong, viền mắt cũng muốn đỏ. Không nói đến cốt truyện có biết bao xúc động, mà là chế tác của hậu kỳ đã tô lên bầu không khí Làm cho người ta có lỗi giác như đã dung nhập vào nhân vật, vô tình cảm nhận tình cảm của vai diễn.

XXOO : Hậu kỳ – sama, Tôi muốn thổ lộ với anh.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ha Ha, Thổ lộ đi, tôi nghe đây.

XXOO : ()

Diệp Lạc Vô Thanh : Sao vậy ?

XXOO : Phần hậu kỳ của anh thực sự quá tuyệt vời !!

Diệp Lạc Vô Thanh : Là cậu phối rất tốt, tôi biết cậu thật thích hợp với cổ phong nhã vận.

XXOO : Hửm ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Không có gì

XXOO : ()

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Nghe xong chưa ?

XXOO : Nghe xong rồi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, hậu kỳ kia của các ông nhìn thật quen mắt

XXOO : Nói lời vô nghĩa, không phải là người hăm hại kịch của ông sao, có thể không quen mắt.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội :

XXOO : Làm sao vậy ?

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : o(= o#)> Nhìn hấn thấy khó chịu.

XXOO : Yêu, ngài không phải là đặc biệt dễ tâm chứ.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : /<(= o =“)”>/

~~XXOO : Chê nhỏ chưa sao.(1)

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Nho chưa cái rắm ! Học đệ của chúng tôi cũng rất lợi hại o(= o#)>

XXOO : Được rồi, tắm rửa, đi ngủ đi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiếp theo tôi muốn tìm hấn làm cu-li cho tôi hảo hảo chà đạp hấn một phen. Hấn không phải nói cần hấn liền gọi sao . Mua ha ha ha ha

~~XXOO :

Nghe được tin báo của QQ, Từ Dịch Nhiên không khỏi xúc động. Quả nhiên ngày phát kịch thực náo nhiệt. Mở khung chat.

Diệp Thanh : Hắc, Tiếng vang không tôi.

XXOO : Tuyệt, lại nói hậu kỳ thật là lợi hại ! Thanh tỷ tìm được ở đâu vậy ?

Diệp Thanh : Hấn là em tôi.

XXOO :

Diệp Thanh : Cậu có biết vì sao cậu từ trước đến nay chỉ tiếp manh kịch, thế nhưng tôi lại tìm cậu phối cái đề tài cổ trang không.

XXOO : Vì sao?

Diệp Thanh : Em tôi nghe qua kịch của cậu, hẳn không phải là hậu kỳ các kịch trước của cậu sao. Hẳn nghe được âm thanh của cậu liền nói cậu rất phù hợp với kịch cổ trang, cho nên tôi mới mượn cậu đến làm thí nghiệm, hắc hắc, kết quả thí nghiệm chứng tỏ những gì hẳn nói là đúng.

XXOO : Thanh tỷ, tôi là chuột bạch sao

Diệp Thanh : Mấy đứa nhỏ đang ở YY làm âm ỉ, cậu muốn tới không ?

XXOO : Tôi sáng mai có tiết, không đi. Hơi buồn ngủ rồi.

Diệp Thanh : Ừ, được. Ngủ ngon.

XXOO : Ngủ ngon.

Từ Dịch Nhiên vừa định tắt máy thì biểu tượng QQ lại nhảy lên.

Diệp Lạc Vô Thanh : Cậu sáng mai có tiết sao, đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.

Từ Dịch Nhiên lập tức gõ câu “Ngủ ngon” hồi đáp.

Cậu nằm trên giường không lâu liền say ngủ.

Giấc mộng này của cậu xuất hiện hai bóng người kỳ lạ, một bạch y phiêu phiêu công tử, một hắc y hiệp khách. Hai người mặt đối mặt hướng về nhau.

Đột nhiên hắc y hiệp khách nhìn bạch y công tử đầy thâm tình, nói câu “Ngủ ngon”.

Từ Dịch Nhiên hôm sau thức dậy đã đem giấc mộng quên sạch không còn một mảnh, rửa mặt đánh răng nhìn thời khóa biểu.

Tiết một , Anh văn.

Hô, lại là tiết Tiếng Anh.

Từ Dịch Nhiên cầm lấy sách giáo khoa, đi về phía giảng đường.

Hoàn chương 12.

(1) Dựa trên truyện thơ ngụ ngôn của Lev Tolstoy – “Con cáo và chùm nho”

Thấy chùm nho mọng trên giàn

Cáo tìm mọi cách hái ăn đồ thèm

Nhảy lên tụt xuống mấy phen

Bực mình chẳng được,cáo bèn chê bôi:

-Nho còn xanh quá đi thôi...

13. Chương 13

Từ Dịch Nhiên cầm bữa sáng bước vào lớp học, nhìn lướt qua đã thấy nhân số hình như so với ngày thường nhiều hơn không ít, còn có rất nhiều gương mặt lạ, đại đa số đều là nữ sinh. Nhìn thần tình hưng phấn, châu đầu ghé tai rầm rì to nhỏ của các nàng, Từ Dịch Nhiên mới nhớ ra. Nga, đúng rồi, tiết này là tiết Tiếng Anh mà.

“Tiểu Nhiên.” Từ Dịch Nhiên vừa mới ngồi xuống, bên cạnh liền thêm một người.

“Hắc, cậu đến rồi hả, vừa khéo a.”

“Ân, cho cậu.” Trình Dục đưa tay đặt một hộp sữa chua đến trước mặt Từ Dịch Nhiên.

“Cảm ơn, tôi không quen uống vị này.” Cậu đẩy trở về.

“Vậy cậu thích uống vị nào?”

“Tôi thích nguyên vị.” Từ Dịch Nhiên vừa xử lí bữa sáng vừa trả lời.

“Đây, nguyên vị.” Nhìn thấy một hộp sữa chua khác đặt trước mặt, Từ Dịch Nhiên thiếu chút nữa nghẹn chết.

“Khụ khụ Nhà cậu không phải là bán sữa chua đi!”

“Cậu bị nghẹn, đừng nói nữa, nhanh uống một ngụm cho trôi.” Trình Dục cầm ống hút vào đưa đến bên miệng Từ Dịch Nhiên.

“Tôi tự mình uống.” Từ Dịch Nhiên đoạt lấy hộp sữa trên tay Trình Dục uống hết.

“Tôi buổi sáng mua hai hộp, không nghĩ tới lại vừa khéo mua được loại cậu thích. Hắc Hắc, đây là duyên phận đi.”

Từ Dịch Nhiên nghĩ thầm, đây mà là phân vượn (1) thì Shit của con khỉ kia có nhiều đến mấy cũng chẳng được bao nhiêu tiền.

Khụ khụ, thô tục a

Từ Dịch Nhiên không định lại để ý cái tên bên cạnh, xem còn chút thời gian liền mở sách giáo khoa Tiếng Anh ra bắt đầu làm bài tập còn lưu lại từ tiết trước.

Trình Dục cũng không quấy rầy cậu, ngồi bên cạnh tự mình uống sữa chua.

Phòng học bất thành linh trở nên an tĩnh, Từ Dịch Nhiên ngẩng đầu, thầy giáo tiếng Anh đã vào lớp rồi.

“Bài tập trên lớp tiết trước, tất cả đều làm hết rồi chứ.”

“Vâng.” Đại bộ phận là nữ sinh hô to.

“Tốt, Tôi tin tưởng các em. Vậy hôm nay chúng ta bắt đầu vào tiết. Hôm nay thật là nhiều người nha.” Người trên bục giảng nhẹ mỉm cười, cầm sách giáo khoa bắt đầu bài giảng.

“Sao lại có cảm giác như trở về thời tiểu học thế này.” Trình Dục nói thầm.

Tiết học trôi qua phân nửa, Trình Dục vừa dùng ánh mắt kì quái nhìn con người trên bục giảng, vừa liếc sang Từ Dịch Nhiên đang chăm chỉ học hành. Từ Dịch Nhiên cảm nhận được ánh mắt của người bên cạnh, quay qua nhìn hẩn một cái.

“Cậu làm gì thế?”

“Không, không” Trình Dục nói xong thì dựa vào bàn, đầu lắc lắc nhìn chăm chăm cậu. Từ Dịch Nhiên trong lòng ra sức nói : Không cần để ý đến hẩn

Đột nhiên một hồi chuông điện thoại vang lên, âm thanh vô cùng kỳ quái. Khuôn mặt Từ Dịch Nhiên nhanh chóng đỏ bừng. Người trên bục giảng cũng dừng lại, nhìn về phía cậu.

“Xin lỗi thầy, là di động của em quên tắt chuông.” Trình Dục bên cạnh đứng lên giải thích, còn lấy điện thoại trong túi áo Từ Dịch Nhiên giơ lên làm chứng cứ, để rung rồi lại thả vào túi Từ Dịch Nhiên. Từ Dịch Nhiên mặt mũi đỏ bừng, triệt để không có dũng khí ngắt đầu, tới tận lúc tan học cũng không dám đổi điện với ai.

“Ài, Không có việc gì đâu. Tan học rồi.”

Từ Dịch Nhiên không ngẩng đầu lên, cũng không có ai để ý đến cậu. Bạn học cùng lớp đều đi hết, trong phòng chỉ còn lại mỗi mình hai người Trình Dục và Từ Dịch Nhiên.

“Không sao, đại học thường xuyên như vậy, bọn họ cũng nghĩ là tôi, không có gì a” Trình Dục từ này đến giờ vẫn luôn ngồi bên người an ủi Từ Dịch Nhiên.

“Cầm miệng, đừng nói nữa. Để cho tôi yên tĩnh một lát được không.” Trình Dục nhìn thấy Từ Dịch Nhiên vành mắt đỏ hồng, tự nhiên cũng im lặng, trong lòng cảm thấy việc nhỏ này cũng không đến mức như thế a.

Từ Dịch Nhiên đương nhiên sẽ không vì chút chuyện đó mà vành mắt đỏ ửng. Cậu vừa xem di động, điện thoại gọi đến là Nghiêm Uyên. Còn có tin nhắn mới cũng từ Nghiêm Uyên.

“Lần cuối cùng đi. Anh muốn gặp em một lần cuối cùng. Về sau, anh sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời em. Làm ơn.”

Từ Dịch Nhiên lấy di động, hung hăng ấn bàn phím.

“Tôi vì cái gì mà phải gặp anh ? Anh biến mất nhanh một chút, về sau cũng đừng mẹ nó xuất hiện nữa !” Từ Dịch Nhiên gửi xong liền ngồi xuống, vùi đầu vào cánh tay, Trình Dục nhìn trên mặt đất có mấy giọt lệ chảy xuống, muốn vỗ vỗ, ôm cậu một cái nhưng lại sợ bị cậu chán ghét.

Trình Dục đành nhanh chóng gửi cho học trưởng một cái tin nhắn. Lục Nhất Minh nhận được tin liền kéo Đỗ Đình Phàm một mạch chạy tới, nhìn thấy Từ Dịch Nhiên đang gục đầu xuống bàn thì ngây ngẩn cả người.

“Sao thế này ?” Lục Nhất Minh tra hỏi tên học đệ đang luống cuống bên cạnh.

“Em cũng không biết. Em”

Lục Nhất Minh nhìn hắn nói cũng không nên lời, bước đến bên người Từ Dịch Nhiên, nhẹ hỏi, “Tiểu Nhiên nhi, sao vậy ?”

“Hắn nói, hắn sẽ biến mất hoàn toàn. A, đây không phải là ước muốn của tôi sao.” Thanh âm nghẹn ngào truyền tới.

“Hắn ? Ai?” Lục Nhất Minh trong nhất thời không hiểu được “Hắn” trong lời Từ Dịch Nhiên là ai. “Ông nói xem, là cái tên vương bát đản đấy ?? Hắn nói gì với ông ?”

Từ Dịch Nhiên hít sâu một hơi, chà lau đôi mắt hồng hồng.

“Không có gì.” Lục Nhất Minh nhìn khuôn mặt ảm ướt gương gào cười của Từ Dịch Nhiên, thật chỉ muốn đem tên vương bát đản kia phế bỏ !

“Học đệ, cậu đưa tên này về ký túc xá đi .” Lục Nhất Minh nổi giận đùng đùng, lôi kéo Đỗ Đình Phàm đang đứng bên cạnh chạy ra bên ngoài.

Hoàn chương 13.

14. Chương 14

Nhìn theo bóng Lục Nhất Minh dần xa, Từ Dịch Nhiên mới kịp phản ứng, vội vàng nói với Trình Dục : “Cậu nhanh chạy theo giữ nó lại. Đỗ Đình Phàm khẳng định không ngăn được nó đâu.”

Trình Dục nhìn Từ Dịch Nhiên : “Nhưng mà học trưởng bảo tôi đưa cậu về ký túc xá, cậu đi một mình tôi cũng không yên lòng, Để tôi đưa cậu về trước đi.”

Từ Dịch Nhiên lấy điện thoại gọi cho Lục Nhất Minh nhưng nửa ngày cũng không thấy ai bắt máy.

“Tôi hiện tại toàn thân không còn chút sức lực, cậu nhanh chạy theo kéo nó về đi. Tôi cam đoan sẽ đứng đây chờ cậu, không đi đâu hết.”

Trình Dục thấy Từ Dịch Nhiên biểu hiện kiên quyết, do dự một chút liền chạy ra ngoài. Từ Dịch Nhiên ngồi phục xuống ghế. Không phải cậu không muốn di chuyển, nhưng vừa rồi khóc một hồi đã rút cạn khí lực của cậu, không còn chút sức nào để đi về ký túc xá.

Từ Dịch Nhiên, mày thực không chút tiền đồ !

Từ Dịch Nhiên dựa vào bàn, nghĩ chờ hồi lại sức lực thì lết về ký túc xá. Tự dưng nghe thấy từ cửa truyền đến tiếng bước chân. Nhanh như vậy ? Từ Dịch Nhiên ngẩng đầu, cho rằng là Lục Nhất Minh quay lại, ai ngờ là thầy giáo tiếng Anh bộ dạng tuấn tú họ Diệp kia.

“Cậu sao lại còn ở đây ?” Thầy giáo đó đi đến chỗ bục giảng, cúi đầu như là đang tìm kiếm thứ gì đó, lên tiếng hỏi.

Từ Dịch Nhiên vốn nghĩ nếu như anh ta không phát hiện ra cậu thì tốt, đỡ phải trốn. “Em có phần mệt mỏi, ngồi lại nghỉ ngơi một chút. Thầy đang tìm cái gì vậy ?”

“A, tôi để quên bút, giờ quay lại tìm.” Nói rồi lại cúi tìm một hồi, “Tìm được rồi.” Anh cười cười , nhặt lấy cái bút đứng lên.

Từ Dịch Nhiên chôn đầu trong cánh tay, không để ý có người đang đến gần mình.

“Chỉ học một tiết Tiếng Anh mà mệt đến thế sao”

“A Em” Từ Dịch Nhiên nghe bên tai có tiếng động cuống quýt nâng đầu lên.

“Đôi mắt còn hồng hồng, hôm qua ngủ không tốt sao ?”

“Vâng, đúng vậy .”

“Cậu tên là gì ? Lần trước cả lớp tự giới thiệu, sao tôi không thấy cậu.”

“Có thể là hôm đấy em nghỉ đi” Từ Dịch Nhiên miễn cưỡng kéo khóe miệng.

“Cậu còn không có trả lời vấn đề quan trọng nhất. Cậu tên là gì ?” Người trước mặt nhìn chằm chằm vào Từ Dịch Nhiên tựa hồ như rất lưu tâm tới đáp án.

“Từ Dịch Nhiên.”

“Ừ, hôm đó cậu đã nghỉ thì chắc chắn còn chưa biết tôi tên là gì. Tôi tự giới thiệu một chút, tôi họ Diệp, gọi là Diệp Lạc. Chữ “Lạc” có chữ “Vương” bên cạnh ý.” Người trước mặt còn thật sự nghiêm túc giới thiệu.

“Vâng, Thầy Diệp.”

Diệp Lạc nghe thế cười cười, “Thật không quen nổi, vừa mới bắt đầu làm giáo viên không bao lâu, đối với cái danh xưng này thật khó quen.”

“Nghe nhiều sẽ quen thôi.”

“Ừ .”

Không gian chợt trở nên tĩnh lặng, giảng đường rộng lớn càng thêm trầm lắng, dường như hai bên đều có thể nghe rõ tiếng hít thở của nhau.

Mãi đến khi điện thoại di động của Từ Dịch Nhiên vang lên. Cậu nhìn rõ biểu cảm hiểu ra của Diệp Lạc, xấu hổ nghe máy.

Là Trình Dục gọi đến, ấn kết nối.

“Alo.”

“Tiểu Nhiên, tôi cùng anh Đỗ cũng không ngăn được học trưởng, làm sao bây giờ ?” Bên trong còn vang tiếng rống của Lục Nhất Minh “Đỗ Đình Phàm, anh con mẹ nó buông tôi ra !”

“Cậu đem điện thoại cho nó nghe.”

“Học trưởng, Tiểu Nhiên” Từ Dịch Nhiên nghe thanh âm, hẳn là điện thoại đã đưa đến tay Lục Nhất Minh.

“Tôi không tiếp. Hôm nay ai cũng đừng nghĩ ngăn cản được tôi.”

“Tiểu Nhiên” Trình Dục hiển nhiên chưa từng gặp qua bộ dáng này của học trưởng, có phần luống cuống tay chân.

“Cậu đem điện thoại đến gần Lục Nhất Minh .”

Một lát sau, khi nghe rõ được thanh âm của Lục Nhất Minh, Từ Dịch Nhiên hướng về điện thoại gào lên một câu “ Lục Nhất Minh, ông hôm nay con mẹ nó dám tới đó thì đừng trở về gặp tôi !” Dứt lời liền cúp điện thoại. Chờ Từ Dịch Nhiên bình tĩnh lại mới nhớ ra bên cạnh còn có người.

“Ách, thực xin lỗi. Ha, đã quên mất còn có thầy ở bên cạnh.”

“Ha ha, không có gì. Cậu.....”

“Thầy Diệp, em còn có việc, em đi trước.”

“Ừ , được.”

Nói xong, Từ Dịch Nhiên liền chạy mất. Đi một lát liền thấy được ba người đang đứng lồi kéo trước cổng trường.

“Lục Nhất Minh, ông muốn làm gì ?”

“Tìm tên vương bát đản kia.”

“Đây là chuyện của tôi ! Không cần ông can thiệp !”

“Từ Dịch Nhiên , ông lặp lại lần nữa !”

Quay ra thấy một Từ Dịch Nhiên hai mắt đỏ hồng, Lục Nhất Minh cũng không nói gì nữa.

“Kháo, coi như tôi nhiều chuyện.” Lục Nhất Minh vừa nói vừa bước qua Từ Dịch Nhiên bỏ đi, Đỗ Đình Phàm đi ngay theo sau.

“Tiểu Nhiên Học trưởng cũng là quan tâm cậu.” Trình Dục đứng trước Từ Dịch Nhiên nhỏ giọng.

“Tôi biết.”

Từ Dịch Nhiên từ bé đã cùng Lục Nhất Minh lớn lên. Cậu làm sao lại không biết Lục Nhất Minh đang đau lòng cho cậu. Cũng chính vì hiểu rõ, nên cậu biết mỗi lần Lục Nhất Minh kích động luôn gặp phải chuyện không hay. Ngày hôm nay, nếu như cậu thật sự để cho Lục Nhất Minh đi tìm Nghiêm Uyên, Lục Nhất Minh chắc chắn sẽ đánh cho hắn một trận.

Hai năm trước, Lục Nhất Minh đã chứng kiến một Từ Dịch Nhiên sống dở chết dở, từ đó liền đối với Nghiêm Uyên hận đến nghiến răng nghiến lợi. Vì thế cậu không thể để Lục Nhất Minh vì kích động mà chạy đến tìm Nghiêm Uyên.

Hoàn chương 14.

15. Chương 15

Từ Dịch Nhiên hiểu rõ lần này Lục Nhất Minh là thật sự tức giận. Hai ngày này Lục Nhất Minh cứ một mực tránh né cậu, trên QQ cũng không thèm để ý.

Thế nên lúc Từ Dịch Nhiên bắt gặp Đỗ Đình Phàm mới bước ra từ siêu thị, liền cường ép anh dẫn cậu đến nhà, nói là muốn mặt đối mặt, xin lỗi Lục Nhất Minh.

“Minh hai ngày nay sinh hờn đối, sức ăn cũng giảm nhiều.” Đỗ Đình Phàm vừa đi, vừa nói cho Từ Dịch Nhiên biết tình hình gần đây, vẻ mặt tràn đầy đau lòng.

“Tên đó hai ngày nay không để ý tôi khiến cho lòng tôi cũng đặc biệt khó chịu, tôi biết ngày đó tôi đã nói nặng lời, tôi chỉ là không muốn nó đi.”

Từ Dịch Nhiên cũng không muốn hai người nháo thành thế này. Hai người là bạn từ nhỏ, Lục Nhất Minh chỉ so với cậu lớn hơn một chút. Ban đầu mẹ cậu cũng không muốn cậu ra tỉnh học đại học. Chính là nhờ Lục Nhất Minh đang học ở trường này nên mẹ cậu mới buông tay, cho cậu chạy đến tận đây đi học.

Sau khi Lục Nhất Minh và Đỗ Dĩnh Phàm công khai quan hệ liền đến sau trường thuê một phòng trọ. Tối trước cầu thang ở cửa, Đỗ Dĩnh Phàm nhìn nhìn thùng thư, lấy ra hai phong thư.

Lên lầu, mở cửa, Đỗ Dĩnh Phàm vào trước, thấy Lục Nhất Minh đang ngồi trên sofa xem tivi. Lục Nhất Minh ngẩng đầu, phát hiện người đằng sau Đỗ Dĩnh Phàm, nét mặt liền trầm xuống.

Từ Dịch Nhiên cũng nhận ra, chạy qua lấy lòng : “Nhất Minh ca ca, em sai rồi, anh tha thứ cho em lần này đi. Em cam đoan tuyệt không có lần sau.” Mỗi khi Từ Dịch Nhiên phạm phải lỗi lầm gì với Lục Nhất Minh đều đem cái danh buồn nôn “Nhất Minh ca ca” ra gọi đến da diết....

“Không biết ai nói, chuyện của hần không cần tôi xía vào, vậy hôm nay muốn tới làm gì ?” Lục Nhất Minh kiên quyết lườm Từ Dịch Nhiên một cái, lạnh lùng nói.

“Đây không phải do em còn nhỏ không hiểu chuyện sao, em thu hồi là được rồi.” Từ Dịch Nhiên chạy đến ôm lấy cánh tay Lục Nhất Minh, “Em sai rồi, em sai rồi..... Anh đừng không để ý đến em nha .”

“Thiết, lần sau còn như thế liền đánh chết ông.” Lục Nhất Minh nhìn một bộ nịnh hót của Từ Dịch Nhiên cũng không nhin được bật cười, vốn nghĩ mấy ngày nay không để ý đến cậu, trong lòng cũng không chịu nổi.

“Hắc hắc, không có, không có.”

Lục Nhất Minh cầm mấy phong thư bị Đỗ Dĩnh Phàm ném lên bàn, mở cái đầu tiên. Ra là một cái thiệp cưới đồ thừa. Lục Nhất Minh lắc đầu, lại hao tổn tiền của đây.

“Yêu, ai muốn kết hôn đây.” Từ Dịch Nhiên nhích lại gần xem Lục Nhất Minh mở thiệp mời. Cả hai đều ngây ngẩn cả người. Từ Dịch Nhiên có thoáng sửng sốt, nhưng một lát lại bình thường.

“A, khó trách hai ngày trước lại nhắn tin cho tôi nói từ giờ sẽ biến mất khỏi cuộc đời tôi. Nguyên lai là muốn kết hôn.” Từ Dịch Nhiên giật lấy thiệp cưới trên tay Lục Nhất Minh, “Ài, tôi tiếp thu kiểu gì đây, dấu sao cũng coi như đã có đến bảy năm quen biết.” Lục Nhất Minh chặn lại tay muốn giật thiệp của cậu, định đem tấm thiệp xé bỏ nhưng lại bị Từ Dịch Nhiên ngăn cản.

“Ài, thiệp cưới của ai thế ?” Đỗ Dĩnh Phàm từ nhà vệ sinh đi ra, chứng kiến màn giằng co tấm thiệp của hai người. Mà cả hai chẳng ai thèm trả lời câu hỏi của anh.

Đỗ Dĩnh Phàm cầm lấy phong thư còn lại trên bàn trà, mở ra, một tờ giấy từ bên trong vừa vụn rơi xuống chân Từ Dịch Nhiên. Đỗ Dĩnh Phàm nhìn thoáng qua phong thư, cũng là một cái thiệp cưới.

“Tháng này làm sao lại lắm người kết hôn như vậy.” Đỗ Dĩnh Phàm rút thiệp cưới trong phong thư ra xem, nhìn thấy hàng chữ bên trên, nhú nhú mày. Khiến cho anh cau mày không phải là tên người kết hôn mà là tên người được mời.

Từ Dịch Nhiên nhặt tờ giấy bên chân lên, nhận thấy nét bút vô cùng quen thuộc, viết lên một hàng chữ cũng vô cùng chói mắt : Cái này là cho Tiểu Nhiên, nếu như cậu ấy muốn đến.

Lục Nhất Minh thấy Từ Dịch Nhiên nhìn chăm chú vào tờ giấy trên tay, toàn bộ sắc mặt đều thay đổi liền đoạt về nhìn, đến khi nhận ra dòng chữ viết bên trên, nghiêng răng nói.

“Đỗ Dĩnh Phàm, đem di động của anh đến đây cho tôi.”

Đỗ Dĩnh Phàm đưa qua, chỉ thấy Lục Nhất Minh lục trong danh bạ một hồi, liền gọi đến một dãy số.

“Con mẹ nó họ Nghiêm ông có ý gì !”

“Nhất Minh ?”

“Cút ! Đừng có gọi lão tử buồn nôn như vậy. Lão tử với loại cặn bã như ngươi không quen !”

“Anh hiện tại nói chuyện hơi bất tiện, lát nữa anh gọi lại cho em.” Nghe khẩu khí bên kia hết sức dè dặt, Lục Nhất Minh càng nổi trận lôi đình.

“Họ Nghiêm ông nghe, Tôi, Lục Nhất Minh, về sau gặp ông một lần, đánh một lần, ông con mẹ nó tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi.” Dứt lời liền cúp máy ném về phía Đỗ Đình Phàm.

Phòng khách chìm trong tĩnh lặng, Từ Dịch Nhiên ngồi một bên ngơ ngác, Đỗ Đình Phàm cũng không biết nên nói cái gì.

“Từ Dịch Nhiên, ông nói cho tôi một câu, ông rốt cuộc có thể quên hẳn hay không .”

“Ha, hẳn cũng sắp kết hôn, thiệp mời cũng đã đưa đến tận cửa, tôi cho dù không quên cũng làm được gì đây.” Nếu như lúc trước không ở trước mặt Nghiêm Uyên tận lực giả vờ bình tĩnh, Từ Dịch Nhiên hiện nay thật sự không chống đỡ nổi. Quen biết đã năm năm, kết giao một năm thì tính là cái gì ! Lưu lại một bức thư chia tay rồi bật vô âm tín, đột nhiên trở về thì gửi thiệp mời đám cưới, còn tính làm cái gì ??

Lục Nhất Minh ôm chầm lấy Từ Dịch Nhiên, nhẹ vỗ lưng cậu, “Khóc đi, sau đó quên sạch hẳn đi. Ông còn có con đường mà ông phải đi.” Lục Nhất Minh cảm giác được trên vai đa trở nên ẩm ướt ẩm nóng nhưng Từ Dịch Nhiên lại không phát ra một chút tiếng động. Lục Nhất Minh nhẹ nhàng ôm cậu, vỗ vỗ lên lưng. Từng tiếng vỗ vang lên lấp đầy không gian phòng khách tĩnh lặng.

Qua rất lâu Từ Dịch Nhiên mới ngẩng đầu lên, đôi mắt có hơi sưng sưng.

“Đừng có giống như đàn bà thế, đi rửa mặt cho phấn chấn ! Chúng ta đi uống vài chén !” Lục Nhất Minh liếc về phía Đỗ Đình Phàm, ý tứ rõ ràng bắt anh phụ họa.

“Vây đi quán rượu dưới lầu đi, hai người tửu lượng không tốt, đừng uống quá nhiều.”

“Được, đi thôi.” Lục Nhất Minh lôi kéo tay Từ Dịch Nhiên, chạy xuống dưới. Đỗ Đình Phàm đi sau cầm tiền, rồi chạy đến khoác vai cùng đi ra.

Có lẽ là kiềm nén quá lâu, hai người kia cứ cậu một chén, tôi một chén, ly này tiếp ly kia, hồi sau còn cầm hẳn chai rượu của quán mà uống. Đỗ Đình Phàm không ngừng lời bên này, lại kéo bên kia, chẳng bao lâu, hai con ma men tửu lượng kém rốt cuộc cũng gục ngã, say mềm.

Đáng sợ nhất, hai người kia thuộc loại sau khi say rượu thì làm loạn. Đỗ Đình Phàm đỡ trán nhìn về phía hai tên ma men đang cãi nhau kịch liệt. Thật đau đầu. Thế này thì anh làm sao mang được hai người ai về nhà đây đây.

“Từ Dịch Nhiên ?” Đỗ Đình Phàm thấy người nhìn có phần quen mắt, hình như là từng gặp qua ở trường.
“ Cậu ta làm sao vậy ? Uống say rồi ?”

“Àn, anh là”

“Tôi là giáo viên tiếng Anh của cậu ta, họ Diệp.” Nghe anh ta giới thiệu như vậy, Đỗ Đình Phàm mới nhớ ra quả thực đã từng gặp qua người này. Lại đảo mắt nhìn hai cái người đang làm trò âm ỉ kia liền thấy một hồi nhức đầu.....

“Cậu một mình cũng không có biện pháp cùng chăm sóc hai người bọn họ đi, nếu không để tôi đem Từ Dịch Nhiên về cho.”

“Hả, vậy thì phiền thầy rồi.”

“Không có gì, tôi cũng muốn quay về trường học mà.” Diệp Lạc bước đến đỡ cái tên Từ Dịch Nhiên đã say đến bất tỉnh nhân sự, “Tôi đi trước.”

“Vâng, được. Làm phiền thầy. Cậu ta ở phòng XXX, lầu XX.”

“Ừ, được, nhớ rồi.”

Hoàn chương 15.

16. Chương 16

Từ Dịch Nhiên say khướt, cơ thể mềm nhuyễn cứ đổ xuống khiến Diệp Lạc sắp dúi không nổi.

Mắt thấy cậu thiếu chút nữa lại cắm đầu xuống đất, Diệp Lạc bắt lực thở dài. Dù sao cũng không thể quay lưng bỏ cậu lại giữa đêm hôm khuya khoắt, anh đành trực tiếp chuyển người lên lưng.

Từ Dịch Nhiên ghé lên lưng Diệp Lạc say ngủ, hơi thở cứ nhẹ nhẹ vương vẩn bên tai anh.

Diệp Lạc chọn một con đường thật ít người mà đi. Nếu như để người ta thấy được anh đang công trên lưng một sinh viên, thế nào cũng hỏi vớ vẩn, mà anh cũng chẳng biết đường nào mà trả lời.

Theo số phòng Đỗ Đình Phàm nói, Diệp Lạc công Từ Dịch Nhiên lên tận lầu ba.

Liếc nhìn người đang ngủ đến ngon lành trên lưng mình, Diệp Lạc bắt đắc dĩ thở dài.

“Này, tỉnh tỉnh, chìa khóa phòng của cậu ở đâu.?” Người trên lưng lăm bầm mấy câu rồi lại cựa mình ngủ tiếp.

Diệp Lạc đành thả cậu xuống đất, sờ sờ túi tiền với túi áo nhưng đều không thấy chìa khóa, không còn cách nào khác, chỉ có thể đem cậu đến ký túc xá của chính mình. Cũng may ký túc xá giáo viên cách đây không xa.

Lại bò lên tầng ba lần nữa, Diệp Lạc lấy tay đầm đầm lưng mình, dùng chìa khóa mở cửa rồi đem Từ Dịch Nhiên phóng tới cái giường nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ của bản thân.

Lăn qua lăn lại cả đêm như vậy, toàn thân Diệp Lạc đã phủ đầy một tầng mồ hôi. Nhìn người đang an giấc trên giường, bộ dáng cau mày dường như rất khó chịu.

“Cậu không phải là muốn nôn chứ.....”

“Àn Khó chịu”

Diệp Lạc vội vàng đỡ cậu đến bồn cầu, “Nôn đi, nôn xong liền thư thái.” Diệp Lạc ngồi đằng sau nhẹ nhàng vỗ lưng cho Từ Dịch Nhiên.

“Oe”

Diệp Lạc rút giấy bên cạnh cho Từ Dịch Nhiên lau miệng, xả nước bồn cầu rồi lại đem cậu thả về giường.

Thấy người trên giường cuối cùng cũng yên ổn ngủ say, Diệp Lạc cười khổ. Anh là một người khá khiết phích, chưa khi nào phải trải qua việc này ! Ngay cả giường cũng rất ít khi cho người khác chạm vào.

Sáng sớm tỉnh lại, đầu Từ Dịch Nhiên đau như muốn nứt ra. Say rượu thật khổ sở. Cậu lấy tay nhu nhu huyết Thái Dương mới chậm rãi tỉnh táo.

Nhìn nhìn bốn phía. Đây là chỗ nào

“Cậu tỉnh rồi .” Từ Dịch Nhiên xoay người, nhìn về phía phát ra tiếng nói.

“Thầy Diệp ?? Đây là nhà thầy ?”

“Không phải, là ký túc xá giáo viên. Cậu uống nước không, tôi rót cho cậu.” Diệp Lạc rót một cốc nước đưa cho Từ Dịch Nhiên.

“Cảm ơn.” Miệng Từ Dịch Nhiên đang khô khốc, làm một hơi hết cốc nước.

“Uống nữa không ?”

“Ách, để em tự mình lấy đi.” Từ Dịch Nhiên tự đứng dậy rót nước.

“Ừ, tốt rồi. Có cần cái gì cứ nói với tôi, cháo sắp sôi rồi, tôi đi nhìn xem.”

“Cháo ?”

“Đúng vậy, tôi sáng sớm thức dậy nấu chút cháo. Cậu hôm qua say thành như vậy hẳn là giờ không có khẩu vị đi, một lát nữa ăn chút cháo đi.” Diệp Lạc nói xong liền hướng về phía phòng bếp.

Từ Dịch Nhiên ngấm kỹ bố cục căn nhà. Điều kiện của ký túc xá giáo viên thật là tốt.

“ Ăn cháo đi.”

Từ Dịch Nhiên nhìn bát cháo vẫn còn đang bốc hơi, “Thơm quá .”

Diệp Lạc nhìn người đang cúi mặt vào bát cháo, mỉm cười, “Có chút nóng, thổi thổi đã rồi hăng ăn.”

“Vâng, cháo thầy nấu ngon thật.” Từ Dịch Nhiên cúi đầu ăn nên đã bỏ lỡ vẻ mặt sùng nịnh của Diệp Lạc. Mà có lẽ chính Diệp Lạc cũng không phát hiện bản thân có loại vẻ mặt này.

“Ăn nữa không ?”

“Thôi ạ .”

Diệp Lạc nhận lấy bát từ tay Từ Dịch Nhiên đem về phòng bếp.

“Thầy Diệp, để em rửa đi. Tối qua khẳng định là làm phiền thầy, giờ lại để thầy nấu cháo cho em. Thầy Diệp, để trưa nay em mời thầy ăn cơm đi.” Từ Dịch Nhiên cầm lấy bát, bắt đầu rửa.

“Ừ, được.”

Hai người đứng tại phòng bếp, Từ Dịch Nhiên chuyên chú rửa chén, Diệp Lạc lại chuyên chú nhìn Từ Dịch Nhiên rửa chén

“Thầy Diệp, thầy cho em số của thầy đi. Trưa em sẽ gọi cho thầy.”

“18231.....”

“Được rồi, em nhớ rồi. Vậy em đi trước. Đã làm phiền thầy rồi.”

“Không có gì, cậu đi đường cẩn thận.”

“Vâng, trưa gặp lại thầy.”

Từ Dịch Nhiên vừa đi ra khỏi ký túc xá giáo viên thì điện thoại liền đổ chuông.

“Tiểu Nhiên nhi, huynh ở đâu ??”

“Tôi ở trường học a.”

“A~~ đầu tôi đau quá.”

“Đỗ Đình Phàm không ở bên cạnh ông sao ?”

“Hắn đi nấu cháo cho tôi. Tôi nói cả ngày hôm qua ông ở đâu vậy ? Chìa khóa ký túc xá của ông để lại nhà tôi nè. Ông làm sao về được ký túc xá ?”

“Tôi không quay về ký túc xá, ở chỗ thầy Diệp ngủ cả đêm.”

“Thầy Diệp ? Chính là thầy giáo Tiếng Anh đặc biệt đẹp trai đấy hả ?” Nhắc tới việc này, âm điệu của Lục Nhất Minh đột nhiên cao lên, Từ Dịch Nhiên vừa định nói thì nghe thấy âm thanh Đỗ Đình Phàm vang lên ở đầu dây bên kia, “Ai đặc biệt đẹp trai ?”, Lục Nhất Minh lập tức bịt loa, cười nói, “Không ai cả, không ai cả, hắc hắc .”

“Tiểu Nhiên nhi, không thèm nghe ông nói nữa, tôi đi ăn cháo đã. Ông sang đây lấy chìa khóa không ?”

“Ừ, Tôi đến đây.”

Hoàn chương 16.

17. Chương 17

“Tiểu Nhiên lưu lại ăn cơm đi.” Đỗ Dĩnh Phàm thân mặc tạp dề nói với Từ Dịch Nhiên. Cái tạp dề này là Lục Nhất Minh hai ngày trước mới mua, nói là để khuyến khích anh nấu cơm nhiều hơn. Hơn nữa lại còn là màu hồng phấn.

“Đúng vậy, Tiểu Nhiên nhi, lưu lại ăn cơm đi, Dĩnh Phàm mua thức ăn rất ngon, hôm nay đích thân xuống bếp đấy.”

“Đỗ Dĩnh Phàm xuống bếp !! Tôi rất muốn ăn ! Hần hiếm lắm mới thấy xuống bếp nha !”

“Đúng vậy. Cho nên ở lại cùng ăn đi.”

“Không được a. Hôm qua đã phiền thầy Diệp chiều cổ cả đêm, nói như thế nào cũng phải mời anh ta một bữa cơm. Tôi đã nói trưa nay mời anh ta ăn cơm rồi.” Từ Dịch Nhiên vô cùng tiếc nuối. Đỗ Dĩnh Phàm rất ít khi xuống bếp, mà trù nghệ thì so với đầu bếp chuyên nghiệp chỉ có hơn chứ không có kém nha ! Nghe nói trước đây, Lục Nhất Minh là vì một bữa cơm mà rơi vào tay giặc !

“Không nói nữa. Cũng không còn sớm, tôi phải quay về ký túc xá tắm rửa một cái. Còn phải thay quần áo, một thân toàn mùi rượu.” Từ Dịch Nhiên cầm chìa khóa vội vã ra cửa.

“Chậm một chút, trên đường cẩn thận.” Nhìn Từ Dịch Nhiên hấp tấp rời đi, Lục Nhất Minh hướng cậu dặn dò.

“Ừ, biết rồi.”

Từ Dịch Nhiên quay lại ký túc xá, tắm giặt, thay quần áo xong xuôi, mới nhìn thời gian. Đã đến giờ cơm trưa rồi.

Lấy điện thoại gọi cho Diệp Lạc.

“Alo, thầy Diệp. Thầy ở đâu ?”

“Tôi còn ở ký túc xá.”

“Em ở cổng trường chờ thầy nhé.”

“Được. Tôi lập tức xuống.”

Cúp máy, Từ Dịch Nhiên liền đi đến cổng trường. Ký túc xá của bọn họ cách cổng trường khá gần nên lúc Từ Dịch Nhiên đến nơi còn chưa thấy Diệp Lạc.

Đến khi Từ Dịch Nhiên bắt đầu cảm thấy buồn chán, lời điện thoại ra nghịch, đột nhiên có một bóng người chắn trước mặt.

“Chờ lâu chưa ?”

“Không lâu, em mới đến. Đi thôi.”

Từ Dịch Nhiên cất điện thoại vào túi, cùng sóng vai với Diệp Lạc.

“Thầy thích ăn món cay Tứ Xuyên không ?”

“Chưa từng ăn qua. Nhưng cay một chút thì có thể được.”

“Gần đây có một quán món Tứ Xuyên, em lần trước mới đi ăn thử, hương vị vô cùng đặc biệt. Chính là rất cay. Ban đầu định giới thiệu cho thầy. Ách, vậy chúng ta đi ăn cái khác đi.”

“Không sao, đi ăn ở đây đi. Tôi chưa từng ăn qua, vừa khéo thử một lần. Dẫn đường đi.”

“Thầy chắc chứ ? Rất cay đấy.” Từ Dịch Nhiên nghiêng đầu nhìn Diệp Lạc.

“Đừng nhiều lời, đi thôi.”

Từ Dịch Nhiên trông người kia vì cay mà mặt mũi đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng giả bộ bình tĩnh, liền che miệng cười cười.

“Thầy uống nước đi. Em đã nói là rất cay mà.” Từ Dịch Nhiên rót chén nước đầy qua.

“Thực sự rất cay ! Thế nhưng ăn ngon lắm .”

Mặc dù Diệp Lạc nói như vậy, nhưng lại gần như không cách nào động đũa. Từ Dịch Nhiên lại trái ngược. Cậu thực thích ăn cay, cay đến nỗi chớp mũi đầy là mồ hôi. Diệp Lạc đưa tới khăn giấy, “Này, lau mồ hôi đi.”

“Vâng, cảm ơn.”

Một bữa ăn cũng không tốn bao nhiêu tiền nhưng Từ Dịch Nhiên ăn rất vui, còn Diệp Lạc không no nổi.

Về đến ký túc xá, Từ Dịch Nhiên liền mở máy tính, lên QQ, xem một loạt tin offline.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, cơm trưa thế nào ?

XXOO : Ăn không tòi.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : Yêu, sớm như vậy đã trở lại. Ông ăn một mình ? Tôi hỏi là các người, thầy giáo Tiếng Anh kia ý.

XXOO : Tôi dẫn anh ta đi ăn món cay Tứ Xuyên, nhưng anh ta tựa hồ không thể ăn cay.....

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : Ông không phải là dẫn hần đi quán Tứ Xuyên đó chứChỗ đó thực sự rất cay...

XXOO : Đúng vậy..... Kết quả là anh ta không ăn được chút nào.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ở ?

XXOO : Ừ.

Diệp Lạc Vô Thanh : Hai ngày nay không thấy cậu login, bận nhiều việc sao ?

XXOO : Hắc hắc, hai ngày nay có chút việc.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ăn cơm chưa ?

XXOO : Ừ, ăn rồi. Hôm nay buổi trưa cùng thầy giáo dạy Tiếng Anh đó ăn cơm.

Diệp Lạc Vô Thanh :

XXOO : Hử ? Sao vậy ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Các người ăn gì ?

XXOO : Tôi dẫn anh ta đi ăn món Tứ Xuyên, nhưng anh ta tựa hồ chưa từng ăn qua.

Diệp Lạc ngồi trước máy tính, nhìn cuộc nói chuyện trên màn hình, không biết là nên cười hay nên khóc, nguyên lai người mà hai người bọn họ nhắc đến lại chính là anh Nghe âm thanh của cậu ta vẫn luôn cảm thấy ngữ điệu rất quen thuộc, nhưng dù sao cũng là nghe qua mạng, thanh âm cũng có ít nhiều thay đổi.

XXOO : Làm sao vậy ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Nga, không có gì. Tôi đi vệ sinh.....

Sau bữa cơm trưa kia, bao tử của Diệp Lạc đến giờ vẫn đau. Vốn cho rằng chỉ ăn cay một chút thì không sao, ai ngờ về đến ký túc xá, bao tử bắt đầu làm loạn

Hoàn chương 17.

18. Chương 18

Từ Dịch Nhiên đăng nhập Weibo.

“Hôm nay mời thầy giáo dạy Tiếng Anh đẹp trai ấy đi ăn món cay Tứ Xuyên, nhưng anh ta lại không quen ăn cay Lại nói về quán Tứ Xuyên, hương vị thật tuyệt hảo. ()”

XXXX : Ngồi SF(1) ~ Thuận tiện xem JQ ! Tiến triển thật nhanh a ! Cầu hình chụp

XXXXXXXX : Cầu tên quán Tứ Xuyên

~XXXXXX : Lão đại là của hậu kỳ – sama ! Không nên trèo tường a >_

XXXXX : XX – sama trực tiếp GD(2) hấn thành người một nhà đi !

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : Hế hế ()

XXX : Lão đại trụ vững ! >_< cậu=“” cùng=“” hậu=“” kỳ=“” -=“” sama=“” mới=“” là=“” người=“” một=“”>

Diệp Lạc Vô Thanh : Ha ha.

XXX : Lầu trên, lão đại, cậu bị tóm được rồi.....

XXOO : o(= o#)> Các lầu trên không được đoán mò, chúng tôi là quan hệ thầy trò rất CJ(3) !

Từ Dịch Nhiên cũng không hiểu được bản thân vì sao rất muốn giải thích rõ vấn đề này.

Diệp Thanh : Dịch Nhiên, bắt đầu chuẩn bị kì sau, đến YY.

XXOO : Ủ, được, đến ngay đây.

Từ Dịch Nhiên mở YY, đăng nhập , tìm được kênh liền ấn vào.

Trong phòng vẫn như trước, chỉ có ba cái mã giáp.

“Kịch bản các cậu đã tải xuống rồi chứ.”

“Ừ.” Hai người trăm miệng một lời, đáp lại.

“Tôi đây sẽ nói các phần phải chú ý, hai người tìm cảm giác xem.”

Từ Dịch Nhiên mở kịch bản, thêm kí hiệu vào những phần Diệp Thanh nói. Đây là thói quen của cậu. Mỗi lần phối kịch, cho dù chỉ là một vai nhỏ thì cậu vẫn thật nghiêm túc chú ý các phần quan trọng.

Diệp Thanh đang nói thì bỗng nhiên Diệp Lạc Vô Thanh ngắt lời. “Cái này, chờ chút. Tôi đi vệ sinh” Nói tiếp là một loạt tiếng bước chân.

“Tên nhóc này, cũng không biết hôm nay ăn cái gì, bao tử náo loạn cả đêm .”

“Được rồi, tiếp tục đi.”

Từ Dịch Nhiên nghe giọng nói bên kia có phần suy yếu, nhú nhú mày, “Anh không uống thuốc tiêu chảy sao ?”

“Không cần, giờ này các tiệm thuốc đều đóng cửa rồi. Không có việc gì.”

Sau khi xem kịch bản qua một lần, Diệp Thanh nói còn có việc nên xuống trước, để lại hai người Từ Dịch Nhiên với Diệp Lạc Vô Thanh.

Diệp Lạc Vô Thanh : Có thể tán gẫu không ?

XXOO : Anh không phải đau bụng cả đêm sao ? Còn không đi ngủ sớm đi ? Lát nữa lại tái phát

Diệp Lạc Vô Thanh : Không đến nỗi như thế, Tôi bây giờ chưa ngủ được.

XXOO : Vậy muốn trò chuyện về cái gì ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Tâm sự về thầy giáo dạy tiếng Anh của các cậu đi.

XXOO : () Ách.....

Diệp Lạc Vô Thanh : Cậu đối với anh ta Cảm thấy thế nào ?

XXOO : Anh cũng đừng theo chân bọn họ phỏng đoán bừa bãi, chúng tôi là quan hệ thầy trò bình thường.

XXOO : Tôi mời anh ta ăn cơm là vì tối hôm qua, tôi uống rượu say, anh ta chiếu cố tôi cả đêm. Tôi nghĩ mời anh ta đi ăn cơm để cảm ơn mà thôi.

XXOO : Đừng nghĩ hơn.

Diệp Lạc Vô Thanh : Tôi phát hiện Cậu càng giải thích càng đáng ngờ.

Từ Dịch Nhiên nhìn lại ba câu mình vừa đánh Mặt mũi thoáng chốc đỏ rực. Cái gì đây hả ! Như là chính mình chột dạ vậy !

XXOO : o(= o#)>

Diệp Lạc Vô Thanh : Biểu cảm này của cậu hảo manh nha.

Diệp Lạc Vô Thanh : Nhưng mà Không manh bằng cậu.

XXOO : ()

Từ Dịch Nhiên ngạo kiều ! Từ Dịch Nhiên xù lông !! Cậu thế nhưng lại bị TX ! Cậu thế nhưng lại bị Diệp Lạc Vô Thanh TX !

Diệp Lạc Vô Thanh : Cậu vừa rồi lảng tránh câu hỏi của tôi.

XXOO : Câu hỏi nào ?

Diệp Lạc Vô Thanh : Cậu đối với thầy giáo tiếng Anh kia cảm thấy thế nào a ?

XXOO : Không cảm giác a.

XXOO : Chính là nghe anh ta nói cảm thấy thực quen thuộc, thực thân thiết.

Diệp Lạc Vô Thanh : Là bởi vì giọng của anh ta rất giống tôi ? Tôi nhớ hình như cậu đã từng nói thế.

XXOO : Bớt kiêu đi !! Giọng của anh ta dễ nghe hơn anh.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ha ha.

XXOO : Mặc dù tôi không hiểu rõ anh ta, nhưng tôi liền cảm thấy anh ta là người tốt. Nhìn qua cũng thấy tốt.

Diệp Lạc Vô Thanh : Phụt . Người tốt Đánh giá không tồi a.

XXOO : Anh đang cười nhạo tôi sao !! Tôi chính là nghèo nàn từ ngữ như thế đấy o(= o#)> Lật tung từ điển cũng không có từ nào có thể miêu tả anh ta có bao nhiêu tốt !

Diệp Lạc Vô Thanh : Được Anh ta là người tốt. Ngoan, không cần xù lông a.

Diệp Lạc vừa cười vừa đánh mấy chữ này. Nhìn thấy bản thân được khen như vậy thật có chút ngượng ngùng Chỉ có điều cậu ta xù lông thực đúng là manh.

Hoàn chương 18 .

(1)SF = (Sha1fa1) = ghế Sofa. Chỉ 1 vị trí danh dự với đặt chỗ trước dành cho các bạn mạng thân quen, khách quen hay xem kịch truyền thanh của tổ.

(2)GD = (Gou1da1) = Quyến rũ, dụ dỗ

(3)CJ = (Chun2jie2) = Thuần khiết, trong sáng.

19. Chương 19

XXOO : Ngủ đi, không nói với anh nữa.

Diệp Lạc Vô Thanh : Được, ngủ ngon.

Từ Dịch Nhiên oán hận out QQ, tắt máy tính.

Khi mọi thứ đều trở về an tĩnh, trong đầu Từ Dịch Nhiên lại hiện lên cái thiệp cưới đỏ thắm.

Nghiêm Uyên, anh muốn dùng cái thiệp cưới đấy chứng minh cái gì ? Muốn khiến tôi nhìn anh kết hôn mà đau khổ ? Tốt lắm, anh thắng.

Từ Dịch Nhiên nhắm mắt lại, nỗ lực dồn mình vào giấc ngủ, không cần nghĩ đến nữa.

“Tiểu Nhiên, tôi hôm nay có thể mời cậu ăn cơm không ?” Trình Dục lại xuất hiện bên cạnh chỗ ngồi của Từ Dịch Nhiên.

“Cậu là hệ nào hả ? Không cần lên lớp sao ?”

“Có a, cho nên tôi đã hai ngày không có đến tìm cậu mà.” Từ Dịch Nhiên đỡ trán.....

“Tôi trưa nay mời cậu ăn cơm được không ?” Thấy Từ Dịch Nhiên lơ câu hỏi của mình, hắn lại hỏi lần nữa.

“Trưa nay tôi” Nhìn biểu tình trên mặt Trình Dục, Từ Dịch Nhiên miễn cưỡng đem nửa câu sau nuốt xuống. “Được rồi.”

“Ừ !” Nét cười của Trình Dục giống y như một đứa trẻ.

“Tiểu Nhiên thích ăn cay đúng không, sư huynh lần trước giới thiệu cho tôi một quán ăn Tứ Xuyên, chúng ta tới đó đi .” Từ khi tan học, Trình Dục vẫn luôn quần bên cạnh Từ Dịch Nhiên nói không ngừng.

“Ừ, đi. Tôi về ký túc xá cất sách đã, cậu chờ chút.”

“Được được.”

Từ Dịch Nhiên trở lại ký túc xá, cất sách rồi xuống lầu, cùng Trình Dục đến quán Tứ Xuyên lần trước.

Trình Dục thuê một gian phòng khiến Từ Dịch Nhiên cảm thấy khó hiểu. Hai người thôi cầm gì mượn phòng.

Đồ ăn từng đĩa từng đĩa được dọn lên cũng là lúc hai người bắt đầu hành động. Bởi vì cả hai đều thích ăn cay nên hai đôi đũa không có đến một phút ngừng nghỉ. Giữa chừng, Trình Dục cũng cùng Từ Dịch Nhiên nói chuyện phiếm, mà Từ Dịch Nhiên cũng từng câu, từng câu đáp lại.

Đến khi ăn xong, môi của hai người cũng vì cay mà đỏ hồng. Từ Dịch Nhiên cầm khăn lau miệng, thấy Trình Dục lại không có ý tứ đứng dậy, ngược lại lại nhích gần về phía cậu. Cậu cho rằng hắn muốn mượn khăn lau, xoay người muốn đưa cho hắn, không ngờ mặt bị giữ lấy, ép lên đôi môi mềm mại.

Từ Dịch Nhiên dùng sức đẩy mạnh người phía trước, “Ba !” một tiếng, khuôn mặt Trình Dục bị đánh lệch sang một bên.

“Cậu làm cái gì !” Từ Dịch Nhiên dùng khăn liều mạng lau miệng.

“Tiểu Nhiên, Tôi thích cậu.” Trình Dục bắt lấy bả vai cậu, nhìn thẳng, “Từ cấp ba, Tôi liền thích cậu, mà cậu thì có lẽ cũng không có nhớ tôi là ai đi.” Trình Dục cười khổ.

“Cậu buông ra, tôi phải đi về.” Từ Dịch Nhiên giãy dụa, nghĩ muốn đứng dậy. Thấy Trình Dục áp sát, Từ Dịch Nhiên nghiêng đầu, nụ hôn của hắn dừng lại trên khuôn mặt.

“Trình Dục, cậu đừng khiến tôi chán ghét cậu.” Từ Dịch Nhiên lẳng lẳng mà nói, không hề từ chối. A, cậu rồi cuộc hiểu rõ vì sao hắn muốn một gian phòng.

“Vì sao không thử theo tôi ? Nói không chừng chúng ta có thể đi đến cuối con đường !”

“Trình Dục, đây là lần đầu tiên cậu yêu đi.”

“Ừ !” Trình Dục vội vàng gật đầu.

“Cho nên tôi chơi được, cậu chơi không được. Tôi không muốn làm mối tình đầu của cậu. Được rồi, cứ thế đi. Tôi phải đi, cậu buông ra.” Từ Dịch Nhiên nhìn chăm chăm vào Trình Dục.

“Không quan hệ ! Tôi cũng làm được. Tiểu Nhiên, tôi nhất định sẽ khiến cậu yêu tôi, nhất định.”

“Tôi nói cậu buông ra, có nghe hay không.” Những lời này rất nhẹ, chỉ như thoáng qua nhưng Trình Dục lại cảm thấy dường như có một áp lực vô hình, bất giác buông lỏng tay.

“Nếu như còn muốn làm bạn bè, xin mời cậu bảo trì giới hạn.” Từ Dịch Nhiên nói xong liền vút lại một Trình Dục đang thất thần, đi thẳng ra cửa.

Hoàn chương 19.

20. Chương 20

Nhìn thấy ba chữ “Lục Nhất Minh” trên màn hình, Từ Dịch Nhiên mới ấn nghe máy.

“Khụ khụ, không quấy rầy các người chứ.” Lục Nhất Minh cho rằng Trình Dục lần này thổ lộ chắc chắn thành công, liền cần thời gian gọi đến.

“Ông muốn nói cái gì?”

“Này, tôi, tên tiểu học đệ kia”

“Đừng nhắc đến hắn !” Không đợi Lục Nhất Minh nói xong, Từ Dịch Nhiên đã lớn tiếng ngắt lời.

“Làm sao vậy ?” Lục Nhất Minh nhận ra khẩu khí của Từ Dịch Nhiên có vẻ không đúng.

“Không muốn nghĩ đến!”

“Ông hiện tại đang ở đâu ? Trước tiên đến nhà tôi đi, buổi tối Đinh Phàm xuống bếp, lần trước ông không đến ăn, lần này ông muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

“Ừ, tôi cúp máy trước.”

Treo máy, Từ Dịch Nhiên liền hướng về nhà Lục Nhất Minh.

Cậu vừa mới vào cửa đã bắt gặp ánh mắt dõi theo của Lục Nhất Minh, biểu cảm có chút khó hiểu. Từ Dịch Nhiên cũng đã đoán được đại khái tình huống từ khi Lục Nhất Minh gọi đến.

“Ông thế kia là biểu tình gì ! Muốn cười thì cười ! Nghẹn chết bấy giờ.” Cậu nhìn bộ dạng nín nhịn của Lục Nhất Minh liền cảm thấy giận.

“Khụ khụ ! Cái đó..... Tôi là muốn nói, tôi không nghĩ tên học đệ đó trực tiếp Ha ha” Lục Nhất Minh ngồi trên sofa ôm bụng mà cười.

“Cười chết đi ! Không phải là ông kiểm chuyện cho tôi sao ! Ông bây giờ còn dám vác cái mặt cười ấy ra.” Từ Dịch Nhiên một phen đi đến bóp cổ Lục Nhất Minh.

“Khụ khụ, không thổ được ! Buông ra !”

“Còn dám cười !”

“Không cười nữa, không cười nữa, ông nhanh buông ra, tai nạn chết người !” Từ Dịch Nhiên buông tay, ngồi lên sofa nhìn Lục Nhất Minh.

“Haiz, Tôi nói tên học đệ kia chắc chắn là nghiêm túc. Ông sao không thử cùng hắn kết giao xem? Không thích hợp thì lại chia tay.”

“Không muốn, nếu như không chắc chắn có thể cùng trải qua một đời, tôi không có khả năng cùng ai nói chuyện yêu đương nữa. Quá mệt mỏi .”

“Tôi nói ông nha, mới có vài tuổi đã đem chính mình làm thành một đời tang thương.” Lục Nhất Minh đập vào ót cậu, “Không phải chỉ là mấy năm trước thất tình một lần thôi sao , vẫn còn trì hoãn đến bây giờ ! Thế những người thất tình tám chín lần, hơn mười lần có phải hay không không nên sống nữa a !!”

Lại nhắc đến sự kiện kia, Từ Dịch Nhiên liền trầm mặc. Lục Nhất Minh biết tình cảm đầy của Từ Dịch Nhiên có bao nhiêu sâu sắc, nhưng mà ông xem, có yêu nữa cũng không thể thay đổi sự thật là người ta muốn kết hôn, chẳng lẽ Từ Dịch Nhiên ông thật sự cần nhờ vào đoạn hồi ức kia mà trải qua đời này hay sao ??

“Quên đi, việc riêng của ông, tôi mặc kệ, không xen vào nữa. Chờ ngày nào đó, ông phản chấn dẫn người có thể cùng ông trải qua một đời đến cho tôi xem một chút ! Cho tôi yên tâm .”

“Tôi phát hiện kể từ lúc tôi theo ông đến đây học đại học, ông càng ngày càng giống mẹ tôi. Haiz, tôi nói ông, không phải là tiện tay nhặt một cái lại được hời một đứa con trai chứ?”

“Ai thích dưỡng cái loại hàng như ông !”

Mới được một hai câu, hai người lại bắt đầu ồn ào, ở trong phòng khách nháo đến long trời lở đất.

“Được rồi, hai tiểu hài tử, chúng ta nên ăn cơm đã.” Đỗ Dĩnh Phàm từ phòng bếp, nhìn thấy hai người đang cãi lộn trên ghế, bắt đầu dĩ nễ cười, đem đồ ăn bày lên bàn.

“Ha, vất vả rồi. Moa ~” Lục Nhất Minh không coi ai ra gì, đến bên người Đỗ Dĩnh Phàm hôn một ngụm. Từ Dịch Nhiên đã nhìn quen cảnh này, mắt không chớp một cái, cầm lấy đĩa bắt đầu càn quét.

“Được rồi, đừng nháo, ăn cơm đi.” Đỗ Dĩnh Phàm mỉm cười, đem Lục Nhất Minh ấn xuống ghế, một bên tháo cái tạp dề màu phấn hồng ra....

“Tôi nói Dĩnh Phàm ca, anh không thể cứ nuông chiều nó, anh nhìn nó hiện tại đều béo thành cái dạng gì rồi. Ở nhà ngoài ăn cũng chỉ biết có ăn thôi.” Từ Dịch Nhiên vừa thò đũa vào đĩa rau, vừa nói chuyện, “Nếu chờ ngày nào anh không có nhà, nó không chết đói mới là lạ.”

“Từ Dịch Nhiên !! Đừng có xúc phạm ! Tôi cũng là anh ông .”

“Ai công nhận qua hử, ông à.” Từ Dịch Nhiên khinh bỉ nhìn thoáng qua Lục Nhất Minh.

“Từ Dịch Nhiên, tôi xem da ông là ngứa đòn đi !” Lục Nhất Minh nói xong liền đứng dậy, đôi đũa vừa muốn hạ xuống đã bị Đỗ Dĩnh Phàm ngăn trở.

“Tôi nói hai người, đều là trẻ nhỏ chưa lớn sao. Lúc ăn cơm không được càn quấy.” Đỗ Dĩnh Phàm lần thứ hai đem Lục Nhất Minh ấn xuống ghế. Lục Nhất Minh trừng mắt nhìn Từ Dịch Nhiên một cái mới ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm.

“Tiểu Nhiên nhi, nếu không thì đêm nay ông ngủ lại đây đi, đừng về .” Cách hai người ở chung là vậy. Một giây trước còn âm ỉ người chết ta sống, một giây sau lại tốt, chỉ hận không thể biến người kia thành kẹo cao su dính lên người mình.

“Đêm nay tôi phải về YY phối diễn, phải đuổi kịp tiến độ.”

“Kênh nào?? Xin vậy xem !”

“Kênh cá nhân, từ chối vậy xem, tôi đi đây .”

Hoàn chương 20.

21. Chương 21

Sau khi về ký túc xá, Từ Dịch Nhiên mở máy tính, nhìn thời gian rồi trực tiếp lên YY. Trong phòng đã có người chờ.

“Thật ngại quá, về trễ.”

“Không việc gì, vẫn còn sớm.” Từ Dịch Nhiên tự nhiên cũng nghe ra trong thanh âm Diệp Lạc còn mang theo ý cười.

“Làm sao vậy ? Có chuyện gì tốt à ?”

“Không phải Tôi ở trên diễn đàn đọc được một bài post. Cậu muốn xem không ?”

“Ừ, được. Gửi link cho tôi.”

Đợi Diệp Lạc Vô Thanh phát một cái link lên kênh bình luận, Từ Dịch Nhiên click vào.

“Đây là cái gì” Đọc xong đoạn hội thoại ở lầu chính, Từ Dịch Nhiên hết chỗ để nói.

“Lầu CP của hai chúng ta a, lại còn phân tích rõ ràng nữa chứ.”

Từ Dịch Nhiên nhìn thời gian post bài một chút, không đến một ngày mà đã có đến mấy trăm lầu.....

Lầu CP ở trong diễn đàn rất phổ biến, các CV đôi khi có sự tiếp xúc mạnh một chút, sẽ bị phân tích một lượt, rồi tiếp theo liền có một cao lầu được dựng lên

Đây vẫn là lần đầu tiên Từ Dịch Nhiên chứng kiến lầu CP của chính mình. Trước đây, CV cùng cậu phối qua, nếu không phải là đã có chủ như Thanh Nguyệt thì cũng là phối xong liền mất liên lạc

“Cậu xem phần dưới ý, còn có rất nhiều đoạn mạnh.” Diệp Lạc tựa hồ rất vui vẻ.

Từ Dịch Nhiên kéo xuống dưới, liền thấy có rất nhiều người phụ họa theo LZ (1), đủ mọi loại “Dáng vẻ của mạnh” . Nói hai người JQ tràn đầy, rất CPTừ Dịch Nhiên ngơ ngác. Cậu tốt cùng là làm cái gì khiến nhiều người hiểu lầm như vậy !!

“Lầu này là thế nào a !! Hai ta cũng mới quen biết có vài ngày, một bộ kịch cũng chưa có làm xong mà.”

“Cậu xem xem lầu chính phân tích, mỗi cái đều tinh tường, còn có ảnh dẫn chứng nha, àn, rất có logic.”

“Tôi sao lại thấy anh không có chút nào giống nhân vật chính của vụ này, có điều, giống như là đang xem kịch ý.” Từ Dịch Nhiên kéo lên trên cùng, xem phân tích của lầu chính.

Đại khái chính là XX – sama lúc trước có hai bộ kịch, đều là Diệp Lạc Vô Thanh làm hậu kỳ, cái này gọi là sau lưng lảng lảng nỗ lực a! Đây không phải là yêu thì là cái gì ! Tiếp theo là lần trên YY hai người TX và bị TX Ảnh khung bình luận trên YY lúc đấy vô cùng rõ ràng. Sau đó là ảnh Weibo của Từ Dịch Nhiên, cái nói về thầy giáo tuần tú dạy tiếng Anh, và bình luận lúc sáu giờ của Diệp Lạc Vô Thanh, bị phân tích thành “đang ghen”. Tiếp đến là ảnh cái status trên Weibo nói cùng thầy giáo tiếng Anh đi ăn cơm, Diệp Lạc Vô Thanh chỉ trả lời hai chữ “Ha ha”, lại một lần nữa bị xem là biểu hiện của “đang ghen”..... Cuối cùng là mấy phân tích thanh âm hai người có cảm giác CP cỡ nào, vân vân ...

Đọc điều thứ nhất, Từ Dịch Nhiên thế nào cũng thấy cách nói này rất gượng ép đi..... Rất nhiều hậu kỳ trường hợp cùng hợp tác chung với một CV, cái này cũng không thấy cái gì là JQ a. Sau đó xem sự thực được phơi bày phía sau (ảnh dẫn chứng) giảng đạo lý (thanh âm đầy cảm giác CP), Từ Dịch Nhiên không còn gì để nói.....

“Hậu kỳ đại nhân không cần góp vui chứ !! Đúng là làm trò, làm trò !” Từ Dịch Nhiên bực bội, tắt trạng mạng đi, quay về hướng Diệp Lạc đang cao hứng ở đầu kia gào thét.

“Có ai từng nói..... Cậu xù lông rất đáng yêu.” Nói xong câu đó, Diệp Lạc không nhin được cười.

“Anh mới mạnh, cả nhà anh đều mạnh !” Từ Dịch Nhiên tuy thích những thứ mạnh nhưng không có nghĩa cậu thích người khác nói cậu mạnh ! Dù sao cũng cậu cũng không phải là bé trai, mạnh chỉ dùng để miêu tả trẻ con đi !

“Khụ khụ Được, là làm trò , làm trò .”

Hai người dùng mấy phút để điều chỉnh lại tâm trạng.

“Được rồi, bắt đầu đi.”

“Nhớ kỹ mở ghi âm.”

“Được rồi, yên tâm đi, tôi nhớ rồi.” Từ Dịch Nhiên sốt ruột nói.

Lần đầu tiên Từ Dịch Nhiên gặp được một Diệp Lạc nghiêm chỉnh như vậy, lúc trước, khi phối kịch đều là tự phối một bản rồi đem giao cho hậu kỳ chế tác, rất ít khi có cơ hội cùng phối với người khác. Kỳ thực, khi hai người đối diện phối càng tìm được cảm giác tốt. Cảm xúc nghe ra cũng tương đối tự nhiên.

“Hôm nay thu trước một màn này đi. Còn lại lần sau tiếp tục.” Từ Dịch Nhiên vừa nói vừa lười biếng duỗi thắt lưng một cái.

“Ừ , được. Cậu khi nào có thời gian ?”

“Buổi tối thường có. Hậu kỳ đại nhân, số điện thoại của anh là bao nhiêu ?”

“18231.....” Diệp Lạc thuận miệng đáp. Từ Dịch Nhiên vốn định đứng dậy ghi lại, thế nhưng tự dưng thấy dãy số này sao quen quen. Còn Diệp Lạc mới nói xong liền hối hận, nhớ ra lúc trước hình như bọn họ từng cho nhau số điện thoại..... Quả nhiên chốc lát sau, điện thoại liền đổ chuông. Anh cười khổ tiếp máy.

“Thầy Diệp, thầy nói trên đời này sẽ có hai số điện thoại giống nhau như đúc sao ?” Giọng nói âm trầm của Từ Dịch Nhiên ở đầu dây bên kia truyền tới.

“Khụ khụ, cái đó” Diệp Lạc trầm mặc..... Không biết nên nói cái gì.

“Thầy đã sớm biết em là Từ Dịch Nhiên đi.”

“Cũng không có sớm, trước kia chỉ là cảm thấy giọng điệu có điểm tương tự, cậu lần trước phát status trên Weibo tôi mới khẳng định.”

“Vậy mà thầy còn đùa giỡn em ! Đùa vui lắm sao ?”

“Tôi không hề có ý đùa giỡn cậu.” Chính là cảm thấy cậu xù lông thực rất mạnh. Đương nhiên nửa câu sau là Diệp Lạc giữ lại trong lòng.

“Quên đi, xem lần trước thầy chiếu cổ em, không thêm so đo với thầy. Em cúp máy.” Từ Dịch Nhiên không đợi Diệp Lạc trả lời đã dập máy.

“Này, tôi nói hai người đây là làm gì ? Sửa kịch bản ? Tôi nhớ rõ các người đang phối cổ phong nhâ vân nha.” Thanh âm truyền đến triệt để khiến Từ Dịch Nhiên sửng sốt, tiếp theo liền thấy mã giáp của Lục Nhất Minh đặt giữa cậu và Diệp Lạc. Hình như vừa rồi cậu gọi điện thoại đã quên không đóng mạch, Diệp Lạc bên kia cũng không đóng. Cú điện thoại ban nãy có bao nhiêu, Lục Nhất Minh đã nghe được bấy nhiêu.....

“Ông thế nào mà vào được đây ??”

“YY của tôi thêm bạn tốt của ông nha, tìm rồi qua. May là tôi còn có một cái mã giáp, bằng không còn không vào được. Các ông vừa nãy nói lời thoại gì thế ?”

“Ông tới chậm, vừa kết thúc rồi.”

“Ha ha, tôi lại cảm thấy tôi tới lúc này mới là đúng lúc, cái gì nên nghe đều nghe được.” Lục Nhất Minh kiêu ngạo cười, “Chào thầy Diệp. Khi nào thầy có tiết ? Em cũng đến nghe a.”

Từ Dịch Nhiên gắng chịu đựng, gân xanh trên trán đều nổi lên.

“A, được, hoan nghênh.”

Từ Dịch Nhiên tắt luôn máy tính, nằm thẳng lên giường, nghĩ thế nào cũng thấy quỵ dị..... Cùng cậu phối CP dĩ nhiên lại là thầy Diệp !! Trời ạ , điên rồi !! Ngày mai còn có tiết Tiếng Anh, cậu làm sao đối mặt Diệp Lạc đây !

Tiết tiếng Anh ngày hôm sau, Trình Dục không có đến tìm cậu. Từ Dịch Nhiên cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Sau khi tan học, cậu chậm rì rì thu dọn đồ dùng, dự định quay về ký túc xá thì thấy một người đứng trước mặt.

“Thầy Diệp, có việc gì thế ?” Từ Dịch Nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Buổi tối mời cậu ăn cơm để bồi tội được hay không ?”

“Được. Nhưng mà em thích ăn món Tứ Xuyên, sợ thầy ăn không được.” Từ Dịch Nhiên trầm nghĩ quyết không bỏ qua, có cừu không báo là đồ ngốc, bị anh ta đùa giỡn lâu như vậy, dù thế nào cũng phải đòi lại.

“Ách, được. Vẫn đến quán Tứ Xuyên lần trước hả? Tối tôi gọi cho cậu.”

“Dạ, thầy Diệp, buổi tối gặp lại.”

Từ Dịch Nhiên tâm tình thư sướng, một đường vui vẻ chạy về ký túc xá. Nào ngờ thấy trên bàn có một cái phong bì, bên trên không có chữ nào, không có địa chỉ người gửi lẫn người nhận. Cậu cảm thấy khó hiểu, ký túc xá chỉ có mình cậu, hẳn không phải là gửi sai chỗ đi. Từ Dịch Nhiên mở ra, nhớ ra thứ cậu gần như quên mất

Từ Dịch Nhiên lấy di động, ấn một dãy số, điện thoại vừa thông liền hét lên.

“Nghiêm Uyên, anh có ý gì ? Một lần không được còn trực tiếp đến ký túc xá của tôi ! Sợ có người không biết anh sắp kết hôn hả !”

“Xin chào, xin hỏi cậu là ai ?” Đầu dây bên kia vang lên là một giọng nữ.

“Tôi tìm Nghiêm Uyên.”

“Nga, ngại quá, anh ấy đang tắm, cậu tìm anh ấy có việc gì không ?” Từ Dịch Nhiên lúc này mới kịp phản ứng. Người này chính là vợ chưa cưới của Nghiêm Uyên đi. Tâm cuối cùng cũng nguội lạnh.

“Không có gì, ngại quá, đã làm phiền.” Từ Dịch Nhiên vừa định treo máy chợt nghe đầu dây bên kia phát ra giọng nói vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, “Ai đó ?”

“A, không ai cả, gọi nhầm số.” Cô gái vội vàng tắt máy. Từ Dịch Nhiên nghe tiếng đô đô truyền ra trong điện thoại là ngẩn người. Cô gái kia vì sao lại muốn nói dối.....

Từ Dịch Nhiên cầm thiệp mời, lật đi lật lại nhiều lần, cảm thấy có phần kỳ quái.

Nghiêm Uyên đã đem thiệp mời gửi đến chỗ Đỗ Đình Phàm rồi, sao lại phải lần thứ hai đem thiệp đến tận ký túc xá của mình. Cậu nghĩ nghĩ một lúc, không cẩn thận liền ngủ mất.

Lần nữa mở mắt là lúc bị chuông điện thoại đánh thức.

“Alo, ai đó ?” Mới tỉnh ngủ, thanh âm có phần nghèn nghẹn của âm mũi.

“Ha a, cậu vẫn còn ngủ à ?”

“Ừ, không cẩn thận nên ngủ quên.” Từ Dịch Nhiên dụi dụi hai mắt, nhìn xem cảnh sắc ngoài trời đã phiếm đen.

“Tỉnh táo lại rồi đi ăn cơm đi, không còn sớm .”

“Ừ, thầy đợi một lát, em lập tức tới.”

Từ Dịch Nhiên dùng nước lạnh rửa mặt rồi đi xuống lầu, mới ra đã thấy một đứng ở cửa ký túc xá. Càng nhìn cậu bỗng nhiên lại cảm thấy, người kia đứng giữa đám người dường như đang phát sáng.

Thân hình không phản đối, diện mạo càng không phản đối, ngay cả khí chấtTừ Dịch Nhiên có phần tự ti.

“Sao vừa nhìn thấy tôi liền ử rữ vậy, cậu không phải là vẫn còn tức giận chứ.”

“Không có, đi thôi.” Từ Dịch Nhiên nói xong thì tự hướng bản thân về phía trước, mặc Diệp Lạc đi theo sau.

Lúc trước chỉ xem anh ta là thầy giáo, hiện tại tự nhiên lại có thêm một cái thân phận khiến Từ Dịch Nhiên càng thêm thoải mái.

“Khụ, cái kia, em còn phải gọi thầy là thầy Diệp ?”

“Tùy cậu đi, gọi thế nào cũng được.”

“Đột nhiên cảm thấy rất can đảm nha ! Rất kỳ lạ a ! Như là xuyên qua một lần rồi lại xuyên tiếp” Từ Dịch Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm. Bất thành lời cảm thấy trên trán ấm áp.

“Đi đường phải ngắt đầu, bằng không rất dễ đâm vào đuôi xe.” Diệp Lạc ở bên cạnh cười nói. Cậu quay đầu nhìn anh một cái, “Nga.” Sau đó ngoan ngoãn ngắt đầu mà đi.

Quả nhiên thực sự không có xuyên qua lần hai, thầy giáo thì vẫn chính là thầy giáo..... Diệp Lạc nhìn bộ dáng cậu nghe lời, khoe miệng khe nhếch lên. Trong đầu thoáng hiện lên ba chữ : Đúng là manh.

Hoàn chương 21.

(1)LZ = (Lou1zheng1) = lầu chính.

22. Chương 22

Hai người đi đến trước cửa quán ăn Tứ Xuyên.

“Vẫn ăn các món lần trước sao .”

“Dạ, được.”

Diệp Lạc thuận thực gọi tên mấy món, Từ Dịch Nhiên không nghĩ tới trí nhớ anh ta tốt như vậy.

“Xin chờ một chút.” Nhân viên phục vụ sau khi ghi lại liền chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.”

“Xin hỏi còn cần thêm gì ạ.”

Từ Dịch Nhiên nhìn nhìn Diệp Lạc một chút, “Các người ở đây có món nào không cay không ?”

“Dạ, có. Xin hỏi cậu muốn gọi món nào ?”

“Vậy tùy tiện mang hai món không cay lên .”

“Được. Xin chờ chút.”

“Chúng ta có hai người, có thể ăn hết nhiều vậy sao ?”

“Anh không phải là không quen ăn cay sao, chẳng lẽ lại muốn bị tiêu chảy ?” Biết Diệp Lạc chính là Diệp Lạc Vô Thanh rồi, cậu chột hời hợt lại ngày cậu cùng anh ăn cơm, tới đó anh tựa hồ là bị tiêu chảy đi.

“Ha ha, cậu nhớ kỹ thật.” Diệp Lạc mỉm cười nhìn cậu.

“Tôi trí nhớ rất tốt mà.”

Một mảnh trầm lặng kéo dài, tận đến khi từng món ăn được đưa lên.

“Thầy Diệp, anh vì cái gì lại đến trường đại học làm giáo viên a ? Trông anh cùng lắm chỉ hơn tôi vài tuổi thôi.”

“Tôi học nhảy cấp, trường này là trường cũ của tôi, tốt nghiệp xong liền ở lại công tác.”

“Nga, vậy anh cũng là hệ Tiếng Anh ?”

“Không phải, tôi là hệ Công nghệ thông tin.”

Hệ Công nghệ thông tin dạy tiếng Anh Thật lợi hại.

“Kỳ thật làm giáo viên không phải nguyện vọng của tôi, tôi là nghĩ muốn chính mình làm nên sự nghiệp, thế nhưng lệnh cha khó trái. Cho nên tôi mới đáp ứng cha ở trường này dạy hai năm mới có thể tự lập sáng dựng nên sự nghiệp của chính mình.”

Con nhà có tiền a.... Tuy là tình tiết yêu ghét bình thường.

“Nghĩ cái gì đấy ?” Diệp Lạc thấy Từ Dịch Nhiên ở một bên ngáy người, đưa tay đến trước mặt cậu huơ huơ.

“Hả. Không có gì, chỉ cảm thấy anh rất lợi hại.”

“Ha ha, về sau máy tính của cậu có chuyện gì có thể tìm tôi, tôi giúp cậu sửa miễn phí, yêu .”

“Ừ, được.” Từ Dịch Nhiên thuận miệng đồng ý, đôi đũa trên tay cũng không ngừng gắp.

Hai người cơm nước xong xuôi cũng đã tám giờ, bắt đầu chậm chậm quay về ký túc xá.

“Tôi lên trước đây, thầy Diệp, tạm biệt.”

“Ừ, tạm biệt .”

Phất phất tay, Từ Dịch Nhiên chạy về phòng. Cậu cũng giống như thường mở máy vi tính

Đen xì Vẫn là đen xì

“A !! Diệp Lạc, anh đúng là đồ miệng quạ đen !!! Có cần chuẩn như vậy không !!!!”

Từ Dịch Nhiên liền cầm lấy điện thoại gọi qua.

“Thầy Diệp .”

“Ân ? Làm sao vậy .”

“Thực sự bị anh nói trúng !! Máy tính của tôi bật không lên !!”

“A, vậy cậu chờ một chút a, tôi đến sửa cho cậu.”

Diệp Lạc nói rồi, trong chốc lát liền xuất hiện ở ký túc xá của Từ Dịch Nhiên.

“Làm sao vậy ?”

“Máy tính bật không lên.”

“Cậu cắm dây điện vào chưa .”

“Anh cho rằng tôi ngu ngốc như vậy sao !!”

Diệp Lạc cười cười khiến Từ Dịch Nhiên càng thêm buồn bực. Từ lần trước quên ghi âm, liền bị người này coi là một đứa trẻ ngu ngốc mà đối xử.

Diệp Lạc xem xét cái máy, ngồi xuống sờ sờ, chạm chạm vài cái, chỉ lát sau, máy tính liền thuận lợi khởi động. Từ Dịch Nhiên rót chén nước đưa cho Diệp Lạc.

“Cậu đăng nhập QQ xem được chưa.” Diệp Lạc đứng lên nhường chỗ cho Từ Dịch Nhiên ngồi trước máy tính. Cậu nhấp mở biểu tượng QQ.

“Ân, lên được rồi.”

Từ Dịch Nhiên nhấp vào biểu tượng QQ đang nhún nhảy.

XXXXX : Lão đại nói có ca hội mà !! Không phải là tám giờ sao !

Từ Dịch Nhiên đọc được mấy lời này, trong nháy mắt liền hỗn độn ! Cậu sao lại quên việc này chứ. Tối qua các nàng đã bắt cậu phải lên YY tổ chức ca hội, còn uy hiếp nói phải kêu hậu kỳ đại nhân lên Ngày hôm qua bắt được chân tướng đã nhất thời kích động mà đem chuyện này vứt ra sau đầu.

Từ Dịch Nhiên xoay qua nhìn người đằng sau.

“Ách, làm sao vậy ?” Diệp Lạc nhìn biểu tình của Từ Dịch Nhiên, ngờ vực hỏi.

“Khụ khụ, cái này, tôi quên nói cho anh. Đám em gái muốn tôi mang anh đến ca hội. Anh có tiện không ?”

“Ừ, được a.”

Từ Dịch Nhiên vừa nói chuyện với Diệp Lạc vừa lên YY, đã đến muộn rồi Phải tiết kiệm thời gian a !

“Ừm, số YY của anh là bao nhiêu .”

“Chúng ta không phải đều cùng ở đây sao, hai ta dùng chung một cái là được.”

Từ Dịch Nhiên mở kênh, biểu tượng hiển thị đang load, vì thế liền quay ra nói, “ Không được, phải tránh bị nghi ngờ, một lát nữa lên YY của anh đi, anh dùng của anh, tôi dùng của tôi.”

“Rất phiền toái đi.”

“Thế không phải là để tránh bị nghi ngờ sao ! Nhanh lên, tới đăng nhập số của anh đi.” Từ Dịch Nhiên xoay người mở thêm một cái YY, thế nhưng khi nhìn thấy khung bình luận, cậu liền kinh hãi.

[Lão đại không cần phải tránh bị nghi ngờ, chúng tôi đều nghe được.]

[Quả nhiên chỉ số IQ thấp đến đáng thương Lão đại, chúng tôi không cứu được cậu nữa.]

[Lão đại, các người cô nam quả nam , buổi tối chung phòng có thật là tốt không ??]

[Lão đại quyết hạ gục hậu kỳ đại nhân đi !]

[JQ tràn đầy a !! Nhập học không giải thích !]

[Cái này là quyết tâm đùa giả thành thật sao ! Hu hu hu hu ~~ vô cùng vừa lòng đẹp ý.]

Kế tiếp là đủ mọi loại lời bình .

[Lão đại, hậu kỳ đại nhân, các người nhất định phải hạnh phúc !]

Một câu bình này mà phát đầy cả màn hình.

Từ Dịch Nhiên , cậu lần trước rời phòng thì để mở tự do mở mạch , lúc đi vào đã quên mất !

“Các người nói mò cái gì đấy ! Anh ta là đến giúp tôi sửa máy tính !”

[Nga ~ nguyên lai là buổi tối đến sửa máy tính a.]

[Chúng tôi là u mê, u mê ~]

[Khụ khụ, gió lớn quá, tôi cái gì cũng không nghe được !]

Từ Dịch Nhiên nhìn chằm chằm nhân số trong phòng tăng mạnh, từng giọt mồ hôi lạnh rớt xuống, sức mạnh của bát quái thật đúng là cường đại

Từ Dịch Nhiên xoay người nhìn Diệp Lạc vẫn đang mỉm cười như trước.

“Anh vừa nãy có thấy kênh bình luận nhắc đến chúng ta không !”

Diệp Lạc đỡ trán, chỉ chỉ phía sau cậu. Từ Dịch Nhiên quay lại nhìn.

[Lão đại khởi binh vẫn tội sao]

[Lão đại thẹn thùng Hỏa mạnh ! Chấm nước mắt]

[Hậu kỳ đại nhân hảo sủng tiểu thụ ~]

[Hậu kỳ đại nhân quyết đoán đem lão đại áp đảo TJ (1) đi !]

A A A ! Trong đầu Từ Dịch Nhiên hiện tại chỉ hiện lên một câu : Quả đúng là chỉ số IQ thấp đến đáng thương ! Cậu lại quên đóng mạch rồi !

“Tình trạng hôm nay không tốt, hôm khác tiếp tục, tôi xuống trước, mọi người ngủ ngon.” Từ Dịch Nhiên nói liền một hơi, sau đó không xem mọi người phản ứng, quả quyết tắt YY. Không còn mặt mũi gặp người nữa !!

“Ha ha ha ha . Cậu có cần phải mạnh đến thế này không”

“Anh mới mạnh ! Cả nhà anh đều mạnh !!” Từ Dịch Nhiên uể oải a uể oải ! Hôm nay đúng là trúng tà rồi ! Diệp Lạc đứng dậy đặt chiếc cốc lên bàn, không cẩn thận nhìn thấy một cái thiệp mời đám cưới ở góc bàn. Anh cầm lên nhìn lại bị Từ Dịch Nhiên ở phía sau đoạt lại.

“Ách, thật ngại quá a.” Nhìn biểu cảm cứng ngắt trên mặt Từ Dịch Nhiên, Diệp Lạc áy náy lên tiếng.

“Không có gì .” Từ Dịch Nhiên diên vô biểu tình, đem cái thiệp kẹp vào giữa đám sách trên giá. Bầu không khí có phần kỳ quái

“Tôi về trước đây.”

“Ân, tạm biệt.”

Ba ngày sau Nghiêm Uyên kết hôn, mà tức cười nhất là ngày đó vừa vặn là sinh nhật Từ Dịch Nhiên. Từ Dịch Nhiên hiển nhiên sẽ không tự mình đa tình đem hai chuyện này gắn với nhau.

Cậu suy nghĩ một chút về cú điện thoại kỳ lạ ban ngày, cô gái kia tại sao lại nói dối. Có chút mạo danh kỳ diệu (2) lấy cái thiệp cưới ra, cậu rốt cuộc là có muốn đến lễ cưới của Nghiêm Uyên hay không ? Nếu như nói với Lục Nhất Minh, không cần nghi ngờ, cậu ta chắc chắn sẽ nói để mình đi, còn có thể kèm theo ân cần đem mười tám đời tổ tông của Nghiêm Uyên ra hỏi thăm một lượt. Chính cậu đi ?

Đang trong lúc nghĩ ngợi thì có âm báo tin mới của QQ.

Diệp Lạc Vô Thanh : Còn chưa ngủ sao.

XXOO : Ừ, đang nghĩ vài chuyện.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ừ, vậy hả. Là như thế nào ?

XXOO : Cùng tôi đi tham dự một cái lễ cưới được không.

Tuy rằng cậu và Diệp Lạc cũng không phải là rất quen thuộc, thế nhưng hiện tại mà nói, Diệp Lạc chính là lựa chọn tốt nhất đi.

Ở máy tính bên kia, Diệp Lạc nhìn những lời này, nghĩ đến cái thiệp cưới đó, có thể hiểu được đại khái chuyện gì đang xảy ra.

Diệp Lạc Vô Thanh : Ừ , được.

XXOO : Cảm ơn.

Hai người đang trò chuyện thì diễn đàn thông báo tin.

XXOO – số 1 : Lão đại không phúc hậu ! Ném hai, ba nghìn người lại mà chạy ! Các GN(3) rất oán niệm !

XXOO – số 2 : Cầu lão đại và hậu kỳ đại nhân tăng thêm một màn ! Ngày mai, ngày mốt phải hai màn mới được !

XXOO – số 3 : Các người muốn chúng ta mỗi ngày không chú ý chứ gì ! Không cần suốt ngày ân ái thân thiết thế ! Làm cho toàn thể độc thân như chúng ta đổ kị !

XXOO : ()

Diệp Lạc Vô Thanh : Ha ha.

XXOO – số 4 : Aiya, quả nhiên là CP ! Xuất hiện cũng đồng bộ như vậy ! Rất ăn ý !

XXOO – số 5 : Hảo đáng yêu

~~XXOO : Ca hội hoãn vô thời hạn .

XXOO – số 1 : A A A A A! Lão đại không thể như thế !

XXOO – số 2 : Hậu kỳ đại nhân nhanh lên xoa dịu, xoa dịu lão đại đi !

XXOO – số 3 : Mau vuốt lông !!

Diệp Lạc Vô Thanh : Tôi cảm thấy lão đại các người khi xù lông rất mạnh ^-^

XXOO – số 1 :

XXOO – số 2 :

XXOO – số 3 :

XXOO – số 4 : Tôi nhịn không được nữa rồi ! Hậu kỳ đại nhân quá mạnh, ngưỡng chừng !!

XXOO – số 5 : Như lâu trên.

Diệp Lạc Vô Thanh : ^-^

XXOO : ()

XXOO – số 1 : Vì sao tôi lại có cảm giác nghịch CP.

XXOO – số 2 : Như trên.

XXOO – số 3 : Đó là nụ cười phúc hắc Các người không hiểu

~~XXOO – số 4 : Lão đại khẳng định đang bối rối .

XXOO – số 5 : Cầu lão đại nói rõ nguyên nhân.

Hoàn chương 22 .

(1)TJ = (Tai4jian4) = Thái giám.

Không phải là như các bạn đang nghĩ đâu :> TJ ở đây là để chỉ anh công khiến anh thụ bó tay, không làm gì được như thái giám bất lực ý.

(2)”Mạc danh kỳ diệu” = Không hiểu gì cả.

(3)GN = (Gu1niang) = cô nương.

23. Chương 23

XXOO : Mọi người ngủ ngon.

XXOO – số 1 : Kỹ thuật bỏ trốn của lão đại rất kém nha.

XXOO – số 2 : Không linh hoạt, một chút kỹ thuật cũng không có.

Diệp Lạc Vô Thanh : ^-^ Lão đại các người thẹn thùng rồi, các người chớ TX cậu ấy.

XXOO – số 3 : Hậu kỳ đại nhân không phúc hậu ! Rõ ràng là anh một mực TX lão đại.

XXOO – số 4 : Mà vì sao hậu kỳ đại nhân hôm nay thực vui vẻ nha ^-^ cái emo này , hậu kỳ đại nhân, anh là công hả ! Emo này rất đáng yêu nha !

Diệp Lạc Vô Thanh : ^-^

XXOO – số 5 : Chúng tôi chịu thua rồi <(= _ |||)>

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã qua ba ngày.

Vì tham dự lễ cưới không thể quá giản dị, Từ Dịch Nhiên ban ngày bèn đi mua âu phục, thuận tiện còn mua cho Diệp Lạc một bộ.

Sáng sớm ngày hôm sau, cậu cầm y phục chạy đi tìm Diệp Lạc.

“Này, cho anh.”

“Yêu, tham gia lễ cưới còn được tặng quần áo sao.” Diệp Lạc đón lấy bộ âu trang.

Anh vào phòng trong thay đồ. Quần áo là Từ Dịch Nhiên áng chừng mà mua, vốn nghĩ tạm mặc một lần, đỡ cho phải đổi lại. Không nghĩ tới lại vô cùng vừa vặn.

“Đi thôi .”

“Àn.”

Hai người ngồi xe, đến nơi tổ chức hôn lễ đã có không ít người. Mà đôi nam nữ đứng ở cửa chính là Nghiêm Uyên và vợ chưa cưới của hắn đi.

Từ Dịch Nhiên hướng bên kia đi đến, Diệp Lạc theo ngay phía sau.

“Nghiêm đại ca, chúc mừng anh.” Từ Dịch Nhiên thản nhiên vươn tay, mặc Nghiêm Uyên nhìn đến ngăn người, thần sắc đích thị là không ngờ cậu sẽ đến. Từ Dịch Nhiên cười cười, vừa định buông tay xuống thì Nghiêm Uyên lại lập tức nắm lấy.

“Nhiên, em”

“A, chị dâu thật xinh đẹp.” Từ Dịch Nhiên bất động thanh sắc rút tay về, nói với cô gái bên cạnh.

“Chào cậu, cảm ơn đã đến tham gia hôn lễ của chúng tôi.” Nói xong liền khoác tay lên cánh tay Nghiêm Uyên. Giọng nói quen thuộc chính là của cô gái đã cầm máy lần trước.

“Nên mà , nói thế nào đi chẳng nữa thì em cùng Nghiêm đại ca cũng đã nhận thức bảy năm trời, không tham gia sao được.” Từ Dịch Nhiên cười nhìn sang Nghiêm Uyên, “Nghiêm đại ca, hôn lễ của anh, em nhất định sẽ tham gia, nhưng mà anh đã gửi cho em nhiều thiệp mời quá. Em thu được những hai cái nè.” Từ Dịch Nhiên từ trong túi đưa ra hai cái thiệp mời giống nhau như đúc. Cậu liếc mắt nhìn thấy cô dâu thoáng sửng sốt. Nghiêm Uyên nhìn hai cái thiệp kia cũng có chút bất ngờ.

“Tiểu Nhiên, đừng quấy rầy bọn họ tiếp khách nữa, chúng ta vào trước đi.” Diệp Lạc ở phía sau thấp giọng nói, nhưng cũng đủ để hai người kia nghe được. Tay anh nhẹ nhàng đặt trên lưng Từ Dịch Nhiên. Cậu tươi cười , nói với Nghiêm Uyên, “Em vào trước đây, không quấy rầy hai người.”

Từ Dịch Nhiên đi vào bên trong liền thấy được ba mẹ Nghiêm Uyên. Mà khi bọn họ thấy Từ Dịch Nhiên, ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc. Kinh ngạc gì hả ? Từ Dịch Nhiên đương nhiên hiểu rõ. Bọn họ ngạc nhiên khi thấy Từ Dịch Nhiên lại đi dự đám cưới của người yêu, à không, là người yêu cũ.

“Chào bác trai, bác gái.”

“A, là Tiểu Nhiên hả, cũng đã lớn như vậy rồi.” Nghiêm phụ nhìn Từ Dịch Nhiên đành miễn cưỡng cười. Từ Dịch Nhiên còn nhớ rõ ánh mắt bọn họ nhìn cậu khi biết Nghiêm Uyên cùng cậu quen nhau. Là hận không thể đem cậu xắt ra thành từng mảnh.

“Bác trai nhìn qua vẫn còn rất trẻ nha.”

Nghiêm phụ nhìn Diệp Lạc bên cạnh Từ Dịch Nhiên, trong ánh mắt mang theo đủ khinh thường.

“Nghiêm đại ca lấy được chị dâu xinh đẹp, bác rất nhanh có thể bế cháu rồi.” Từ Dịch Nhiên đối với Nghiêm phụ cười nói.

“Cảm ơn cháu, bác nhận lấy lời chúc của cháu.”

“Tiểu Nhiên nhi, sao ông lại tới đây !” Từ Dịch Nhiên đang theo Nghiêm phụ chào hỏi, lại nghe được từ phía sau có thanh âm Lục Nhất Minh.

“Ách tôi” Lục Nhất Minh đem Từ Dịch Nhiên kéo sang một bên.

“Ông làm cái gì hả, ông tới chỗ này làm gì .”

“Tôi nếu như không đến thì là thật sự thua rồi, tận mắt chứng kiến đám cưới mới có thể triệt để quên đi hần.”

“Còn tôi là bị ba mẹ bắt đi. Bằng không đánh chết tôi cũng không đến. Còn muốn nhanh kết thúc để quay về làm sinh nhật cho ông nữa !”

“Không sao .”

Lục Nhất Minh lo lắng nhìn Từ Dịch Nhiên.

“Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta ngồi vào bàn đi.” Đỗ Đình Phàm và Diệp Lạc đi về phía bọn họ.

“Tiểu Nhiên nhi, chúng ta tới ngồi chung một bàn.”

“Àn.”

Lục Nhất Minh kéo Từ Dịch Nhiên tìm một chỗ thật ít người ngồi xuống, Đỗ Đình Phàm và Diệp Lạc chia nhau ngồi hai bên trái phải của bọn họ.

Lát sau, toàn bộ hội trường đều ổn định, bắt đầu cử hành hôn lễ. Đuôi mắt Từ Dịch Nhiên có chút ướt ướt, Lục Nhất Minh bên cạnh gắt gao nắm lấy tay cậu. Tất cả đều rơi vào mắt Diệp Lạc.

Kế tiếp là tuyên thệ và trao nhẫn.

Cả hội trường đều đứng lên, tiến về phía trước.

Sau khi kết thúc, cô dâu , chú rể đi lần lượt từng bàn kính rượu và nói lời cảm tạ.

Cho đến lúc đi đến bàn Từ Dịch Nhiên, Nghiêm Uyên đứng nửa ngày mà không nói được câu nào.

“Yêu, Nghiêm ca đây là phân biệt đối xử a, làm sao đi đến bàn chúng ta lại không nói câu nào chứ.”

“Anh ấy chắc có điểm say rồi, đã uống không ít mà.” Cô dâu bên cạnh mở lời giải vây cho Nghiêm Uyên.

“Ha ha, chị dâu thật đúng là hiền thê , ách Còn chưa đến lúc nói mấy chữ này, Ha hả.” Lục Nhất Minh nói những lời kỳ quái, khiến khuôn mặt cô dâu đã phỉếm hồng.

“Học trưởng, chúc mừng anh.” Đỗ Đình Phàm ở một bên nâng chén rượu chạm nhẹ vào Nghiêm Uyên.

“Nghiêm đại ca, tân hôn khoái hoạt.” Từ Dịch Nhiên cũng giơ chén rượu cùng Nghiêm Uyên chạm một cái.

Đáng lẽ có nhiều bàn như vậy, chú rể giữ ý, mỗi bàn uống một ngụm là được rồi, hướng hồ tửu lượng của Nghiêm Uyên cũng không tốt lắm. Nhưng lần này, hần lại đem cả ly rượu uống cạn.

“Cảm ơn.” Nụ cười còn bao hàm tia tuyệt vọng. Lục Nhất Minh cũng không còn nói gì.

Nghiêm Uyên đi rồi, Từ Dịch Nhiên một mình ngồi uống rượu giải sầu, ba người xung quang cũng không ai ngăn cậu lại. Tùy ý để hơn phân nửa bình rượu trôi vào bụng Từ Dịch Nhiên, khi cậu lần thứ hai cầm lấy bình rượu, dự định rót thêm chén nữa thì Lục Nhất Minh ngăn lại.

“Tôi cùng ông uống.” Dứt lời liền trực tiếp tu cả chai. Từ Dịch Nhiên khui một chai khác, học theo bộ dáng của Lục Nhất Minh mà uống.

“Được rồi, đủ rồi.” Đỗ Đình Phàm đoạt lấy bình rượu trong tay Lục Nhất Minh, Diệp Lạc cũng đoạt được bình trong tay Từ Dịch Nhiên. Lục Nhất Minh hiển nhiên là đã say rồi, lập tức muốn uống rượu như điên.

“Tôi đem cậu ấy về trước. Thầy Diệp, nhờ thầy chăm sóc Dịch Nhiên.” Đỗ Đình Phàm nói xong, chào Nghiêm Uyên một cái liền đưa Lục Nhất Minh rời đi.

Kỳ lạ nhất là Từ Dịch Nhiên. Hôm nay cậu uống còn nhiều hơn Lục Nhất Minh, thế nhưng nửa điểm say cũng không thấy.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Diệp Lạc nói với Từ Dịch Nhiên.

“Ừ, chào Nghiêm đại ca đã rồi đi.” Từ Dịch Nhiên đứng dậy, đi về phía Nghiêm Uyên, Diệp Lạc bước theo sau.

“Nghiêm đại ca, chúng em đi trước, chị dâu tân hôn khoái hoạt.”

“Cảm ơn.” Về mặt cô dâu đầy sáng lạn.

“Ừ, dọc đường cẩn thận.”

Diệp Lạc dìu Từ Dịch Nhiên ra ngoài.

Có lẽ lúc này rượu mới phát huy tác dụng, Từ Dịch Nhiên cảm thấy có chút váng vất. Vì thế trọng lượng cả cơ thể đều đặt trên người Diệp Lạc. Nghiêm Uyên nhìn theo hai bóng hình đang lỵ khai, trong lòng cười khở.

Xuống khỏi xe taxi, Từ Dịch Nhiên đã ngủ rồi. Diệp Lạc nhìn cậu đang say ngủ, miệng cười cười công cậu lên lưng.

Đi tới được ký túc xá, Diệp Lạc đem cậu thả lên giường.

“Ân ~” Từ Dịch Nhiên hừ nhẹ một tiếng liền mở mắt. Diệp Lạc thấy cậu giống như đã thanh tỉnh.

“Mình muốn quên hẳn ! Mình thực sự muốn quên hẳn.” Từ Dịch Nhiên tự nhủ với bản thân cái gì đó. Diệp Lạc tới thật gần mới nghe ra được câu này.

“Để tôi giúp em quên hẳn, được không ?” Diệp Lạc kề sát vào lỗ tai Từ Dịch Nhiên , khẽ nói.

“Hắc hắc, được.” Từ Dịch Nhiên ngây ngô cười. Diệp Lạc thân cận dựa gần vào cậu, có thể ngửi thấy được mùi hương thơm mát tỏa ra từ con người kia. Từ Dịch Nhiên lúc này, hai gò má bị men say nhuộm thành một mảng phấn hồng, đôi môi bóng mịn, mềm mại. Diệp Lạc nhìn nhìn cái miệng he hé của cậu, cúi người hôn xuống.

Chờ Diệp Lạc nghĩ được tiếp theo nên làm gì thì Từ Dịch Nhiên đã sớm ngủ say như chết mất rồi.

“A, ngủ thật thoải mái !” Diệp Lạc cười khở một cái, từ trên người Từ Dịch Nhiên đứng dậy, đi về phía phòng tắm.

Từ Dịch Nhiên hôm sau tỉnh lại,vỗ vỗ cái đầu đau nhức, rồi nhận ra bản thân lại ở phòng Diệp Lạc. Gặp quỷ rồi. Hai lần say rượu đều ở chỗ này.

Lại nghĩ đến chuyện đã phát sinh ngày hôm qua. Được rồi, hôm qua Nghiêm Uyên đã kết hôn, cũng là sinh nhật hai mươi mốt của cậu. Sau đó ? Cậu uống rất nhiều rượu, cùng Nghiêm Uyên nói lời từ biệt, sau đó thì không nhớ gì nữa.

Làm sao lại cảm thấy hôm qua tựa hồ cái gì đó mềm mềm chạm trên môi. Từ Dịch Nhiên đưa tay sờ sờ hai cánh môi. Nằm mơ sao ?

“Tỉnh ? Đến, ăn cháo.” Khi Diệp Lạc bưng cháo tiến vào liền thấy Từ Dịch Nhiên ngây ngốc ngồi trên giường vuốt ve đôi môi.

“Cảm ơn thầy Diệp.”

“Khụ khụ, cái đó, em có thể sửa cách gọi đi không ?”

“Dạ ?” Đang ăn cháo, Từ Dịch Nhiên ngờ vực nhìn Diệp Lạc.

“Quên đi, em ăn tiếp đi.” Diệp Lạc có phần bất đắc dĩ, quả nhiên lúc người ta uống say thì sẽ không nhớ gì cả ! Anh thực sự lằm thời cơ sao !

“Tối hôm qua lại gây phiền toái cho thầy rồi.” Từ Dịch Nhiên ngại ngùng gãi đầu.

“Không có gì, không phiền.”

“Em về trước đây, Thầy Diệp, tạm biệt.”

“Ừ, tạm biệt.”

Lúc Từ Dịch Nhiên về lại ký túc xá liền thấy một người ngồi trước cổng, đến gần nhìn mới phát hiện chính là Trình Dục.

“Này, cậu sao lại ở đây ?”

Trình Dục nghe được âm thanh, khẽ ngẩng đầu nhìn người trước mặt cười cười, “Tiểu Nhiên, cậu đã về rồi.”

“Cậu ở chỗ này làm gì ?”

“Tôi chờ cậu cả đêm .” Trình Dục nói chuyện có chút khó nhọc. Từ Dịch Nhiên nhìn kỹ mới thấy môi Trình Dục đã trắng bệch rồi.

“Cậu làm sao vậy ?”

“Mắc mưa, lại ngồi ngoài này cả đêm, có lẽ là phát sốt rồi.” Trình Dục chậm chạp nói, “ Học trưởng nói hôm qua là sinh nhật cậu, tôi nghĩ đến cậu sẽ quay về, liền đứng đây chờ cậu, cùng cậu mừng sinh nhật.” Trình Dục vịn vào tường, cố sức đứng lên. Từ Dịch Nhiên nhìn hẩn thành ra cái dạng này liền đưa tay nâng hẩn dậy, mở cửa ký túc xá, để hẩn nằm lên giường chính mình. Sờ sờ lên trán hẩn, thật sự là sốt rồi.

Từ Dịch Nhiên lấy chăn đắp lên người hẩn.

“Cậu trước cứ nằm đi, tôi đi mua chút gì cho cậu ăn.” Tâm trí Trình Dục đã trở nên mờ hồ, túm chặt lấy tay Từ Dịch Nhiên không cho cậu đi. Từ Dịch Nhiên đành lấy di động, gọi cho Lục Nhất Minh.

“Alo ?”

“Dĩnh Phàm ca ? Lục Nhất Minh đâu ?”

“Hẩn say rượu nên giờ đang cực kỳ khó chịu. Làm sao vậy ?”

“Nga, không có việc gì, anh hảo hảo chăm sóc cho nó đi. Tôi cúp.”

Tắt máy rồi lại gọi sang cho Diệp Lạc.

“Thầy Diệp, thầy giúp em mua cháo và thuốc cảm mạo được không , thuốc hạ sốt là được.”

“Em không phát sốt, là ở chỗ em đang có người bị sốt.”

“Dạ, làm phiền thầy.”

Từ Dịch Nhiên treo máy, ngồi ở bên giường nhìn một bàn tay bị Trình Dục nắm chặt không buông.

Hoàn chương 23.

24. Chương 24

Diệp Lạc đẩy cửa phòng ngủ của Từ Dịch Nhiên, chứng kiến một cảnh như vậy.

Từ Dịch Nhiên ngồi bên giường, tay bị người đang nằm trên giường nắm lấy gắt gao. Mà con người đang nằm trên giường kia, hai mắt nhắm chặt, miệng không ngừng lẩm bẩm cái gì đó, khí sắc yếu ớt.

“Đây là làm sao vậy ?” Diệp Lạc đem cháo và thuốc hạ sốt mới mua đặt bên giường.

“Thầy Diệp, thầy tới rồi.” Từ Dịch Nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Lạc, “Hôm qua hẩn mắc mưa, lại còn ngồi trước cổng ký túc xá cả đêm. Có chút phát sốt. Thầy có thể giúp em rót chén nước được không. Cho hẩn uống thuốc trước.”

“Giấy hướng dẫn nói thuốc này phải uống sau khi ăn. Trước tiên uy hẩn ăn đã.” Diệp Lạc đem thuốc đặt lên bàn, mở bát cháo mới mua ở bên ngoài.

“Để em uy hẩn ăn đi.” Từ Dịch Nhiên định bụng đón lấy bát cháo trong tay Diệp Lạc.

“Không cần, tay em còn bị hấn cầm mà, để tôi đi.” Diệp Lạc trong thâm tâm thầm nghĩ, tên nhóc này lấy đầu ra phúc phần như thế ! Đã cầm tay rồi còn muốn người ta hầu hạ ăn cơm !

Diệp Lạc nâng Trình Dục lên, ngồi đằng sau hấn, cầm thìa uy hấn ăn cháo. Từ Dịch Nhiên nhìn tình cảnh này mà thấy buồn cười.

“Em cười cái gì ?”

“Ha ha, chính là cảm thấy đáng vẻ này Ha ha” Từ Dịch Nhiên chỉ tư thế của hai người, nhìn sao cũng thấy kỳ quặc. Diệp Lạc nhìn nhìn một chút dần cũng hiểu được, cái tư thế gì đây a !! Bèn lập tức để Trình Dục nằm thẳng lên giường. Mặc cho hấn thoải mái hay không, trực tiếp đem cháo đút vào miệng.

Kỳ thật, Diệp Lạc đỡ Trình Dục như vậy cũng là do thói quen.

Đem phần lớn cháo đút cho Trình Dục ăn hết, Diệp Lạc lại đem chén nước đến cho Trình Dục uống thuốc. Một lát sau, hấn liền nặng nề ngủ say, lực đạo cầm tay Từ Dịch Nhiên liền buông lỏng.

Từ Dịch Nhiên nhu nhu một chút bàn tay có phần tê dại, cười khổ nhìn Diệp Lạc, “Lại làm phiền thầy, thực ngại quá. Em ở đây cũng chỉ quen biết có vài người.”

“Không có gì .” Diệp Lạc lại nghĩ trong lòng, chăm sóc em, tôi rất thích, thế nhưng hôm nay lại đến giúp em chăm sóc tình địch là sao ! Dù vậy nhưng bề ngoài chỉ cười cười, cái gì cũng không để lộ.

Từ Dịch Nhiên nhìn về Trình Dục đang nằm trên giường mà thở dài.

Đột nhiên điện thoại Từ Dịch Nhiên đổ chuông, là Lục Nhất Minh gọi đến.

“Alo, Tiểu Nhiên nhi, vừa tìm tôi có việc gì ?”

“Ông tỉnh rồi? Đầu còn đau không ?”

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi. Nói ông hôm qua cũng uống không ít, sao lại không sao chứ.” Lục Nhất Minh oán trách ! Say rượu thật khó chịu mà !

“Ách, có thể là do cách Đỗ Dĩnh Phàm chăm sóc ông có vấn đề đi.” Từ Dịch Nhiên cười cười. Bên kia hồi lâu cũng không có tiếng đáp lại, tiếp theo là tiếng Đỗ Dĩnh Phàm tựa tiểu phi tiểu, “Anh cái gì cũng không làm với em ! Thật đấy !” Nghe khẩu khí như tuyên thệ, Từ Dịch Nhiên bật cười.

“Ông còn chưa nói vừa rồi tìm tôi có việc gì a.”

“Nga, chính là học đệ của ông, hôm qua dầm mưa đứng trước cửa ký túc xá cả đêm, sau đó liền phát sốt.”

“Cái gì ?! Hấn hiện tại thế nào ?”

“Không việc gì, mới uống thuốc xong, giờ đang ngủ.”

“Vậy ông hảo hảo chăm sóc hấn nha. Tôi xem có thể đoán được vì sao hôm qua hấn đợi ông.”

“Cũng không phải do ông ! Bán đứng tôi hay lắm .”

“Thiết, ông đã quên ông mấy năm trước bán đứng tôi hả ? Tôi đã rất nhân từ rồi đấy.” Được rồi Từ Dịch Nhiên trầm mặc. Hồi đó Lục Nhất Minh theo đuổi Đỗ Dĩnh Phàm, cậu quả thực đã bán đứng anh em. Thế nhưng không phải là vì suy nghĩ cho hạnh phúc của bọn họ sao !” Được rồi, vậy ông hảo hảo chăm sóc hấn đi, tôi cúp máy đây.”

“Ừ, cúp đi, byebye.”

“Từ Dịch Nhiên.”

“Có !” Theo thói quen bình thường đi học bị điểm danh, Từ Dịch Nhiên rất nhanh vô thức đáp lời.

“Ha ha.” Diệp Lạc trông phản ứng của Lục Nhất Minh mà cười.

“Ha ha là thói quen rồi .” Từ Dịch Nhiên gãi gãi đầu, cười.

“Từ Dịch Nhiên, em có nhớ tối hôm qua đã đáo ứng tôi cái gì không ?”

“Dạ ? Lúc nào ?” Từ Dịch Nhiên nghi hoặc hỏi. Cậu không nhớ rõ chính mình đã đáp ứng Diệp Lạc cái gì.
“Khụ khụ, lúc em uống say.” Diệp Lạc sờ sờ mũi.

Từ Dịch Nhiên tỉ mỉ suy nghĩ lại, nhưng vẫn là không nhớ nổi, “Thầy Diệp, thầy sẽ không thừa dịp em uống say mà bắt em ký cái hiệp ước bất bình đẳng gì đó chứ !” Từ Dịch Nhiên bất thành linh hết lớn, “Đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nha !”

Diệp Lạc kéo tay Từ Dịch Nhiên, đem cậu ghim vào trong ngực : “Tôi về sau sẽ không bao giờ để em uống say nữa.”

Từ Dịch Nhiên dùng hết sức đẩy Diệp Lạc ra : “Thầy Diệp”

“Em hôm qua đã đáp ứng để tôi giúp em quên hẳn.” Diệp Lạc nhìn Từ Dịch Nhiên chậm rãi nói, khiến Từ Dịch Nhiên đột nhiên luống cuống. “Đêm qua, tôi hỏi em, để tôi giúp em quên hẳn có được không, em nói được.” Diệp Lạc lặp lại cuộc đối thoại ngày hôm qua giữa hai người. Nghe đến thế, Từ Dịch Nhiên quả thật có chút ấn tượng. Tiếp đó Từ Dịch Nhiên đột nhiên lấy tay bưng kín miệng.

“Ha ha, nghĩ ra rồi ?” Diệp Lạc trông nét mặt Từ Dịch Nhiên có phần rối loạn.

“Ách..... Thầy cũng nói, hôm qua là em uống say.” Từ Dịch Nhiên đặc biệt nhấn mạnh chữ “Thầy”.

“Từ Dịch Nhiên, tôi không để tâm. Tôi có nói với em, tôi chỉ làm giáo viên hai năm.”

“Em”

“Đừng đem trái tim mình khóa chặt như thế, nên để người đó đi ra thì người khác mới có thể tiến vào.” Diệp Lạc nghiêm túc nhìn Từ Dịch Nhiên.

“Thực xin lỗi ...”

“Từ Dịch Nhiên, tôi sẽ chờ em.” Ném lại những lời này, Diệp Lạc liền ly khai. Trong phòng chỉ còn lại Từ Dịch Nhiên và Trình Dục đang ngủ trên giường.

Từ Dịch Nhiên trong đầu cứ luôn vang vọng câu nói kia của Diệp Lạc, “Đừng đem trái tim mình khóa chặt như thế, nên để người đó đi ra thì người khác mới có thể tiến vào”. Để người đó đi ra

Khóe mắt nhận thấy người trên giường đang giật giật.

“Cậu tỉnh .”

“Ừ , Tiểu Nhiên.”

Từ Dịch Nhiên sờ sờ trán hần, “Không còn nóng, còn có chỗ nào khó chịu không.”

“Tiểu Nhiên, tặng cậu.” Trình Dục từ trong lấy ra một hộp quà đặt trước mặt Từ Dịch Nhiên, “Tuy rằng sinh nhật cậu đã qua, vẫn là muốn nói với cậu một câu “Sinh nhật vui vẻ” .” Sắc mặt Trình Dục vẫn có phần trắng bệch như cũ.

“Cảm ơn.” Từ Dịch Nhiên cười cười, nhìn cái hộp Trình Dục giơ trước mặt, “Không sao, tôi rất ít khi đón sinh nhật.”

“Cậu nhận lấy đi, đây là món quà cuối cùng tôi tặng cậu.” Cánh tay Trình Dục đưa lên, ngang bướng không chịu hạ xuống.

“Hử ? Lần cuối cùng ?” Từ Dịch Nhiên không hiểu, đây là lời giải thích rằng hần sẽ không bao giờ quên lấy mình nữa ?

“Ừ, mẹ tôi hai ngày trước đã gọi cho tôi, muốn tôi cùng bà đi sang Mĩ. Bà đã đặt vé máy bay cho tôi rồi, ngày mai đã đi. Có thể sẽ không trở lại nữa.” Thanh âm Trình Dục có phần run rẩy, “Cậu nhận lấy đi, nói không chừng tôi sau này có thể sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu.”

“Ừ , vậy tôi nhận. Cảm ơn cậu.” Từ Dịch Nhiên tiếp lấy cái hộp trên tay Trình Dục, không mở ra xem mà trực tiếp để lên bàn.

“Tôi về trước đây.” Trình Dục nói rồi liền bước xuống giường.

“Ngày mai Cần tôi đi tiễn cậu không ?”

“Không cần.” Trình Dục đáp lại rất nhanh, tự hồ thực sợ hãi cậu sẽ đi tiễn hắn.

“Ừ, vậy cậu đi đường cẩn thận.”

“Ừ, Tiểu Nhiên, cậu nhất định phải hạnh phúc !” Trình Dục đứng lên, ôm lấy Từ Dịch Nhiên. Không chất chứa hàm ý gì khác, chỉ đơn giản là ôm lấy nhau.

Trình Dục đi rồi, Từ Dịch Nhiên mới mở máy tính. Vừa lên QQ, lập tức có tin báo.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tiểu Nhiên nhi, học đệ hình như là ngày mai sẽ xuất ngoại.

XXOO : Ừ, tôi biết. Hắn vừa nói cho tôi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Tôi và Đinh Phàm muốn đi sân bay tiễn hắn, ông đi không ?

XXOO : Tôi không đi.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Được rồi.

Từ Dịch Nhiên mở trang mạng, đăng nhập Weibo.

“Trái tim con người có thật nhỏ như vậy hay không, nhỏ đến nỗi chỉ có thể để người bên trong đi ra thì người khác mới có thể tiến vào.”

XXXXXX : Chiếm sofa, XX – sama văn nghệ vậy !

XXX : Lão đại đột nhiên biến thân thành văn nghệ tiểu tươi mát

.....

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Ông đừng nói cho tôi bây giờ ông mới giác ngộ nha ! Quá chậm !!

XXXX : Lâu trên cầu chân tướng >_< lão=“” đại=“” quá=“” văn=“” nghệ,=“” xem=“” không=“” hiểu=“” nội=“” hàm,=“” hảo=“” cấp=“” bách=“”>

.....

Diệp Lạc Vô Thanh : Ít nhất có một chỗ là đủ rồi.

Từ Dịch Nhiên nhìn chằm chằm vào tám chữ trả lời của Diệp Lạc. Vị trí của người yêu, quả thực chỉ có thể cất chứa một người. Nhưng trong lòng cậu, cái vị trí ấy, hiện tại hắn là còn trống đi

Hoàn chương 24.

25. Chương 25

Lần đầu tiên Diệp Lạc nghe được giọng nói của Từ Dịch Nhiên là ở trên máy tính của Diệp Thanh. Ngày đó trong lúc vô ý, anh mở phải một folder “âm thô”, bên trong lại có một cái folder khác.

“Chị, trong máy tính chị là cái gì đây hả ?” Diệp Lạc dùng chuột chỉ vào folder tên là “XXOO”.

“Ách, chẳng phải đó là kịch truyền thanh chị từng nói qua với chú sao, đó là phần âm CV thu chưa qua xử lý.” Diệp Thanh liếc mắt nhìn, tiếp lời giải thích cho Diệp Lạc.

“Thực ra.... Em là muốn hỏi vì sao các người lại thu cái loại” Diệp Lạc nhú mày.

Diệp Thanh cho là Diệp Lạc muốn hỏi họ vì cái gì mà muốn thu kịch truyền thanh, bèn không chút nghĩ ngợi trả lời : “Bởi vì yêu thích.”

“Khụ, sở thích của các người thật đặc biệt.” Diệp Thanh nghe khẩu khí của Diệp Lạc liền biết rõ ràng là anh hiểu sai mấy chữ “XXOO” kia rồi Chị cẩn thận nhìn anh, chỉ vào folder.

“Chú hiểu sai rồi ! Đó là tên CV !” Diệp Thanh lấy tay đẩy nhẹ đầu em trai.

“Em có thể nghe một chút hay không ?” Trong bụng Diệp Lạc nén cười, có thể lấy cái tên như thế này, chắc hẳn CV đó là một người không hề CJ rồi.

“Ừ, chú nghe đi.”

Diệp Lạc mở folder, chọn một đoạn âm tần lên nghe.

Khi tai nghe vừa truyền đến những âm thanh đầu tiên, Diệp Lạc tự biết anh đã nghĩ sai rồi. Giọng nói này nói thế nào nhỉ, Diệp Lạc cảm thấy vô cùng trong sạch.

Diệp Thanh bắt được trên gương mặt Diệp Lạc có một tia tựa như kinh diễm, liền rên sất khi còn nóng, nói : “Haiz, em trai, bọn chị vẫn còn thiếu một hậu kỳ, chú học tin học, hẳn là biết cách điều khiển đi.”

“Hậu kỳ là làm gì ?” Khi đó Diệp Lạc đối với vòng phối hoàn toàn không biết gì hết.

“Chính là đem tất cả âm thô của CV nối lại, chỉnh sửa âm hiệu chẳng hạn, làm thành một bộ kịch truyền thanh hoàn chỉnh. Nếu âm thô của CV có vấn đề thì xử lý lại, ví dụ như có tạp âm a, điện lưu a, vân vân.” Diệp Thanh đơn giản nói qua cho Diệp Lạc về nhiệm vụ của hậu kỳ.

“Hẳn là có thể đi, để em thử xem.”

Diệp Thanh từ trên máy tính lấy ra kịch bản, mở cho Diệp Lạc nhìn.

“Chú xem xem kịch bản, sau đó nghĩ xem thêm âm hiệu ở chỗ nào.”

“Ừ, được.” Diệp Lạc chăm chú nhìn máy tính trên màn hình. Là một bộ manh kịch ngắn.

Diệp Lạc xem qua một lượt từ trên xuống dưới âm hiệu trên máy tính, nhờ chuyên môn cầu bản thân là tin học, nên mấy thứ như xử lý âm tần tự nhiên không làm khó được anh.

Diệp Lạc đem âm thô của CV lần lượt xếp theo quy luật, có tạp âm hay điện lưu thì tỉ mỉ khắc phục.

“Cơm nước xong rồi lại làm .” Diệp Thanh chuẩn bị xong bữa cơm, thấy Diệp Lạc vẫn còn ngồi trước máy tính, liền gọi anh xuống nhà ăn cơm.

“Ăn, xuống ngay.” Diệp Lạc bỏ ra tai nghe, bước đến phòng ăn.

“Chị, hôm nay là ngày gì ? Chị làm nhiều món như vậy làm gì ? Có khách ?” Diệp Lạc nhìn quanh bốn phía.

“Lạc a, về sau sau làm hậu kỳ chuyên dụng cho chị đi. Nhìn chú cũng quen tay rồi.” Diệp Thanh mặt treo nụ cười, nhìn Diệp Lạc, “Mỗi lần làm kịch, để tìm được một hậu kỳ vừa ý là rất khó.”

“Nguyên lai chị muốn hối lộ em.” Diệp Lạc nhìn nhìn cái bàn một chút.

Nhìn các món ăn trên bàn, suy nghĩ một lát, “Được rồi, chị thành công rồi.” Diệp Lạc cầm đũa bắt đầu thưởng thức món ăn, “ Vẫn là đồ ăn chị làm là ngon nhất.”

“Vậy chú hiện tại ăn nhiều một chút, chờ chị kết hôn chú không còn được ăn nữa đâu.”

“A? Vì sao ?”

“Chờ chị kết hôn, có chồng rồi, còn ai nấu cơm hả, khẳng định là chú rồi.”

“Vậy chị nhất định phải tìm cho em một anh rể nấu ăn ngon.”

“Được rồi, chú ý, đồ ăn nhiều như vậy mà vẫn không chặn được miệng chú !” Diệp Thanh vừa nói, vừa gấp thêm thức ăn vào bát Diệp Lạc.

Vì thế, cứ như vậy, Diệp Lạc lần đầu tiên là kịch truyền thanh Từ Dịch Nhiên chủ dịch.

XXOO : Thanh tỷ, chị kiếm đâu ra hậu kỳ lợi hại như vậy !

Chứng kiến những lời này, Diệp Lạc vô cùng vui vẻ. Đây là chuyên môn của anh mà. Lại nhìn đến người nói, không phải là tên mình cho là rất không CJ nhưng thanh âm lại rất trong sạch, thiên về manh sao.

Diệp Thanh : ^-^ Tôi chính là hậu kỳ, thanh âm của cậu nghe rất hay.

XXOO : A! Hậu kỳ đại nhân ^^ cảm ơn ^-^.

Diệp Lạc nhìn những gì Từ Dịch Nhiên phát đến, cười cười.

Buổi tối, Diệp Lạc từ nhà chị trở lại nhà mình, mở máy tính.

Diệp Thanh : Cho chú cái link, cái diễn đàn màu phấn hồng đó, nghe mấy đoạn vông phối ở đấy, chú cũng có thể hiểu sơ qua. Hơn nữa, kịch truyền thanh cũng cơ bản đều phát ở chỗ này, chú có thể nghe, tham khảo thêm.....tham khảo thêm.....

Diệp Lạc Vô Thanh : Ân, được.

Diệp Lạc mở trang web chị gái gửi, nền web màu phấn hồng, ách.....

Anh thuận tay mở mấy bài post nhìn một chút, có kịch, có tài nguyên chờ dán thiếp, còn có một cái là lầu ca suốt đêm. Đây là cái gì?

Diệp Lạc nhấp mở, nhìn thấy một lầu với số lượng người không ngừng gia tăng.

Diệp Lạc Vô Thanh : Chị, đây là gì ? [Hình ảnh]

Diệp Thanh : Đây là phòng YY, YY là phương tiện trao đổi bằng giọng nói, có khi CV sẽ dùng YY hát cho mọi người nghe hoặc ở trên YY nói chuyện phiếm, vân vân...

Diệp Lạc Vô Thanh : Nga nga.

Diệp Lạc điểm mở một bài cuối cùng, vừa vặn là lầu ca suốt đêm của Từ Dịch Nhiên. Vì thế anh liền lập tức tải YY, cài đặt xong thì đăng ký một cái số hiệu, vào kênh YY của Từ Dịch Nhiên.

Rè rè một lát liền có tiếng nói chuyện vang lên.

Là Từ Dịch Nhiên cùng mọi người tán gẫu, bộ dáng thật vui vẻ.

“Haiz, XX, Tôi nói cho cậu ! Tôi hôm nay cũng thực xui xẻo”

Diệp Lạc nghe cậu trước mọi người làm trò, biểu lộ tính trẻ con hờn mát, oán trách chuyện không hài lòng hôm nay, trên mặt bắt giắc nở nụ cười, a, thật đáng yêu mà.

Sau này, mỗi ngày Diệp Lạc đều vô tình mà chú ý đến kênh YY của Từ Dịch Nhiên, chỉ cần Từ Dịch Nhiên xuất hiện là anh lại chạy tới, lại nghe cậu phàn nàn về việc xảy ra trong ngày, tỷ như canteen trường học toàn món khó ăn mà lại còn tăng giá, hay hôm nay tan học tự nhiên trời nổi bão, bèn chạy một mạch về ký túc xá, trên người đều ướt sũng. Sau đó những người trên khung bình luận hỏi han cậu có cảm không, thì cậu lại hớn hờ nói “A, a, không việc gì, không cần lo lắng.”

Diệp Lạc phát giác bản thân càng ngày càng lưu tâm thanh âm thực trong sáng của người này, khi cười lộ lên thì cho dù là nghe qua tai nghe vẫn có thể thấy được sự chân thành.

Diệp Lạc rất mau thì sẽ tốt nghiệp. Anh nghĩ muốn không dựa vào gia đình mà tự lập. Anh không thích cái danh hiệu “dựa hơi gia đình” này. Đây có lẽ là điều mà những đứa trẻ sinh ra trong gia đình giàu có đều phải trải qua.

Vì vậy sau khi cùng ba Diệp thảo luận, chỉ cần anh có thể ở trường dạy học hai năm, thì sau đó anh có thể tùy ý xây dựng sự nghiệp, trong nhà không xen vào nữa. Diệp Lạc đương nhiên tán thành, còn ký tên vào bản thỏa thuận.

Hai năm mà thôi, anh có thể vừa dạy học, vừa bắt đầu xây dựng nền móng cho sự nghiệp.

Lần thứ hai Diệp Lạc làm hậu kỳ cho kịch của Từ Dịch Nhiên, phân thành mấy kỳ. Càng lắng nghe thanh âm của Từ Dịch Nhiên, Diệp Lạc phát giác thực ra Từ Dịch Nhiên không quá hợp với manh kịch.

“Chị, thanh âm của XXOO này, em thấy cậu ta có thể thử phối cổ phong nhã vận. Thanh tuyến của cậu ta mà phối cổ trang chắc hẳn rất kinh diễm.” Diệp Lạc một bên làm hậu kỳ cho vở kịch kia, một bên đưa ra ý kiến.

“Nhưng cậu ta hình như chỉ tiếp manh kịch a. Chị vừa hay có một vở kịch cổ trang trong tay còn chưa giao, còn chưa bắt đầu tìm kiếm người thích hợp.”

“Chị cùng cậu ta đề nghị thử xem.”

“Vậy chú phối công âm đi, chị cảm thấy thanh tuyến của chú cũng không tồi.”

Diệp Lạc đáp ứng, bởi vì.....như thế là có thể cùng cậu ta tiếp xúc rồi.

Sau khi Diệp Lạc thuận lợi tốt nghiệp, chiếu theo thỏa thuận đến trường của ba, làm giáo viên hệ Tiếng Anh năm hai.

Hoàn chương 25.

26. Chương 26

Đêm trước ngày nhập học, Diệp Lạc lấy cơ thu âm thô không tìm được cảm giác, bèn lôi kéo Từ Dịch Nhiên đến cùng anh phối.

“Nếu không thì hôm nay đến đây đi, đã khuya rồi. Nghỉ ngơi sớm đi.” Diệp Lạc nhận ra vẻ ủ rũ của Từ Dịch Nhiên.

“Ân, được.”

“Ngày mai gặp.”

“A A A A !!”

“Làm sao vậy ??”

“Mẹ nó, tôi quên bật ghi âm rồi !”

A, người này thật đúng là qua loa. Nhờ thế, Diệp Lạc lại đối với Từ Dịch Nhiên có thêm một cái ấn tượng mới.

“Không sao, khi nào cậu rảnh, tôi sẽ cùng cậu thu lại.” Như vậy là lại có cơ hội gặp nhau rồi

~~Ngày hôm sau là tiết dạy đầu tiên của Diệp Lạc. Bởi vì khá hợp với các sinh viên, anh cũng không có khẩn trương như trong tưởng tượng.

Sau khi trở về, theo thói quen mở máy tính nhìn Weibo của Từ Dịch Nhiên. A, hóa ra cậu ta cũng háo sắc. Vì vậy, Diệp Lạc lại có thêm một ấn tượng mới về Từ Dịch Nhiên.

Vào ban đêm, Từ Dịch Nhiên quả nhiên gõ tìm anh. Ngay sau đó, hai người lại ở trên YY thu âm thô.

Sáng hôm sau, Diệp Lạc còn có một tiết Tiếng Anh. Anh lại để cho những ai chưa giới thiệu tự tiếp tục. Lỡ đăng nhìn qua toàn bộ lớp, phát hiện một người mang kính mắt màu đen vừa dày vừa nặng đang cố dùng sách che mặt, mà nam sinh ngồi bên cậu ta tựa hồ chưa hề lên lớp qua.

Cũng không nghĩ nhiều, Diệp Lạc bắt đầu bài giảng. Anh đối với trình độ tiếng Anh của mình vẫn là rất tự tin.

Buổi tối, Diệp Lạc chủ động tìm Từ Dịch Nhiên, qua thật lâu cậu ta mới trả lời. Rồi hai người lại ghi âm nốt kỳ một. Nhận được lời mời đi YY mở ca hội của Từ Dịch Nhiên, Diệp Lạc hiển nhiên sẽ không cự tuyệt.

Nhìn Từ Dịch Nhiên xù lông, Diệp Lạc nhìn không được TX một phen. Anh yêu mến bộ dạng Từ Dịch Nhiên xù lông, rất manh. Trông phản ứng của Từ Dịch Nhiên, anh ở đầu máy tính bên này khẽ mỉm cười.

Diệp Lạc cũng không nghĩ anh sẽ đối với một người trên Internet lưu tâm, chỉ bằng giọng nói mà đối với một người sinh ra hảo cảm sao?

Diệp Lạc dạy tiếng Anh đích thực rất thuận lợi, đám sinh viên kia đặc biệt nghe lời.

Có một lần lên lớp, chợt nghe thấy có tiếng di động vang lên. Nam sinh ngồi phía sau đứng lên nhận lỗi, đồng thời lấy điện thoại ra làm chứng. Diệp Lạc nhìn thoáng qua, là nam sinh bên cạnh nam sinh đeo kính gọng đen vừa dày vừa nặng đó. Anh cười cười, tiếp tục giảng bài.

Trở lại văn phòng, Diệp Lạc theo thói quen sờ trong túi lấy cái bút, nhưng phát hiện trong túi trống không. Cái bút kia là ba Diệp tặng anh làm quà trưởng thành, anh vẫn giữ gìn từ đó đến nay.

Nghĩ rằng có lẽ là rơi tại giảng đường, anh bèn tính quay lại phòng học tìm.

Tới giảng đường mới biết bên trong còn có người, đang gục trên mặt bàn. Sau khi Diệp Lạc tìm được bút, không biết làm sao thì ý thức đã đi xuống chỗ nam sinh kia.

Anh suy nghĩ một chút, liền hỏi một câu : “ Cậu sao còn ở đây ? ”

Từ Dịch Nhiên mở miệng đã khiến Diệp Lạc ngẩn người, thanh âm này rất quen thuộc. Nhưng là nghe qua mạng nên Diệp Lạc cũng không thể khẳng định Từ Dịch Nhiên chính là XXOO. Chỉ là vẫn muốn cùng cậu hàn huyên một chút.

Diệp Lạc đi đến, Từ Dịch Nhiên là đang khóc.

Sau khi trở về, anh nghĩ một chút về Weibo của XXOO, so sánh ngày giờ đăng tin, nghĩ thầm XXOO sẽ không thực sự là Từ Dịch Nhiên đó đi.

Tối đó, anh cùng bạn bè đi chợ đem uống rượu, nói chuyện phiếm. Trên đường về bắt gặp Từ Dịch Nhiên đang say rượu, bèn cùng bạn cậu bắt chuyện, rồi đem Từ Dịch Nhiên về ký túc xá của mình.

Đó là lần đầu tiên Diệp Lạc công một người. Hơi thở nhẹ nhàng mang theo mùi rượu phả vào cổ gây tê ngứa.

Anh đem Từ Dịch Nhiên thả lên giường của chính mình, ma men Từ Dịch Nhiên rất an ổn say ngủ, chỉ là trong miệng nói mớ vài câu, nghe không rõ ràng lắm, nhưng anh nghe rõ ràng nhất hai chữ “kết hôn”.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Lạc vừa thức dậy liền đi nấu cháo. Bởi vì Diệp Lạc cũng yêu thích uống rượu, lúc nào cũng có thể say, nên đó là lý do vì sao Diệp Lạc học được cách nấu cháo. Ngoài trừ Từ Dịch Nhiên cũng chỉ có duy nhất Diệp Thanh là người được thưởng thức cháo đích thân anh làm.

Sau đó Từ Dịch Nhiên nói muốn mời Diệp Lạc đi ăn cơm, Diệp Lạc không chút suy nghĩ đáp ứng.

Sau lần đó, Diệp Lạc lại xem Weibo của Từ Dịch Nhiên, càng khẳng định Từ Dịch Nhiên chính là XXOO. A, trong hiện thực cũng thật đáng yêu mà.

Càng về sau, Diệp Lạc đối với Từ Dịch Nhiên càng lưu tâm, nếu nói dựa vào giọng nói, nhiều nhất cũng chỉ phát sinh hảo cảm, nhưng Diệp Lạc cảm thấy từ khi xác định Từ Dịch Nhiên là XXOO, anh càng thêm yêu thích cậu.

Thích một Từ Dịch Nhiên cười chân thành như vậy, cũng thích một XXOO xù lông đáng yêu, còn khi cậu khổ sở, chính mình trong ngực cũng rất khó chịu, bực bội không nói được.

Mãi cho đến khi được Từ Dịch Nhiên mời tham dự lễ cưới, Diệp Lạc càng khẳng định tâm ý của bản thân. Anh chính là đã yêu Từ Dịch Nhiên, chính là muốn bảo vệ cậu, không muốn cậu lại uống rượu say, không muốn nhìn cậu thương tâm thêm nữa.

Hoàn chương 26.

27. Chương 27

Ngày hôm sau là cuối tuần, vốn không có tiết nhưng Từ Dịch Nhiên vẫn dậy sớm.

Rời giường rồi đơn giản tẩy rửa mặt mũi, từ phòng vệ sinh đi ra liền thấy được hộp quà mà Trình Dục hôm qua đưa cho cậu trên bàn.

Từ Dịch Nhiên đi đến bên bàn, vừa định mở hộp quà xem bên trong là cái gì thì điện thoại vang lên.

“Tiểu Nhiên nhi, Trình Dục hôm nay 10 giờ sẽ bay, ông thật sự không muốn đến tiễn hử sao ? Tôi cùng Đinh Phàm đã trên đường đến sân bay rồi.”

“Ừ, tôi không đi đâu.”

“Tôi nói ông nha, rất quyết tâm. Còn có a, ông hôm qua nói cái gì mà bé nhỏ là sao ? Đừng có nói cho tôi, ông ở thời điểm hử đi mới thông suốt.”

“A, không phải. Hôm qua Trình Dục nói hử không muốn tôi tiễn hử. Weibo cùng hử không có quan hệ.”

“Haiz, tôi vốn nghĩ đến hai ông có thể thành ! Đây là chuyện gì hử ! Hử làm sao đột nhiên lại muốn xuất ngoại.” Lục Nhất Minh lầu bầu, “ Lát nữa trưa đến nhà tôi ăn cơm đi, đừng đi mua. Cơm canteen khó ăn muốn chết. Gần đây Đinh Phàm càng ngày càng thích xuống bếp.” Lục Nhất Minh vừa nói vừa cười.

“Ừ, được. Vậy các ông về thì gọi cho tôi.”

“Được. Nhanh đến , tôi cúp máy.”

“Ừ, byebye.”

Từ Dịch Nhiên treo máy, ném điện thoại lên giường, cũng không muốn đi mua điểm tâm, liền ở trên giường nằm một hồi. Ngồi dậy tầm mắt lại thấy cái hộp quà.

Từ Dịch Nhiên đi tới cạnh bàn, cầm hộp quà mở ra, nhìn những thứ bên trong đều ngây dại. Mảnh sắt quen thuộc, nét chữ quen thuộc. Chỉ khác là một cái bên trên viết chữ “Nhiên”, một cái viết chữ “Dục”, bị một cái vòng xích quấn quanh một chỗ. Cầm lấy mảnh viết chữ “Nhiên” nhìn một chút, đó chính là nét bút của cậu.

Bên dưới hộp quà lộ ra một tờ giấy.

“Tiểu Nhiên, cậu hử là nhớ rõ nó đi. Cấp ba năm ấy, sau khi cậu ném xuống, buổi tối tôi thừa dịp cậu về rồi liền quay lại nhặt. Nói đến cũng khéo, khi đó tôi cũng đang làm một cái cho mình, chữ là chính tay tôi viết, một cái “Nhiên”, một cái “Dục”, nhặt được của cậu liền đem sửa lại.

Hiện tại tôi để nó ở chỗ cậu, giúp tôi bảo quản được không ? Nếu có một ngày tôi trở về, trả lại cho tôi.

Trình Dục.”

Từ Dịch Nhiên lấy ra chiếc vòng trong hộp, nhìn mặt trên của mảnh sắt. Cậu làm sao có thể không nhớ. Năm ấy, là lúc cậu và Nghiêm Uyên chia tay, mà chính xác là cậu bị Nghiêm Uyên vứt bỏ.

Ngày đó vừa vặn là sinh nhật Nghiêm Uyên, cậu tự tay làm hai cái vòng , dự định tặng cho hử, chữ là cậu tự mình viết, một cái “Nhiên”, một cái “Uyên”.

Sau đó, đợi cả một ngày cũng không thấy Nghiêm Uyên đến chỗ tổ chức sinh nhật, cuối cùng lại biết tin hử bị tai nạn xe. Nhận được điện thoại, Từ Dịch Nhiên chạy vội vàng đến phòng giải phẫu, nhưng lại bị ba mẹ Nghiêm Uyên mắng ngay trước phòng giải phẫu, còn liên tiếp ăn hai cái tát, cho đến khi Nghiêm Uyên xuất viện liền xuất ngoại, trừ bỏ một lá thư chia tay thì cái gì cũng không lưu lại. Cậu làm sao có thể không nhớ rõ.

Về sau, Từ Dịch Nhiên đem hai chiếc vòng này ném xuống bể bơi của trường.

Thời điểm ấy vừa mới vào xuân, tiết trời còn rất lạnh, nhưng trong đêm tối, Trình Dục lại nhảy xuống bể tìm hai chiếc vòng tay này ?

Từ Dịch Nhiên cầm điện thoại, mở danh mục tìm được Trình Dục, soạn một cái tin nhắn.

“Ở nước ngoài hảo hảo chiếu cố bản thân, chúc cậu sớm tìm được hạnh phúc thuộc về cậu, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt. Về phần thứ cậu lưu lại, tôi sẽ giúp cậu bảo quản, nếu như cậu quay trở về mà còn cần như trong lời nói . ^-^”

Khi Từ Dịch Nhiên biết được Trình Dục làm những chuyện này, nói không bị hấn làm cảm động là không có khả năng, nhưng mà chuyện tình cảm, không phải chỉ cần xúc động là có thể đến với nhau. Từ Dịch Nhiên hiểu rõ bọn họ chỉ có thể là bằng hữu.

Mà Từ Dịch Nhiên gửi tin nhắn này cũng không có ý gì khác, chỉ muốn Trình Dục có thể từ bỏ hi vọng với mình, tựa như Diệp Lạc nói, không nên khóa chặt trái tim, để người không có khả năng đi ra mới có người có khả năng tiến vào.

Trình Dục không trả lời tin nhắn của cậu.

Mười hai giờ, Từ Dịch Nhiên nhận được điện thoại của Lục Nhất Minh gọi cậu đến nhà, tên đó và Đỗ Dĩnh Phàm rất nhanh sẽ về. Từ Dịch Nhiên bèn thu dọn đồ đạc một chốc rồi ra cửa.

Đến cổng tiểu khu vừa vặn gặp Lục Nhất Minh và Đỗ Dĩnh Phàm, hai người tay trong tay trò chuyện giữa ban ngày.

“Khụ khụ.” Từ Dịch Nhiên thấy bọn họ, giả ho một tiếng, “Trước cổng đông người, chú ý chút chút.”

“Tiểu Nhiên nhi, qua nhanh vậy .” Lục Nhất Minh kéo Đỗ Dĩnh Phàm chạy tới chỗ Từ Dịch Nhiên.

“Không phải vì Dĩnh Phàm ca xuống bếp nên chờ không nổi sao.”

“Yên tâm, anh ấy vì để tôi không ăn đồ bên ngoài nên mỗi ngày muốn không xuống bếp cũng không được, ông về sau khi nào muốn ăn đều có thể đến.” Lục Nhất Minh lôi kéo Từ Dịch Nhiên vào tiểu khu.

“Dĩnh Phàm ca chăm sóc chu đáo quá.”

“Đương nhiên rồi.” Lục Nhất Minh nghe Từ Dịch Nhiên khen Đỗ Dĩnh Phàm, mặt cười kiêu hãnh. Còn Đỗ Dĩnh Phàm nhìn về phía Lục Nhất Minh, rất ôn nhu mà mỉm cười.

“Dĩnh Phàm ca rốt cuộc là thấy ông tốt ở điểm nào, thật sự là tiện nghi cho ông mà.”

Lục Nhất Minh vừa nghe thấy những gì Từ Dịch Nhiên nói, lập tức buông lỏng cánh tay : “Ông không phục ? Có bản lĩnh thì ông cũng tìm một người chăm lo cho ông đi ! Thiết !” Cả khuôn mặt đều bày ra cái dạng này [o(= o#)>].

“Ngày mai liền dẫn đến cho ông xem.” Từ Dịch Nhiên thản nhiên nói.

“Yêu, thiết hay giả hả ? Ông không phải là đi mượn một diễn viên quần chúng chứ.” Lục Nhất Minh vẽ mặt không tin nhìn Từ Dịch Nhiên, “Học đệ tôi đi rồi, ai có thể cùng ông diễn trò đây.”

“Diễn trò hả, đều biết rồi còn hỏi.”

“Từ Dịch Nhiên, ông muốn tự tìm cái chết hả ! Cũng dám đùa giỡn tôi. Ông nha, ngày mai nếu như không dẫn một người đến cho tôi xem thì ngồi đấy chờ chết đi !” Lục Nhất Minh đưa tay giả làm dao kề lên cổ Từ Dịch Nhiên. Từ Dịch Nhiên nhìn như không nhìn , liếc cậu ta một cái.

“Đồ than bùn(1), kia là ánh mắt gì đây !”

“Ánh mắt nhược trí .”

Mắt thấy hai người kia sắp ở bên ngoài mà cãi nhau, những người đi qua cũng ngoái đầu lại nhìn, Đỗ Dĩnh Phàm đứng lúc đó lên, ngăn trở hai tē nhóc đang làm việc dọa người này, “Tôi nói các người không đói hả, đều mau đi ăn cơm.” Nói rồi xách hai người lên lầu.

“Hiện tại không có người ngoài, các người đánh nhau cũng được. Tôi đi nấu cơm.” Đỗ Dĩnh Phàm nói xong liền đi về phòng bếp. Mà hai người đang ngồi ở sofa cứ mắt to trừng mắt nhỏ, nửa buổi vẫn không nói một câu. Đây là cách ở chung của bọn họ đi..... cũng đều đã ngoài hai mươi rồi. Đỗ Dĩnh Phàm bất đắc dĩ lắc đầu cười cười.

Cơm nước được dọn ra, hai người lại ở trên bàn ăn bắt đầu cuộc chiến quy mô lớn, đủ cách tranh đoạt đồ ăn làm Đỗ Dĩnh Phàm dở khóc dở cười. Thế mới nói, tranh đoạt đồ ăn thì ăn cơm cũng thấy thơm, Lục Nhất Minh ăn nhiều hơn ngày thường hẳn một bát.

“No quá !” Hai người ăn uống no say, nằm vật trên sofa xem tivi, mà lúc này ở trong bếp, Đỗ Đình Phàm đang rửa bát.

“Tôi thật sự nghi ngờ, Đình Phàm ca tột cùng là nhìn trúng ông ở điểm nào.” Từ Dịch Nhiên ăn no lười biếng nằm ở sofa nhìn Lục Nhất Minh đầy khó hiểu.

“Củ cải rau xanh cũng có cái yêu của nó. Kỳ thực tình yêu mà nói được rõ ràng thì đã không gọi là tình yêu. Ông đã gặp ai nói yêu mà lý trí còn đứng vững chưa.”

“Ừ, có đạo lý. Nếu lý trí mà nói, Đình Phàm ca chắc chắn đã sớm không cần ông.”

“Tôi nói Tiểu Nhiên nhi, ông tóm lại là làm sao ! Hôm nay cứ gây sự với tôi cả ngày !”

“Tôi thích gây sự với ông a, nhìn ông xù lông rất vui.” Lục Nhất Minh trông bộ dạng ngáp ngắn ngáp dài của Từ Dịch Nhất Minh, tròng mắt đánh tới.

“Từ Dịch Nhiên, ông ngứa đòn đi !” Nói xong liền động thủ đánh lên lưng Từ Dịch Nhiên. Thắt lưng vẫn luôn là điểm yếu của Từ Dịch Nhiên.

“A! Được rồi, không nháo nữa ! Dừng tay !” Từ Dịch Nhiên vừa ngăn tay Lục Nhất Minh, vừa lẩn sang bên cạnh đề trốn.

“Haiz, có tâm sự thì nói ra, mỗi lần ông không ngừng gây sự với tôi khẳng định là có tâm sự rồi, nói đi,” Sau khi hai người an tĩnh lại, Lục Nhất Minh nghiêm túc nhìn Từ Dịch Nhiên, chờ cậu mở lời.

“A, không hổ là trúc mã.”

“Đương nhiên, chơi với nhau nhiều năm như vậy chẳng lẽ là giả.”

“Tôi” Lục Nhất Minh nhìn Từ Dịch Nhiên, chờ cậu nói tiếp. Nhưng Từ Dịch Nhiên nửa chữ cũng không nói ra được.

“Ông muốn gấp chết tôi hả, có cái gì thì nói đi.”

Đúng lúc Đỗ Đình Phàm rửa xong chén bát, từ trong bếp đi ra.

“Có người đối với cậu có tình ý.” Một câu đơn giản liền đâm thẳng vào vấn đề.

“Gì ?” Lục Nhất Minh nhìn Đỗ Đình Phàm sững sốt nửa ngày mới tiêu hóa được hết những lời này. Rồi lại liếc nhìn Từ Dịch Nhiên, thấy biểu tình trên mặt cậu liền biết Đỗ Đình Phàm đoán đúng rồi.

Kỳ thực Đỗ Đình Phàm không phải là đoán. Anh dùng không phải là câu hỏi mà là câu khẳng định.

“Vậy còn ông? Đối với người đó có tình cảm gì không ?” Lục Nhất Minh hỏi.

“Tôi cũng không rõ, nhưng đối với Trình Dục không giống. Tôi rõ ràng coi anh ta là bằng hữu nhưng mà anh ta Tôi cũng không rõ.”

“Ách” Lục Nhất Minh cũng không biết nói gì.

“Kỳ thực thầy Diệp chính là hậu kỳ đấy.”

“Hậu kỳ nào ?” Lục Nhất Minh còn không kịp phản ứng.

“Hậu kỳ hãm hại kịch của ông ấy, Diệp Lạc Vô Thanh.”

“Cái gì ?!” Lục Nhất Minh từ trên sofa nhảy dựng lên. Mà Đỗ Đình Phàm vẫn luôn bình tĩnh.

“Đình Phàm ca, anh đã sớm biết rồi sao .”

“Có thể đoán ra đại khái đi.”

“Thế giới này cũng nhỏ quá đi !” Lục Nhất Minh ngồi bên cạnh Từ Dịch Nhiên, gấp gáp muốn biết ý kiên của Từ Dịch Nhiên. “Vậy sau đó thì sao ? Ông lại không đáp ứng hần ?”

“Tôi cũng không rõ ý mình thế nào , dù sao tôi cũng không chán ghét anh ta là được.”

“Vậy cùng anh ta thử xem.” Những lời này là của Đỗ Đình Phàm.

“Đúng vậy, Tôi nói Tiểu Nhiên nhi, ông không thể đứng tại chỗ bất động a, nên thử bước từng bước mới được ! Bằng không, ông tính toán một mình đến bao giờ ?”

“Tôi còn đang suy nghĩ.”

“Không cần suy nghĩ, ngày mai đem người đến đây ăn cơm, chúng tôi tiện thể giúp ông kiểm định. Cứ vậy đi !”

Hoàn chương 27.

(1)Than bùn : một cách chửi của TQ, nghĩa giống “người muối”, “kháo”.....

28. Chương 28

Trên đường về ký túc xá, Từ Dịch Nhiên cứ mãi nghĩ về lời nói của Lục Nhất Minh. Cậu lúc trước luôn sống trong hồi ức, cũng như Diệp Lạc nói, khóa chặt trái tim mình.

Giờ đây Nghiêm Uyên đã kết hôn, cậu cũng nên buông xuống. Có nên lại một lần nữa mở rộng trái tim

Đột nhiên bên cạnh truyền đến một câu, “Này, coi chừng.”

Từ Dịch Nhiên quay người tìm người phát ngôn, “Hả !” Như do bị thúc giục, Từ Dịch Nhiên bước hụt một bước xuống đường. Người qua đường tốt bụng vội chạy tới đỡ Từ Dịch Nhiên đứng dậy.

“Đã nhắc nhở em phải coi chừng rồi.”

Từ Dịch Nhiên phiền muộn, thầm nghĩ nếu anh không nhắc, không chừng tôi có thể tự thấy được. Trong ngực oán hận, nhưng vẫn là nên nói tiếng tạ ơn. Chân đau quá a.....

Diệp Lạc đỡ Từ Dịch Nhiên ngồi lên ghế dài bên đường, xoa chân.

“Làm sao vậy?”

“Chân có lẽ đã bị trật rồi.” Từ Dịch Nhiên ngẩng đầu, đau đến nỗi vành mắt cũng đã biến hồng.

“Nhanh đi bệnh viện.” Nói xong, Diệp Lạc liền dìu cậu đứng lên.

“Không rắc rối như vậy, chỉ là hơi đau.” Từ Dịch Nhiên đẩy anh ra, nhảy lò cò bạch bạch tiến về phía trước.

“Trật chân cũng có nặng có nhẹ, cứ đến bệnh viện xem qua đã. Em chờ chút, tôi đi đón xe.” Diệp Lạc đem cậu thả ở bên đường, chính mình đến đường lớn bắt xe.

Từ Dịch Nhiên đứng trên một chân, ngắm nhìn vẻ mặt khẩn trương của Diệp Lạc, thấy có chút buồn cười.

“Được rồi, đi thôi.” Diệp Lạc đỡ Từ Dịch Nhiên lên xe taxi, đi đến bệnh viện lân cận.

Trải qua một loạt kiểm tra, kết quả cuối cùng là “giãn dây chằng”. Diệp Lạc ở một bên dìu Từ Dịch Nhiên. Cậu phải nhảy lò cò từng bước, chân phải quẩn bâng, anh khẽ cười.

“Hay lắm sao mà cười !” Từ Dịch Nhiên cắn răng hỏi.

“Khụ khụ, không hề.” Diệp Lạc nỗ lực nhịn xuống tiếng ý.

Ra khỏi bệnh viện, Diệp Lạc lại đỡ Từ Dịch Nhiên lên taxi, quay về trường. Xuống xe, Từ Dịch Nhiên lại cứ từng bước nhảy nhảy về phía trước. Diệp Lạc vẫn ở bên cạnh đỡ cậu.

Đi được một đoạn, Từ Dịch Nhiên bám một tay vào Diệp Lạc, “Chờ chút, chân đau quá.” Nhảy lò cò nhiều quá, chân đã đau muốn khóc. Từ Dịch Nhiên định ngồi xuống ghế bên cạnh đường nghỉ ngơi một chút, nhưng vừa mới chuẩn bị đi, chỉ thấy Diệp Lạc ở trước mặt đưa lưng về phía cậu.

“Làm gì thế ?”

“Tôi công em.” Diệp Lạc giải thích cho Từ Dịch Nhiên.

“Này, đây là bên ngoài, công cái gì mà công.”

“Không sao, buổi tối không có người.” Kỳ thực Diệp Lạc còn bỏ thêm một câu, “Cũng không phải là lần đầu tiên.” Chẳng qua là âm thanh rất nhỏ, Từ Dịch Nhiên nghe không được.

“Ách, tôi nghỉ một lát là có thể đi rồi. Không cần phải công.” Từ Dịch Nhiên hướng về phía cái ghế mà đi.

“Xấu hổ cái gì, nhanh lên.” Diệp Lạc lôi kéo tay Từ Dịch Nhiên. Cậu thấy Diệp Lạc nghiêm túc như vậy, cũng không còn cách nào khác, đành nằm úp sấp lên lưng anh.

Diệp Lạc công Từ Dịch Nhiên, đi theo con đường quen thuộc.

“Này, đây không phải đường về ký túc xá của tôi.”

“Ừ, là đường về ký túc xá của tôi. Chân em không tiện, đến chỗ tôi để tôi chăm sóc cho em.”

“Tôi vẫn còn một chân mà, không nghiêm trọng thế đâu.” Diệp Lạc chỉ cười không nói gì, vẫn cố chấp giữ nguyên lộ tuyến.

“Haiz, tôi tự hỏi sao lại thấy quen thuộc vậy. Chẳng lẽ tôi trước đây từng được anh công qua.” Mặt Từ Dịch Nhiên dán sát vào lưng Diệp Lạc, “Quả nhiên thực sự rất quen thuộc!” Vị đạo này cũng phẳng phất trong trí nhớ.

“Em quả nhiên không nhớ rõ, tôi đã công con ma men nhà em hai lần đó.”

“Hả, thật không..... Tôi nghĩ anh là đỡ tôi về. Đoạn anh đỡ tôi thì tôi vẫn còn nhớ.”

“Tôi hỏi khi không phải nhưng sao điểm quan trọng nhất thì em lại quên chứ.” Diệp Lạc dở khóc dở cười.

“Được rồi, mai tôi đến nhà Lục Nhất Minh ăn cơm, anh có thời gian rảnh không?”

“Ừ, có. Sáng mai em có tiết đúng không. Chúng ta cùng đi.”

“Àn.”

Trên đường buổi tối vắng người, ánh đèn đường leo lắt, Diệp Lạc công Từ Dịch Nhiên chậm rãi bước đi. Hai lần trước cũng không có phát hiện thì ra con đường này dài như vậy.

Mà bất tri bất giác, mối tương liên giữa hai người dường như gần hơn rất nhiều.

Hôm sau, Từ Dịch Nhiên mãnh liệt phản đối Diệp Lạc công, chỉ cho anh đứng một bên nâng đỡ.

“Em xuống lầu cẩn thận một chút, đừng đi nhanh như vậy.”

“Rồi, rồi.”

Một tay Từ Dịch Nhiên vịn vào lan can, chân nhẹ nhảy lò cò về phía trước, Diệp Lạc ở phía sau cẩn thận che chở.

“Hay tôi đi mua một cái gậy? Em không thể ngày nào cũng nhảy như thế này. Chân sẽ lại đau.”

“Em không cần, có phải là tàn tật đâu mà cần gậy.” Từ Dịch Nhiên vừa nói vừa nhảy, “A.”

“Làm sao vậy?” Diệp Lạc vội vã chạy lên trước mặt Từ Dịch Nhiên, “Chân đau sao?”

“Không phải, cần vào lười rồi.....”

“.....”

Cuối cùng thì Từ Dịch Nhiên cũng từng bước lại từng bước nhảy đến nhà Lục Nhất Minh.

“Tiểu Nhiên nhi, chân huynh làm sao vậy?” Lục Nhất Minh chứng kiến chân Từ Dịch Nhiên băng trắng kín, lo lắng hỏi.

“Không sao, hôm qua trên đường về bị trượt chân.”

“Ông lại không nhìn đường hả!”

“Không có gì, giờ thì tốt rồi. Không cần lo lắng.” Từ Dịch Nhiên biết Lục Nhất Minh trong lòng không yên tâm, “Đúng rồi, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, đừng có nói cho mẹ tôi.”

“Đã biết, tôi còn sợ dì trách tôi không chiều cổ tốt ông đây.” Lục Nhất Minh nhìn nhìn chân Từ Dịch Nhiên một chút, “Lát để Dĩnh Phàm đun thuốc bổ xương cho ông.”

“Ngu ngốc, tôi là thương dây chằng !”

“Uống thuốc bổ xương cũng được chứ sao, chẳng lẽ đun thuốc chữa dây chằng ?? Ông dám uống sao .”

Từ Dịch Nhiên đầu đầy hắc tuyến

Mà tại phòng bếp, Đỗ Dĩnh Phàm cùng Diệp Lạc một bên nấu ăn, một bên trò chuyện.

“Thầy Diệp.”

“Khụ khụ, có thể không cần gọi tôi như vậy, tôi so với các cậu cũng không lớn hơn bao nhiêu, gọi là Diệp ca là được rồi.”

“Ừ, được. Diệp ca, anh đối với Tiểu Nhiên là chân tâm sao ?”

Diệp Lạc không nghĩ đến Đỗ Dĩnh Phàm sẽ trực tiếp vào vấn đề như vậy, nhưng anh cũng không chút do dự trả lời, “Ừ, tôi thật sự nghiêm túc.”

Đỗ Dĩnh Phàm liếc nhìn Diệp Lạc thấy anh hơi kéo khóe miệng.

“Tuy rằng tôi cùng Tiểu Nhiên nhận thức không lâu, nhưng đã sớm coi cậu ta như em trai, nếu anh dám đối với cậu ấy không tốt, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh.” Đỗ Dĩnh Phàm nói liền một lời, vô cùng trôi chảy.

“Àn, yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ đối xử tốt với em ấy.”

Nghe Diệp Lạc khẳng định, Đỗ Dĩnh Phàm cũng cười cười. Hai người lại tiếp tục rửa rau, nấu cơm.

Lại nói về hai người đang ở phòng khách ngồi xem tivi vui đến quên trời đất, ngẫu nhiên bàn tán về tình tiết bộ phim và diễn viên , thỉnh thoảng lại ôm bụng cười bò Nghe động tĩnh bên ngoài, hai người trong phòng bếp cũng bất giác mỉm cười.

Hoàn chương 28.

29. Chương 29

Khoảng thời gian chân Từ Dịch Nhiên bị thương, Diệp Lạc một mực bên cạnh cẩn thận chăm sóc. Cuối cùng sau hai tuần, chân cậu cũng xem như hoàn toàn bình phục.

Vậy mới dẫn đến cuộc đối thoại xảy ra trong ký túc xá của Từ Dịch Nhiên hôm nay.

“Ách, Tiểu Nhiên, chúng ta xem như là cái quan hệ kia phải không ?” Diệp Lạc e dè dò xét.

“Quan hệ gì ?”

“Thì quan hệ tình nhân a.”

“Khụ khụ có lẽ là thế đi.”

“VậyThử hôn một chút cũng được ha .”

Từ Dịch Nhiên , hiện tại là tình huống gì đây hả ?

“Khụ, cái này Ách, em muốn ra ngoài một chút. Đã lâu không đi dạo, buồn bực muốn chết.” Từ Dịch Nhiên cứng đờ chuyển trọng tâm, làm bộ đứng dậy.

“Tiểu Nhiên.” Diệp Lạc đột nhiên kêu tên cậu.

“Hả ?” Từ Dịch Nhiên vừa quay đầu đã cảm thấy một mảnh mềm mại trên môi. Sững sờ một lúc, chỉ thấy Diệp Lạc cười trộm nhìn cậu.

“Ách, anh xuống trước chờ em.” Thoắt một cái, Diệp Lạc không thèm đợi Từ Dịch Nhiên phản ứng lại đã chạy xuống lầu. Từ Dịch Nhiên nhẹ sở sở, cảm nhận cái xúc cảm mềm mại vẫn lưu trên cánh môi, khóe miệng không tự chủ mà gợn lên.

Tối đó là ngay phát kịch kỳ hai. Từ Dịch Nhiên ăn cơm tối xong mới mở máy tính, diễn đàn tổ kịch đã tán gẫu vô cùng náo nhiệt.

[Biên kịch& Đạo diễn] – Diệp Thanh : Tất cả mọi người vất vả rồi, kỳ hai cuối cùng cũng xuất hiện.

[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : Số hiệu của tôi đã biên được rồi, có thể phát rồi, tung hoa

~[CV] – XXOO : ^-^ Mọi người vất vả rồi.

[CV& Hậu kỳ] – Diệp Lạc Vô Thanh : ^-^ Vất vả rồi.

[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : Tám giờ rồi ~ Tôi đi post đây O(_)O

~[Biên kịch& Đạo diễn] – Diệp Thanh : Đạo diễn quyết định ai chiếm được SF sẽ có thưởng

~[CV] – XXOO : SF là của tôi !!

[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : Tôi cũng được sao

~[Biên kịch & Đạo diễn] – Diệp Thanh : Đương nhiên có thể ~ phát thiệp đi.

[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : Được

~Diễn đàn tổ kịch yên lặng được vài phút Sau đó

[CV] – XXOO : A A A Thanh tỷ, phần thưởng đâu !! Tôi cướp được nha ~!

[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : XX-sama thật nhanh ! Mới có vài giây a! Mạng siêu tốc à !

[Biên kịch & Đạo diễn] – Diệp Thanh : Gặp mặt thì cho cậu.

[CV] – XXOO : Gặp mặt ?

[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : XX –sama, lúc cậu không có ở đây, chúng tôi đã bàn chuyện offline ~ cậu có tham gia không ?

[CV] – XXOO : Offline ? Lúc nào ? Ở đâu ?

[Biên kịch & Đạo diễn] – Diệp Thanh : Cuối tuần, ngay tại thành phố của chúng ta.

[CV] – XXOO : Chúng ta ? Thanh tỷ, chị biết tôi ở đâu ?

[Biên kịch & Đạo diễn] – Diệp Thanh : Cậu đã quên Diệp Lạc là cái gì của tôi sao ?

Lúc này Từ Dịch Nhiên mới nhớ đến Diệp Lạc là em trai của Diệp Thanh

[CV& Hậu kỳ] – Diệp Lạc Vô Thanh : ^-^ Phát kịch rồi sao, tôi đi nghe một chút.

[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : Hậu kỳ đại nhân, anh bỏ lỡ SF ~ Thanh tỷ muốn phát thưởng đây .

[CV & Hậu kỳ] – Diệp Lạc Vô Thanh : Phần thưởng của chị ấy tôi không cần.

[CV] – XXOO : () Là cái gì thế ?

[CV & Hậu kỳ] – Diệp Lạc Vô Thanh : Đến lúc đó em sẽ biết

~[CV] – XXOO : () Em có dự cảm không tốt lắm.

[Biên kịch & Hậu kỳ] – Diệp Thanh : Cuối tuần cậu có thể đến sao ? Em tôi biết rõ chỗ đấy, hai người cùng đi.

[CV] – XXOO : Ủ, được.

[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : Lập tức có thể thấy XX-sama và hậu kỳ đại nhân ~ hảo kích động a !!

[Trang trí] – Cá Mực Không Thể Ăn : Tôi ở xa quá, hảo bất hạnh /<(= o =“)>/

~~[Tuyên truyền] – Tiểu Nhất : Xoa xoa ~ đến lúc đó ta chụp ảnh cho nàng xem

[Trang trí] – Cá Mực Không Thể Ăn : Tốt ~ Moa

~Kịch kỳ hai tạo được tiếng vang lớn, Từ Dịch Nhiên vừa F5 bài post, vừa ăn khoai.

“Lại ăn thứ không dinh dưỡng đó.” Diệp Lạc đoạt miếng khoai trên tay Từ Dịch Nhiên. Cậu nhìn Diệp Lạc liếm liếm ngón tay, rồi lại quay đầu nhìn màn hình.

“Haiz, lại xem có một lời bình rất dài.” Từ Dịch Nhiên gọi Diệp Lạc đến trước máy tính, chỉ vào cái đoạn dài nhất trên màn hình, nói.

Diệp Lạc cúi xuống, chăm chú nhìn màn hình, “Ừ, rất đúng trọng tâm.”

“Đúng vậy, cảm giác thật tốt còn thật nghiêm túc.” Từ Dịch Nhiên cười nói vui vẻ. Diệp Lạc nhìn Từ Dịch Nhiên, mỉm cười sờ sờ đầu cậu.

Làm CV tự nhiên sẽ hi vọng có thính giả thật sự nghe, thật sự cảm nhận vở kịch, cho nên khi đọc được những lời bình dài mà đầy nghiêm túc, trong lòng sẽ có một thứ xúc cảm thỏa mãn chậm rãi lan tỏa. Ít nhất cũng cảm nhận được nỗ lực của mình không có uổng phí.

“Ngày kia họp mặt có những ai a .” Từ Dịch Nhiên vừa nghịch máy tính, vừa hỏi Diệp Lạc.

“Không có mấy người, thêm chúng ta là bốn người”

“Ách Anh, em, Thanh tỷ, Tiểu Nhất ?” Từ Dịch Nhiên xoay người, nhìn Diệp Lạc chờ lời khẳng định.

“Đúng vậy, lần này chính là gấp rút quyết định, nên chỉ có bốn chúng ta.”

“Được rồi .” Cậu lại tiếp tục dán mắt vào máy tính.

Hoàn chương 29.

Có phúc cùng hưởng ()

30. Chương 30

Khoảng thời gian chân Từ Dịch Nhiên bị thương, Diệp Lạc một mực bên cạnh cẩn thận chăm sóc. Cuối cùng sau hai tuần, chân cậu cũng xem như hoàn toàn bình phục.

Vậy mới dẫn đến cuộc đối thoại xảy ra trong ký túc xá của Từ Dịch Nhiên hôm nay.

“Ách, Tiểu Nhiên, chúng ta xem như là cái quan hệ kia phải không ?” Diệp Lạc e dè dò xét.

“Quan hệ gì ?”

“Ừ.”

Hai người gọi xe, Diệp Lạc liền nói với tài xế địa chỉ.

Trên xe, Diệp Lạc kể cho Từ Dịch Nhiên về chuyện thời thơ ấu của anh và Diệp Thanh, cậu nghe thật vui vẻ. Giữa chừng thì có tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Chị.”

“Ừ, chúng em đang trên đường tới rồi, còn hơn mười phút nữa.”

“Ừ, được.”

Diệp Lạc treo máy, mắt nhìn về Từ Dịch Nhiên.

“Làm sao vậy ?”

“Không có gì .” Anh cười cười.

Từ Dịch Nhiên mặc danh kỳ diệu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đến điểm hẹn, cậu đi theo Diệp Lạc vào trong. Diệp Lạc đi thẳng đến chỗ có hai cô gái đang nói chuyện phiếm. Chắc đây là Thanh tỷ và Tiểu Nhất đi.

Quả nhiên khi Diệp Lạc đến chỗ hai người họ liền mỉm cười chào hỏi, “Chị, Tiểu Nhất.” Từ Dịch Nhiên theo phía sau, cũng lên tiếng, “Chào Thanh tỷ, chào Tiểu Nhất.”

“Tiểu Nhất, đây là em trai chị.” Cô gái tóc ngắn chỉ vào Diệp Lạc, quen thuộc giới thiệu cho cô gái kia, “Đây chính là Tiểu Nhiên đi.” Diệp Thanh đối với Từ Dịch Nhiên cười cười.

“Vâng, là em.” Từ Dịch Nhiên cũng cười lại với cô.

“Hậu kỳ đại nhân và XX – sama !” Tiểu Nhất kích động nhìn hai người.

“Được rồi, chúng ta gọi món đi.” Diệp Thanh cầm lấy Menu, gọi phục vụ, Diệp Lạc và Từ Dịch Nhiên ngồi đối diện hai người, “Các người có ăn kiêng gì không ?”

“Không có.” Ba người cùng đáp lời. Diệp Thanh gọi hai món rồi chuyển Menu sang cho Tiểu Nhất, “Em xem muốn ăn cái gì.” Tiểu Nhất cũng gọi hai món. nhìn Diệp Lạc và Từ Dịch Nhiên trước mặt.

“Hai người thì sao ?” Nàng nhìn Diệp Lạc và Từ Dịch Nhiên trước mặt.

“Không sao, hai người gọi là được rồi, chúng tôi không kén ăn cái gì cả.” Từ Dịch Nhiên cười cười.

“Ừ, hai người gọi là tốt rồi.” Diệp Lạc cũng cười nói. Tiểu Nhất cười cúi đầu, ở bên tai Diệp Thanh nói gì đó, Diệp Thanh liếc mắt nhìn Diệp Lạc và Từ Dịch Nhiên một cái cũng nở nụ cười khiến cho Từ Dịch Nhiên cảm thấy có phần không được tự nhiên.

Ăn xong bữa cơm, bốn người bắt đầu trò chuyện.

“Tiểu Nhiên, em thẹn thùng cái gì, mặt đỏ hết rồi.” Diệp Thanh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Từ Dịch Nhiên mà trêu chọc.

“A .” Cậu sờ lên mặt, quả thực là đang phát nhiệt. “Em.....”

Diệp Lạc đưa tay, chạm vào trán cậu.

“Hình như có chút sốt, vừa rồi ra cửa mặt em đã có chút đỏ, anh còn tưởng do em chạy xuống quá nhanh.” Diệp Lạc nói chưa dứt lời thì Từ Dịch Nhiên đã cảm thấy đầu thật sự có hơi nặng nề, vầng vất.

“Chị, Tiểu Nhất, hai người đi đâu dạo chơi trước, em đưa cậu ấy đi bệnh viện khám.” Diệp Lạc áy náy nhìn Diệp Thanh và Tiểu Nhất, định đỡ Từ Dịch Nhiên đứng dậy.

“Em không sao.” Từ Dịch Nhiên lúi kéo góc áo Diệp Lạc, kéo anh ngồi xuống.

“Đừng ngại, chị cũng định đưa Tiểu Nhất đi dạo phố. Các em về trước đi, đừng để em trai chị lo lắng.” Diệp Thanh mỉm cười, “Tiểu Nhất, chúng ta đi.”

“Haiz, được. XX – sama, giữ gìn sức khỏe nhé ~” Tiểu Nhất lưng đeo túi, vẻ mặt tươi cười khua khua tay vẫy về phía Từ Dịch Nhiên và Diệp Lạc, chân chạy theo Diệp Thanh.

Nhìn theo bóng lưng hai người kia, Diệp Lạc nâng Từ Dịch Nhiên dậy, “Mình đi bệnh viện thôi.”

“Àn. Không cần đỡ em. Chỉ là hơi vầng đầu thôi.”

Hai người tới bệnh viện khám, Từ Dịch Nhiên sốt 38.5.

“Bác sĩ, có thể khai đơn thuốc không, tôi không muốn truyền nước biển.” Từ Dịch Nhiên hỏi bác sĩ đang chẩn bệnh cho cậu.

“Ừ, có thể.” Bác sĩ đưa đơn thuốc cho Diệp Lạc.

Diệp Lạc để Từ Dịch Nhiên ngồi ở hành lang, bản thân thì đem đơn đi lấy thuốc.

Khi Diệp Lạc trở về thì nhìn thấy Từ Dịch Nhiên đang ngồi ngốc ra đó.

“Làm sao vậy ?”

“Không có gì. Lấy thuốc xong chưa ?” Từ Dịch Nhiên nhìn về đồng thuốc trên tay Diệp Lạc.

“Ừ, đi thôi.”

Từ Dịch Nhiên đứng dậy, mắt khẽ nhìn về phía cánh cửa Khoa Chỉnh hình, bước chân dừng lại nhưng không đi vào trong.

“Chân em lại đau à ?” Diệp Lạc nhìn biểu tình của Từ Dịch Nhiên, có phần lo âu.

“Không phải, chúng ta đi thôi.”

Nhìn biểu cảm của Từ Dịch Nhiên, Diệp Lạc biết nhất định là cậu có tâm sự. Diệp Lạc nhìn thoáng qua cánh cửa Khoa Chỉnh hình một chút, cũng không thấy có người nào.

“Đi thôi.” Thấy Từ Dịch Nhiên xoay người thúc giục, anh vội đuổi theo.

Hoàn chương 30.

Có phúc cùng hưởng ()

31. Chương 31

Diệp Lạc đưa Từ Dịch Nhiên đến dưới lầu ký túc xá, nhìn khí sắc Từ Dịch Nhiên có phần không tốt, anh dặn đi dặn lại nhắc cậu phải nghỉ ngơi, uống thuốc, trông Từ Dịch Nhiên lên lầu rồi mới rời đi.

Từ Dịch Nhiên về đến phòng, lục trong bộ quần áo ở đáy tủ mà mình mang theo từ khi nhập học, lấy ra một lá thư. Mở ra, chữ trên giấy có chỗ bị nhòe, nhăn nheo, là do trước đây lệ rơi mà thành. Tuy vậy vẫn có thể thấy mờ mờ.

Nét bút quen thuộc, mỗi chữ đều nắn nót.

Từ Dịch Nhiên còn nhớ rõ ràng chuyện hai năm trước, ngay sau sinh nhật Nghiêm Uyên, ngày mà hẳn một mình rời đi, chỉ để lại một bức thư chia tay.

Từ Dịch Nhiên gọi cho Lục Nhất Minh, kêu cậu ta đến ký túc xá.

“Ông làm sao vậy ? Mặt mũi đỏ bừng ?” Lục Nhất Minh vừa bước vào, chỉ thấy một Từ Dịch Nhiên khuôn mặt đỏ hồng, ngồi trên giường.

“Ừ, có hơi phát sốt, không việc gì.”

Lục Nhất Minh hướng đến bên cạnh Từ Dịch Nhiên mà ngồi xuống, tay sờ lên trán cậu, “Uống thuốc chưa ?”

“Hôm nay đã đi bệnh viện lấy thuốc, trước khi ngủ lại uống.”

“Ừ, ông sau này nhớ chú ý thân thể ! Nghe không !” Lục Nhất Minh bỏ tay xuống, hỏi , “Gọi tôi đến đây làm gì ?”

“Ông còn nhớ hai năm trước, Nghiêm Uyên lái xe gặp tai nạn, bác sĩ nói sao không ?”

“Hình như là chấn động não, tay phải bị nứt xương. Làm sao vậy ? Đột nhiên lại hỏi cái này.” Lục Nhất Minh cau mày, nghi ngờ nhìn Từ Dịch Nhiên.

Từ Dịch Nhiên đưa bức thư chia tay cho Lục Nhất Minh. Cậu ta hơi nghi hoặc nhận lấy, đọc xong nội dung liền phát hỏa vùng đứng lên.

“Cái gì thế này ? Hẳn lưu lại hai năm trước ? Ông sao lại không nói cho tôi !” Lục Nhất Minh khắc sâu trong lòng khoảng thời gian đứng dậy khó khăn của Từ Dịch Nhiên sau khi Nghiêm Uyên bỏ đi, thì ra đây chính là “công lao” của bức thư này.

“Tôi cảm thấy bức thư này không phải là Nghiêm Uyên viết.” Từ Dịch Nhiên giật lại bức thư trong tay Lục Nhất Minh, nhìn nhìn một chút.

“Đã hai năm rồi, ông đừng lừa gạt chính mình nữa, đây là chữ của hấn, ông không thể không nhận ra ?” Lục Nhất Minh nhìn chữ viết trên giấy, khẳng định chắc chắn.

“Tôi ban đầu cũng bị lừa, vẫn luôn cho rằng là do hấn viết. Nhưng hôm nay tôi chợt nhận ra khi Diệp Lạc đưa đến bệnh viện khám bệnh.” Lục Nhất Minh nhìn vào mắt Từ Dịch Nhiên, ý bảo cậu tiếp tục, “Anh ấy để tôi ngồi ở hành lang nghỉ ngơi một lúc, còn bản thân thì đi lấy thuốc. Tôi khi đó ngồi ngay trước cửa khoa chỉnh hình. Vừa vặn có một nam sinh cấp ba đi qua, tay phải cũng bị nứt xương, mẹ hấn vô cùng lo lắng, hỏi bác sĩ xem có bị ảnh hưởng đến việc viết chữ, bác sĩ nói nhất định sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.” Từ Dịch Nhiên nhìn sang lá thư, “Ông nhìn nét chữ xem, cùng nét chữ của Nghiêm Uyên giống nhau như đúc, lúc ấy tay phải hấn đang bị thương, làm sao viết được thế này.”

“Nói không chừng hấn thuận tay trái.”

“Ông nhớ lại xem chúng ta đã chơi với nhau đến bảy năm, lúc hấn cố ý dùng tay trái cầm đũa, chưa bao giờ gặp được đồ ăn.”

“Ông Hấn hiện tại đã có gia đình, biết được những điều này cũng không thay đổi được gì.” Lục Nhất Minh có hơi bất đắc dĩ nhìn Từ Dịch Nhiên.

“Tôi biết, tôi không nghĩ muốn thay đổi điều gì, chỉ cần biết khi đó hấn đã thật nghiêm túc với tình cảm của tôi là đủ rồi. Hấn hiện tại đã có một người vợ rất yêu hấn, về sau sẽ có một gia đình trọn vẹn, tôi sẽ không đi làm phiền hấn.” Từ Dịch Nhiên thư thái thở dài, “Ít nhất tôi cũng không bị uống phí mấy năm, vả lại bây giờ, trong lòng tôi cũng đã có một người rồi.” Từ Dịch Nhiên mỉm cười nhìn Lục Nhất Minh.

“Yêu , thật sao ?” Lục Nhất Minh ám muội cười .

“Ừ, xác định đấy.” Từ Dịch Nhiên nghĩ đến Diệp Lạc trong lòng liền cảm thấy ấm áp. Kỳ thực mở khóa trái tim cũng thật dễ dàng, chỉ là bạn có nguyện ý hay không.

“Được rồi, ông nhanh nhanh uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi. Tôi cũng phải về đây.” Lục Nhất Minh ngáp một cái, “Bé ngoan nhớ uống thuốc .”

“Ừ, biết rồi. Ông trên đi đường cẩn thận.”

“Được rồi, bye, ông hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Lục Nhất Minh đứng dậy, rời khỏi ký túc xá. Từ Dịch Nhiên nhìn phong thư trong tay, nhẹ cười, ném vào thùng rác.

Nghiêm Uyên, anh về sau phải hạnh phúc, em cũng sẽ hạnh phúc.

Hoàn chương 31.

32. Chương 32

Lục Nhất Minh đi rồi, Từ Dịch Nhiên vừa định cầm điện thoại lên xem thời gian, nhìn màn hình hiện thị hai chữ “Diệp Lạc”, đang kết nối. Là không cẩn thận gọi qua sao?

“Alo ? Diệp Lạc ?” Từ Dịch Nhiên đợi nửa ngày cũng không nghe thấy hồi đáp, còn nghĩ là do điện thoại vô tình kết nối, liền cúp máy.

Tiết tiếng Anh ngày hôm sau, Từ Dịch Nhiên đến lớp sớm, ngồi vào chỗ quen thuộc.

Chuông báo vang lên cũng là lúc Diệp Lạc bước vào lớp. Từ Dịch Nhiên nhìn người trên bục giảng, bất giác mỉm cười. Thanh âm này, cùng thanh âm của Diệp Lạc Vô Thanh rõ ràng giống nhau như đúc a, chính mình lúc đầu sao lại không nhận ra chứ.

Rốt cuộc cũng chờ đến hết giờ, Từ Dịch Nhiên liền đi đến chỗ Diệp Lạc, nhưng bên người anh lại vây bởi một đám nữ sinh như mọi khi. Cậu đành đứng một bên bục giảng, chờ đám nữ sinh ấy tản ra, Diệp Lạc nhìn Từ Dịch Nhiên khẽ cười bất lực.

Anh thực kiên nhẫn giảng từng vấn đề của các nữ sinh dù là phần lớn đều là những câu hỏi chẳng có gì khó khăn .

Hơn mười phút sau, đám nữ sinh cuối cùng cũng giải tán, trong phòng học để lại Từ Dịch Nhiên và Diệp Lạc.

“Cho em.” Diệp Lạc lấy ra trong túi bánh mì và sữa.

“Cái gì đây ?” Từ Dịch Nhiên đi qua đón lấy.

“Biết em sáng nay chắc chắn không ăn sáng, nhất định sẽ đói bụng, ăn trước một chút, lát ăn bữa trưa.”

“Ừ ! Anh thì sao ? Ăn sáng chưa?”

“Anh đời sống sinh hoạt rất quy luật. Nếu không em chuyển đến ở với anh đi, bằng không mỗi ngày em đều bỏ bữa sáng thay cho phương pháp ăn kiêng hử. Mỗi sáng sau này anh đều làm bữa sáng cho em.” Ngữ khí của Diệp Lạc ngập tràn cảm dỗ.

“Àn Để em suy nghĩ đã.” Từ Dịch Nhiên bóc vỏ bánh, “Chúng ta đi đâu ăn trưa ?”

“Em quyết định đi.” Diệp Lạc thu dọn tư liệu trên bục giảng, đeo túi lên vai, “Đi thôi.”

“Đúng rồi, ngày mai là sinh nhật Đinh Phạm ca, tối nay trên YY sẽ mở ca hội, anh nhớ kỹ còn đến nha.”

“Được.”

Buổi tối, Từ Dịch Nhiên theo số kênh Lục Nhất Minh đưa cho vào phòng, cũng thuận tiện đem dây số cho Diệp Lạc. Lúc Từ Dịch Nhiên đi vào, Đỗ Đình Phạm đã bị vui trong hàng loạt lời chúc, cậu tìm số của Diệp Lạc, đổi anh thành áo hồng. Chỉ chốc lát sau, Diệp Lạc áo hồng đã bị Lục Nhất Minh đổi thành áo vàng.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : O(_)O~ Như vậy mới xứng đôi.

XXOO : () Được rồi. Bắt đầu đã lâu chưa ?

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Cũng không có lâu lắm, vừa mới bắt đầu, có chút vấn đề.

XXOO : Tôi còn nghĩ là mình đến muộn

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Thật không có nhưng ông đến cũng không phải là sớm, đến làm theo trình tự đi.

XXOO : Được, sáng mai tôi cũng không có tiết.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : O(_)O~ Trưa mai chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.

XXOO : Ừ.

Ta Tổ Vẽ Thực Vô Tội : Ông nhớ gọi thầy Diệp a.

XXOO : Ừ, được.

Ca hội trên YY liền bắt đầu bằng một màn kịch ngắn. Đợi cho đến khi hầu hết các CV đều chúc mừng sinh nhật xong, Từ Dịch Nhiên mới lên mạch.

“Khụ, học trưởng, sinh nhật vui vẻ ~”

“Cảm ơn.”

Ngay sau đó, Từ Dịch Nhiên mở nhạc đệm, hát bài đã được chuẩn sẵn.

Ca đến gần mười hai giờ mà kênh vẫn còn đến hơn một nghìn người.

Từ Dịch Nhiên trên khung bình luận phát một câu.

[Cầu Thanh Nguyệt – sama và Vô Tội Quân hợp thể]

Nhất thời được một người hưởng ứng.

“Được rồi, Minh nhi, đến đây một chút.” Đỗ Đình Phạm hướng về phòng bên ngoài, hô một tiếng.

“A? Để làm gì ?” Thanh âm Lục Nhất Minh cũng từ trên mạch vang lên.

“Có người ồn ào đòi hai chúng ta song ca.”

Một lát sau, QQ của Từ Dịch Nhiên báo tin.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : Ông nha , làm cái gì đấy !

XXOO : [Tự động trả lời] Chào bạn, tôi hiện tại có việc, đang vắng mặt, lát nữa sẽ liên lạc với bạn sau.

Ta Tổ Về Thực Vô Tội : !

XXOO : [Tự động trả lời] Chào bạn, tôi hiện tại có việc, đang vắng mặt, lát nữa sẽ liên lạc với bạn sau.

Từ Dịch Nhiên tưởng tượng bộ dạng Lục Nhất Minh ở trước máy tính tức giận đến gợn tay dậm chân, liền che miệng cười. Lục Nhất Minh không phải không muốn song ca, chẳng qua là trước nhiều người như vậy, cậu ta nhất định sẽ khấn trương, mà khi cậu ta căng thẳng thì đến cả đầu là Tổ Quốc cũng không nói ra được.

“Chúng ta hát đi.” Đỗ Đình Phàm mở nhạc đệm, nhìn vẻ cau mày của Lục Nhất Minh khẽ cười, “Không việc gì, anh sẽ dẫn cho em.”

Trên khung bình luận đối với giọng điệu hết sức sùng bái của Đỗ Đình Phàm hô vang không ngừng. Lục Nhất Minh nhìn nhân số trong kênh, lại liếc nhanh qua khung bình luận, cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Đoạn mở đầu đã qua, Đỗ Đình Phàm cất tiếng hát trước. Bài này là bài đầu tiên bọn họ song ca.

[A A Máu của ta phun trào !]

[Muốn biết Thanh Nguyệt – sama và Vô Tội Quân đang là tư thế gì ! Rất muốn đến trước máy tính nhìn xem a !]

[Dứt khoát là ngồi trên đùi !!]

[Quá mạnh !]

Từ Dịch Nhiên nghe hai người song ca, ở bên máy tính mỉm cười. Cậu biết rõ tật xấu khi căng thẳng sẽ chạy trốn của Lục Nhất Minh, nhưng lạ là lần này làm sao lại không chạy.

Mà ở đầu bên kia Tư thế của Đỗ Đình Phàm và Lục Nhất Minh Ách Lục Nhất Minh đích thực là không có ngồi trên đùi Đỗ Đình Phàm, mà là mở hai cái ghế dựa, mỗi người một nên. Còn Đỗ Đình Phàm lúc này lại nhẹ nhàng lấy tay che mắt Lục Nhất Minh.

“Không cần nhìn khung bình luận.” Đỗ Đình Phàm nhỏ giọng thì thầm bên tai Lục Nhất Minh như vậy.

Hoàn chương 32.

33. Chương 33

Sau khi hát xong, Đỗ Đình Phàm mới thả tay xuống, giải thoát cho đôi mắt của Lục Nhất Minh. Lúc mắt cậu có thể quen với ánh sáng của màn hình máy tính thì trên khung bình luận đã đều là mấy câu [Chúc Thanh Nguyệt –sama

Vô Tội Quân mãi mãi hạnh phúc ! Đến khi bạc đầu !].

Lục Nhất Minh quay đầu nhìn Đỗ Đình Phàm, hai mắt chạm nhau, cùng nhau mỉm cười.

Đến mười hai giờ, số lượng người vẫn không hề có xu hướng giảm bớt. Trên khung bình luận cũng bắt đầu phát [Thanh Nguyệt – sama, sinh nhật vui vẻ !]. Người quản lý bắt đầu mở bài Chúc Mừng Sinh Nhật.

Một sinh nhật đón cùng với những người bạn chưa từng gặp mặt. Lục Nhật Minh khẽ tựa vào vai Đỗ Đình Phàm, lẳng lặng lắng nghe.

Phát hết bài hát, Đỗ Đình Phàm và mấy CV còn lại hàn huyên một chút liền thúc giục mọi người đi ngủ. Nhóm CV nói chúc ngủ ngon xong cũng đều logout. Lượng người trong phòng cũng nhanh chóng giảm đi rất nhiều.

Đỗ Đình Phàm cùng Lục Nhật Minh nói thêm mấy câu cũng rời mạng.

Từ Dịch Nhiên tắt YY, đang chuẩn bị out QQ để tắt máy thì âm báo QQ vang lên.

Diệp Lạc Vô Thanh : Em rời phòng chưa.

XXOO : Dạ ? Đã trễ thế này , không đi ngủ sao ?

Từ Dịch Nhiên có hơi nghi ngờ. Lúc trước Diệp Lạc luôn thúc giục cậu logout đi ngủ sớm, tuy rằng hôm nay là ngoại lệ nhưng vẫn có điểm quái lạ.

Diệp Lạc Vô Thanh : Đêm nay, anh có lời muốn nói với em.

XXOO : Ân, được.

Từ Dịch Nhiên lại một lần nữa lợi lên YY, vào phòng của mình.

“A ! Lão đại, cậu sao lại lên muộn thế này !” Trong kênh còn có một cái áo hồng.

“Ừ, bạn sao cũng khuya như vậy còn chưa ngủ ? Nữ sinh thức khuya là không tốt a.”

“Tôi online tìm tài liệu mà, vừa may bắt được cậu. A !”

“Làm sao vậy ?”

“Hậu kỳ đại nhân sao cũng đến ! Các người hẹn trước ?” Áo vàng cô nương kích động nói.

“Ừ, chúng tôi có chút chuyện cần nói, đi trước a. Bạn đi ngủ sớm một chút.”

“Ừa, được, đi thôi đi thôi ~” Tuy là cách màn hình máy tính nhưng dường như vẫn thấy được quang mang lóe lên trong mắt nàng.

“Khụ khụ, không được nghe lén !”

“Ách”

Từ Dịch Nhiên ném xuống mấy lời này liền mở một phòng nhỏ, nhân tiện kéo theo Diệp Lạc.

Áo vàng GN mắt thấy hai người vào phòng riêng, cho rằng loại bí mật này cũng không thể nghe trộm được rồi !

“Chuyện gì a?”

Diệp Lạc bên kia im lặng một hồi, một tiếng cũng không nói ra.

“Này, anh không phải là quên ấn F2 chứ .” Từ Dịch Nhiên trêu ghẹo anh.

“Tiểu Nhiên.”

“A ?” Từ Dịch Nhiên nghe khẩu khí Diệp lạc có phần nghiêm túc, vội đáp lời.

“Hôm nay..... Em có thể cho anh một cái đáp án không ? Anh yêu em, em, có thể chấp nhận anh không ?”
Diệp Lạc lấy hết can đảm mới nói ra được những lời này.

“Em”

Bên kia cứ lẳng lặng như là đang chờ đợi câu trả lời.

“A, mà chẳng phải chúng ta đang là tình nhân sao ?” Cảm giác được sự khẩn trương của Diệp Lạc, Từ Dịch Nhiên cười khẽ, liền nói như vậy.

“Em là nói thật ?” Đối với lời nói của Từ Dịch Nhiên, Diệp Lạc từ hồ có phần ngoài ý liệu.

“Bằng không thì là gì ?”

“A, anh còn nghĩ là em” Diệp Lạc nói được phân nửa liền dừng lại.

“Nghĩ em là gì ?”

Giọng nói Diệp Lạc trầm chút u buồn, vẫn là nói ra : “Lần trước em gọi, anh còn nghĩ là em muốn nói.” Sau lần nghe được cú điện đó, Diệp Lạc thiếu chút đã định buông tha.

“Điện thoại ? Lúc nào ?”

“Chính là lúc em cùng Lục Nhất Minh nói về lá thư chia tay kia.” Từ Dịch Nhiên suy nghĩ một lúc, ngày đó Lục Nhất Minh đi rồi, điện thoại cậu quả thực hiển thị là đang gọi cho Diệp Lạc. Vậy là Diệp Lạc đã nhắc máy, anh ấy nghe được.

“Ha ha, anh thật ngu ngốc. Chắc chắn anh không có nghe đầy đủ.”

“Anh Sợ em” Thanh âm Diệp Lạc hơi thấp, “Cho nên nghe được phân nửa thì ném điện thoại lên bàn đi tắm.”

“Hắn hiện tại đã có cuộc sống của mình, mà em cũng đã có con đường của em. Em sẽ không đi quấy rầy hắn. Hơn nữa anh không phải đã nói vị trí trong lòng chỉ có thể dung nạp một người.” Từ Dịch Nhiên nhẹ giọng giải thích, cậu cũng đã sớm muốn nói cho Diệp Lạc những lời này .

Diệp Lạc nghe đến mặt người, “Người kia Là anh sao ?”

“Bằng không có thể là ai !” Từ Dịch Nhiên quả thật là bị Diệp Lạc chọc cho nở nụ cười, người này làm sao lại ngốc như vậy.

“Hắc hắc, Tiểu Nhiên, anh yêu em.”

“Àn, em biết rồi.” Từ Dịch Nhiên cười cười, khẽ trả lời, “Được rồi, đã trễ lắm rồi, nhanh đi ngủ đi, trưa mai còn cùng bọn Đinh Phàm ca đi ra ngoài ăn sinh nhật.”

“Ừ, Tiểu Nhiên ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Rồi hai người cùng out YY, để lại một áo vàng GN một mình một kênh ngoài oán niệm

~Toàn văn Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-cua-ta-rat-hai-hoa>